hedefteki adam

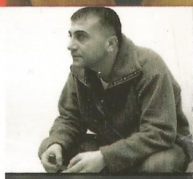

sedat peker

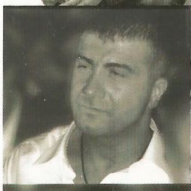

"Eğer bir gün eğildiğimi görürseniz, bilin ki birilerini kaldırmak için eğilmişimdir"...

Mehmet Özdemir

KRİMİNAL KİTAPLAR

HEDEFTEKİ ADAM
SEDAT PEKER

MEHMET ÖZDEMİR

KRİMİNAL KİTAPLAR

HEDEFTEKİ ADAM SEDAT PEKER
MEHMET ÖZDEMİR

KRİMİNAL KİTAPLAR

Topçular Mah. Rami Kışla Cad. Aydınlar İşhanı Arkası
Bina No:00 11 2. Blok Topçular-Eyüp/İSTANBUL
Tel: 0212 221 73 96-97 Fax: 0212 220 07 96

GENEL YAYIN YÖNETMENİ: ENGİN UĞUR

EDİTÖR: CEM CAVILDAK

BİLGİSAYAR UYGULAMA: BEFRİN AKAN

KAPAK TASARIM: DENİZ UÇLUOK
deniz@kitapdizayn.com

BASKI-CİLT: MELİSA MATBAASI

Sertifika No:12088

Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4
Davutpaşa-İstanbul Tel: 0212 674 97 23

İletişim ve Pazarlama: Nail Yurtseven 0532 571 21 44

Bu kitabın tüm yayın hakları Kriminal Kitaplar'a aittir.

HEDEFTEKİ ADAM
SEDAT PEKER

MEHMET ÖZDEMİR

KRİMİNAL KİTAPLAR

İÇİNDEKİLER

Yazar Hakkında....11
Giriş....13
Bir Kamyon Türkiye'nin Gündemini Değiştirdi....13
Milletvekili, Mafya, Polis Aynı Otomobilde....13
Çatlılar Ölmez....14
Meclis Araştırma Kurulu Kuruldu....15
Sünnet Düğünü Hatırası....16
Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık....16
Tutuklamalar ve Tahliyeler....17
Esrarengiz Kazalar....18
'Kahraman Susurluk'....19
Ve Karar....19
Temyiz....20

1. BÖLÜM

SEDAT PEKER KİMDİR?....23
Osmanlı Devleti'nde Milliyetçilik Hareketleri....24
İmparatorluk Milliyetçiliği: Osmancılık ve İslamcılık....26
Etnik, Siyasi ve Kültürel Kimlik Arayışları: Türkçülük....28

II. Dünya Savaşı'ndan Sonra Türkçülük ve
20. Yüzyıldan Sonra Gelişimi.....32
1. Resmi Sovyet Propagandasında "Pantürkizm"
Korkuluğu ve Onun Kökenleri.....32
2. "Soğuk Savaş" Yıllarında Türkçülük ve
Tanınmış Türk İdeologu Nihal Atsız'ın Temel
Düşünceleri.....34
Türk Ülküsü (1955).....37
Büyüklük Ülküsü (1962).....37
Türkçülük, Dışarıdan Gelmemiş Olan Tek
Düşüncedir (1943-1950).....38
Türkiye'de Sağcı ve Solcu Kimlerdir? (1968).....38
Türk Halkı Değil, Türk Milletiyiz (1969).....39
Soyculuk ve Turancılık (1952).....40
Milli Siyaset, Türkçülük ve Siyaset (1970-1972).....40
3. Alparslan Türkeş.....43
Mafya Nedir?.....61
Mafyayı Ortaya Çıkaran ve Tetikleyen
Nedenler.....66

2. BÖLÜM

SEDAT PEKER KENDİNİ ANLATIYOR

Çocukluğum.....72
Uyuşturucu Kullanmam ve Askerlik
Durumum.....73
İş Adamı Kimliğim ve İş Hayatım.....74
Mafya Babası mı? Kim?.....75
İdeolojim, Siyasi Duruşum ve İnanç Dünyam.....77
Ben 'Ruh Adam'ım.....79

Keşkelerim.....80
Hayataki Dönüm Noktalarım.....81
Çevreci Sedat Peker.....82
Kompleks Yaptığım Günler de Oldu!.....83
Hayattaki Duruşum.....85
Hedeflerim.....86
Hayalim.....87

3. BÖLÜM

SEDAT PEKER'İN DÜŞÜNCELERİ.....89
Öztürkler.com.....91
Bozkurt.....92
Kürt Meselesi.....93
Ermeni Soykırımı İddiaları ve Fransa'nın Tutumu.....94
Alevilik Hakkında.....95
Birleşik Türk Devletleri Projesi.....96
Kafkasya Halkları.....97

4. BÖLÜM

SEDAT PEKER'İN CEZAEVİ GÜNLERİ, DAVALARI, MAHKÛMİYETİ.....99
Cezaevi Günleri.....101
Cezaevinden Çıkınca Neler Yapacağım?.....106
Susurluk Raporu ve 'Yeşil'le İlişkilendirilmem.....107
Ergenekon Soruşturması ve Hanefi Avcı'yla İlişkilerim.....111

BÖLÜM EK

Ruh Adam Kendini Anlatıyor 115
Bir Program 115
Bir Cevap 115
Bir Emniyet İfade Tutanağı 115
Sedat Peker'in Emniyet'te Anlattıkları 177
Emniyet Müdürleri 177
Siyasiler 178
Askerler 179
Kitabın İçinde Geçen İsimler 188
Behçet Cantürk Kimdir? 188
Hakkında Yazılanlar 189
Eroin Âlemleri 191
Büyük Göç 191
Behçet Cantürk'ün ASALA'lı Dostları 192
Cantürk'ün MİT İtirafları 193
Silah Kaçakçılığı Yaptım 193
Terör Örgütünü Finanse Ettim 193
DDKD'ye Uyuşturucu Parasını Verdim 194
ASALA'yla İş Birliği Yaptım 194
Esenboğa'da Apo Parmağı 194
ASALA Kapalıçarşı'da DDKD'yle Ortaktı 195
Babalar Toplantısını Anlattı 196
Toplantıya Katılanlar 196
Mataracı 197
Fahretin Aslan'dan Suudi Bakana Âlem 197
Hanefi Avcı 198
Tutuklanma Süreci 199
Hanefi Avcı'nın Suçlamalar Üzerine Yaptığı

Basın Açıklaması 200
Hanefi Avcı İçin Yapılan Soruşturma Raporu 204
Veli Küçük 204
Susurluk 204
Ergenekon 205
Korkut Eken 206
Mahmut Yıldırım (Yeşil) 208
Alaattin Çakıcı 210
İşlediği İspatlanan Suçlar ve Aldığı Cezalar 210
Derin Devlet'le İlişkisi 211
Abdullah Çatlı 212
Son Söz 214
Resimler 217
Kaynakça 236

MEHMET ÖZDEMİR

1965 yılında Ankara'da doğdu. Babasının memuriyeti nedeniyle ilk, orta ve liseyi Anadolu'nun çeşitli illerinde okudu. Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nden mezun olduktan sonra çeşitli yerel gazetelerde makaleler yazdı. Şimdi bilişim teknolojileri işi yapan bir şirkette üst düzey yöneticilik yapmaktadır.

Bu eser yazarın ilk eseridir; fakat yazar yeni biyografik yarı roman niteliğindeki kitabının da hazırlığı içindedir. Şu anda İstanbul'da ikamet etmekte olup son kitabının araştırmaları için sık sık şehir dışına çıkmaktadır. İkinci kitabı da yakın zamanda kitabevlerinin raflarında yerini alacaktır..

Giriş

Bir Kamyon Türkiye'nin Gündemini Değiştirdi...

Bir sonbahar sabahı Türkiye farklı bir güne uyanmıştı. Tarih 3 Kasım'dı. Yil 1996...

Polis okulu[1] müdürü olan Hüseyin Kocadağ yönetimindeki 06 AC 600 plakalı 600 SEL Mercedes marka araç, Balıkesir'in Susurluk ilçesindeki Havaalanı mevkiinde Hasan Gökçe yönetimindeki 20 RC 721 plakalı kamyonla çarpıştı. Ve o tarihten itibaren Türkiye'de gündem değişti. Hâlâ da bu kazayla başlayan süreç devam etmekte...

3 Kasım 1996 polis-mafya-siyaset üçgeninin deşifre edildiği tarih olarak tarihe geçti. Bağlantılar hâlâ tam olarak ortaya çıkarılmadıysa da bu üçgenin varlığı ve ilişkileri gün yüzüne çıktı.

Gelelim bu araçta olan insanlara ve bu kazadan sonra Türkiye'nin gündemine gelen isimlere; ki bu isimleri bu kitap içinde sıkça okuyacaksınız.

Milletvekili, Mafya, Polis Aynı Otomobilde...

Otomobili Hüseyin Kocadağ'ın kullandığından bahsetmiştik. Diğer isimlerse üzerinden 'Mehmet Özbay' isimli sahte kimlik çıkan ve kırmızı bültenle aranan Abdullah Çat-

1 Kemalettin Eröge Polis Okulu

lı, 'Melahat Özbay' sahte kimliğiyle, daha sonraları Çatlı'nın sevgilisi olduğu iddia edilen Gonca Us ve DYP Şanlıurfa Milletvekili Sedat Bucak...

Kazadan sadece Sedat Bucak yaralı olarak kurtuldu. 12 Eylül 1980'den önce Ankara, Bahçelievler'de Türkiye İşçi Partisi üyesi yedi öğrencinin öldürülmesi olayına karışması ve Abdi İpekçi'nin öldürülmesiyle Interpol tarafından aranan Abdullah Çatlı'nın bir polis ve bir milletvekiliyle birlikte oluşunun nedenleri araştırılmaya ve tartışılmaya başlandı.

Tartışmaları ateşleyen bir başka etken de otomobilde bulunanlardı. Kazanın ertesi gününde Mercedes'te içinde uyuşturucu olduğu iddia edilen bir paketle birlikte; iki adet MP5 marka otomatik tabanca; Sedat Bucak adına kayıtlı Sig Sauer ve Kocadağ'a ait Baretta marka ruhsatlı silahlar; Irak yapımı Tarık marka ve 22 milimetrelik Baretta marka iki tabanca; Özel Tim tarafından kullanılan çok sayıda mermi ve iki adet susturucu bulundu.

Çatlılar Ölmez!

5 Kasım 1996'da Çatlı'nın Türk bayrağına sarılı cenazesi Nevşehir'de toprağa verildi. Aralarında Interpol'ün kırmızı bültenle aradığı Haluk Kırcı ve BBP Genel Başkanı Muhsin Yazıcıoğlu'nun da bulunduğu çok sayıda Ülkücünün katıldığı cenaze töreninde, 'Çatlılar ölmez!' diye slogan atıldı. Kendisine yönelik eleştirileri ve Çatlı'yı tanıdığını reddeden dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, kısa bir süre sonra kızı Yasemin'in sağlık problemlerini öne sürerek görevinden istifa etti.

Kazayla ilgili İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı 11 Kasım 1996'da 'çete' soruşturması başlattı. Soruşturmada Bucak'ın korumalarından özel timci Ayhan Çarkın, Ercan Ersoy ve Oğuz Yorulmaz'ın, kumarhaneler kralı olarak da bilinen Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesiyle ilgili olarak Ali Fevzi Bir ve Sami Hoştan'la birlikte gözaltına alındıkları, ancak dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın talimatıyla serbest bırakılıp, Bucak'a koruma olarak verildikleri ortaya çıktı.

Meclis Araştırma Kurulu Kuruldu

Siyasi partilerin, polis-mafya-siyaset ilişkilerinin ve Susurluk kazasından sonra ortaya atılan iddiaların araştırılması için verdikleri Meclis Araştırma Komisyonu açılması yönündeki önerge TBMM Genel Kurulu'nda oy birliğiyle kabul edildi.

Kazadan yaralı olarak kurtarılan ve İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde tedavi altına alınan DYP'li Bucak, olaydan 12 gün sonra bir gece yarısı hastaneden kaçırılırcasına taburcu edildi. Uzun süre basınla görüşmeyen Bucak, ilk yaptığı açıklamada arabada bulunan silahların kendisine ve adamlarına ait olduğunu söyledi. Bucak, Kocadağ'ın Çatlı'yı gerçek kimliğiyle tanımadığını söyleyerek, hakkındaki iddialara karşılık, "Bana yargısız infaz yapılmak isteniyor" diye konuştu.

24 Kasım 1996'da ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz, Macaristan'da bir otelin lobisinde bir kişinin saldırısına uğradı. Yılmaz'a saldıran kişinin Veysel Özerdem adlı bir Ülkücü olduğu ve Yılmaz'ı, Çatlı aleyhinde sözlerden dolayı yumrukladığını ileri sürüldü.

26 Kasım 1996'da çalışmalarına RP'li Mehmet Elkatmış başkanlığında başlayan TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu, olayla ilgili birçok kişinin ifadesine başvurdu. İfade verenler arasında Mesut Yılmaz, MİT görevlisi Mehmet Eymür, Sedat Bucak ve Abdullah Çatlı'nın eşi Meral Çatlı da vardı.

DYP Genel Başkanı Tansu Çiller'se Meclis grubunda yaptığı konuşmada, "Bir ülke, millet ve devlet uğruna kurşun atan da, kurşun yiyen de bizim için saygıyla anılır, onlar şereflidirler" açıklamasını yaptı.

Ağar'dan sonra içişleri bakanlığı görevine getirilen Meral Akşener; Topal cinayetiyle ilgili İstanbul Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu, Özel Harekât Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Bilgi Ünal'la, Topal cinayetine adı karışan ve Bucak'ın korumalığını da yapan Özel Harekât Timi polislerinden Ercan Aksoy, Ayhan Çarkın ve Oğuz Yorulmaz'ı 5 Aralık'ta görevlerinden uzaklaştırdı.

Jandarma Kriminal Dairesi, Çatlı'nın üzerinden çıkan emniyet uzmanı belgesinin sahte, ancak belgedeki Mehmet Ağar

imzasının gerçek olduğunu açıkladı. Ağar ise belgedeki imzanın sahte olduğunu iddia etti. Ağar'ın dokunulmazlığına ilişkin olarak Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'nın hazırladığı fezleke adalet bakanlığına gönderildi. Ancak dosya, eksikler olduğu gerekçesiyle iade edildi.

Dilek Örnek adında bir kadın, içinde 25 milyar lira bulunan bir çantayla birlikte İstanbul Atatürk Havalimanı'na girerken yakalandı. Susurluk davasında yargılanan Özel Timci Ayhan Akça'nın Atatürk Havalimanı'nda 25 milyar lira karşılığı dövizle yakalan kurye Dilek Örnek'le bağlantısı da gündemi karıştırdı. Örnek ve İran uyruklu bir kişi, 23 Aralık'ta çıkarıldıkları DGM tarafından tutuklandılar. Olayla ilgili olduğu gerekçesiyle gözaltına alınan özel timci Ayhan Çarkın ise serbest bırakıldı.

Sünnet Düğünü Hatırası

28 Ocak 1997 sabahı gazetelerin birinci sayfalarında yayımlanan ve çeşitli suçlardan Interpol tarafından aranan Çatlı'nın, Özel Timci Ziya Bandırmalıoğlu'nun oğlunun sünnet düğününde dönemin Özel Harekât Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin ve polis memuru Ayhan Çarkın'la oynarken çekilmiş fotoğrafları da kamuoyunu şok etti.

Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık

Susurluk kazası ve sonrasındaki gelişmeler, halkı geniş katılımlı protestolara itti. 1 Şubat 1997'de tüm yurt genelinde 'Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık' eylemi başlatıldı. Bu eylem, 7 Mart'a kadar her gece saat 21'de gerçekleştirildi. 4 Şubat'taysa Topal'ı öldürmekle suçlanan Ayhan Çarkın, Oğuz Yorulmaz ve Ercan Ersoy 'suç işlemek için çete oluşturmak' iddiasıyla tutuklandılar.

Susurluk'taki karmaşık ilişkileri ortaya çıkaran gelişmelerden sonra başbakan olan Mesut Yılmaz'ın talimatıyla Kutlu Savaş'a hazırlatılan Susurluk Raporu da uzun süre konuşuldu.

Arka arkaya açılan çete davalarında Bucak ve Ağar'la, özel timcilerin de sanık olduğu birbiriyle bağlantılı yirmi beş

dava açıldı. Duruşmalardaki ifadeler, karşılıklı suçlamalar da uzun süre gündemde kaldı. MİT eski Kontrterör Daire Başkanı Mehmet Eymür, Ağar'ı ve Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi eski Başkan Vekili Hanefi Avcı'yı Susurluk olayını perdelemekle suçladı.

Tutuklamalar ve Tahliyeler

Susurluk davasından tutuklu yargılanan özel timciler, Özel Harekât Dairesi eski Başkan Vekili İbrahim Şahin ve uyuşturucu kaçakçısı Yaşar Öz davalar sürerken tahliye edildiler.

Susurluk bağlantılı açılan davalardan Çatlı'ya 'Mehmet Özbay' sahte kimliği ile silah ruhsatı alabilmesi için sahte belge veren Mecidiye Polis Karakolu Amiri Doğan Şimşek, polis memuru Dinçer Sarıboğa ve Şehremini Uzunyusuf Mahallesi Muhtarı Burhan Kocapehlivan 1 yıl 8'er ay hapis cezasına çarptırıldılar.

Susurluk'taki kazadan sonra deşifre olan 'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım hakkında 'yakalandı', 'öldürüldü' haberleri gazete sayfalarında ve kamuoyunda yıllarca tartışıldı. Yıl 2013, hâlâ da tartışılmaktadır.

Susurluk'la başlayan 'çete' operasyonlarında Alaattin Çakıcı Fransa'da, Ülkücü baba Kürşat Yılmaz Bulgaristan'da, Sedat Şahin ise Almanya'da yakalandı. Teslim olan Sedat Peker'se Bayrampaşa Cezaevi'ne konuldu. Başbakan Mesut Yılmaz'a Macaristan'da yumruk atan Veysel Özerdem, Ziya Korkut ve tekstilci Aydın İpekli yakalandılar. DGM'de yargılanan Özerdem tahliye edildi.

Susurluk skandalında, 1998 yılı başından itibaren DGM'de görülen davanın dışında gelişme olmadı. Şubat 1998'deki altıncı duruşmada, Susurluk davası kapsamında tek tutuklu sanık olarak yargılanan Ömer Lütfi Topal'ın iş ortaklarından Ali Fevzi Bir de duruşmada, 'Delillerin toplanmış olması ve kararlılması ihtimalinin bulunmaması' gerekçesiyle tutuksuz yargılanmak üzere tahliye edildi. Böylece davada yargılanan Sedat Bucak, İbrahim Şahin, Ayhan Çarkın, Ayhan Akça, Ercan Ersoy, Oğuz Yorulmaz, Ziya Bandırmalıoğlu, Abdülgani

Kızılkaya, Enver Ulu, Korkut Eken'le birlikte Ali Fevzi Bir'in tutuksuz yargılanmasına karar verilmesiyle davada tutuklu sanık kalmadı.

Susurluk skandalı kapsamında açılan Ömer Lütfi Topal davası da yerinde saymaya başladı. 14 ay arandıktan sonra teslim olan Topal'ın eski ortağı Sami Hoştan, bütün sanıkların tutuksuz olarak yargılandığı -davada tek tutuklu olarak yargılanmaya başladı. Hoştan, Şubat 1998'de çıktığı ilk duruşmada, olaya adının nasıl karıştırıldığını bilmediğini belirterek, "Burada tanık mıyım, sanık mıyım? Ne olduğumu bilmiyorum" dedi.

Susurluk'ta 'en büyük halka' olarak tanımlanan Bahçelievler katliamı davası sanıklarından Haluk Kırcı'nın 9 Ocak 1999'da Pendik'te, yine aynı davanın sanıklarından Bünyamin Adanalı'yla birlikte yakalanması davaya yeni bir boyut kazandırdı.

3 Mayıs 1999'da, 18 Nisan Seçimleri'nde Şan-lıurfa'dan yeniden milletvekili seçilerek dokunulmazlık zırhına tekrar bürünen Susurluk Davası sanıklarından Sedat Bucak'ın dokunulmazlığının tekrar kaldırılması istendi. DGM, Ağar'la ilgili Danıştay'daki dosyanın beklenmesine karar verirken, o tarihe kadar yaklaşık iki yıldır süren dava, başladığı noktaya geri döndü.

28 Temmuz 1999'da görülen olayla ilgili dördü özel timci, sekiz sanığın yargılandığı Topal davasında da sonuca hâlâ ulaşılamadı. Bir ucu Susurluk'a dayanan davanın o güne kadar görülen on üç duruşmasında, en son yakalanan Haluk Kırcı dışında tüm sanıklar tahliye edildiler.

Esrarengiz Kazalar

Susurluk skandalının ardından değişik dönemlerde skandala adı karışanlar ve skandalı ortaya çıkaranlar esrarengiz trafik kazaları sonucu hayatını kaybettiler.

İlk olarak Susurluk Komisyonu Raportörü Hâkim Akman Akyürek, 9 Aralık 1997'de İstanbul'da geçirdiği kazada hayatını kaybetti. 21 Kasım 1999'da da TBMM Susurluk Komisyon Sözcüsü FP Milletvekili Bedri İncetahtacı, Ankara Esenboğa

Havalimanı yolunda geçirdiği trafik kazasında can verdi. Bu kazaların ardından 28 Mart 2000'deyse skandala adı karışan isimlerden Emniyet Genel Müdürlüğü Özel Harekât Dairesi eski Başkan Vekili İbrahim Şahin, Bursa-Yalova yolunda trafik kazası geçirerek ağır yaralandı.

'Kahraman Susurluk!'

Susurluk çetesinin yargılandığı, davanın 8 Mayıs 2000'deki duruşmasına iki yıl aradan sonra katılan MİT görevlisi Korkut Eken'in avukatı Önder Barlas, "Terör örgütünü bitiren, ancak bugün çeteci diye yargılanan özel timciler gerçek kahramanlardır" dedi. Eken ise yöneltilen suçlamaları kabul etmediğini belirtti. Duruşmadan sonra bir açıklama yapan Eken, "PKK siyasallaşsın denilen bir ülkede hiçbir tepki gösterilmemesi endişe vericidir. Avrupa Birliği'nin Diyarbakır'dan geçtiği bir ülkede yaşıyoruz. 'Demokrasi Türklerin de Kürtlerin de hakkıdır' demek, ülkenin geleceği için son derece zararlıdır. Devam eden bu davayı, konunun uzmanı Fikri Sağlar'a sorun. O size anlatır" dedi.

Ve Karar...

Susurluk'taki trafik kazasının ardından ortaya çıkan karanlık ilişkilerle ilgili on dört sanığın yargılandığı dava, ancak dördüncü yılın sonunda karara bağlandı. Karara göre, Özel Harekât Dairesi eski Başkan Vekili İbrahim Şahin ve MİT eski görevlisi Korkut Eken, 'Cürüm işlemek için çete oluşturmak ve bu çeteyi yönetmek' suçundan 6'şar yıl, çoğu özel timci diğer 12 sanık da yine 'Cürüm işlemek için çete oluşturmak'tan 4'er yıl hapis cezasına çarptırıldılar. Geçirdiği kaza nedeniyle davanın uzun süre aksamasına neden olan İbrahim Şahin, duruşma sırasında fenalık geçirdi. Sanıklara en üst sınırdan ceza tertip eden mahkeme heyeti, sanıkları ceza indirimi öngören TCK'nın ilgili maddesinden de yararlandırmadı. Mahkeme heyeti, tüm sanıklar hakkındaki TCK'nın 296. maddesinde öngörülen 'Hakkında yakalama ve gıyabi tevkif müzekkeresi bulunan kişiyi saklamak veya saklı olduğu yeri bildiği halde yetkili mercilere derhal haber vermemek' suçunuysa, 4616 sa-

yısı Şartla Salıverilme, Ceza ve Davaların Ertelenmesine Dair Kanun uyarınca erteledi. Bu kararla sanıklar hakkındaki bu suç, aynı suçu beş yıl süreyle tekrar işlememeleri halinde ortadan kalkacak.

Susurluk davası kapsamında 'Çete oluşturmak ve yönetmek' suçundan 6 yıl ağır hapis cezasına çarptırılan MİT eski görevlisi Eken, duruşma çıkışında bu cezayı hak etmediğini belirterek, "Devletin, kendisi için fedakârlık etmiş insanları ortada sahipsiz bırakması gerekmiyordu. Cezaevlerinin durumu ortada. Ben de bir çete lideriysem, iyi şartların sunulduğu İmralı Adası'nda yatmak için talepte bulunacağım" dedi.

Temyiz

Susurluk davasında en yüksek cezalara çarptırılan on dört sanığın avukatları, davayı temyize götürmek için harekete geçtiler. İstanbul DGM'ye, süre haklarının muhafazası için temyiz başvurusunda bulunan sanıklardan Sami Hoştan'ın avukatı Hüsamettin Nişancı, kararı eleştirerek, "Ortada çete var deniliyor, çetenin başı yok. Onları yargılayamadı. Adalet herkese lazım deniliyor, dosyalarını tefrik etti. Onları kim yargılayacaksa, bizi de onlar yargılamalı" dedi.

Temyiz başvurusunu inceleyen Yargıtay 8. Ceza Dairesi, Susurluk Davası'nda eski Özel Harekât Dairesi Başkan Vekili İbrahim Şahin ile eski MİT görevlisi Korkut Eken'in 6'şar yıl, diğer 12 sanığın da 4 yıl ağır hapis cezasına çarptırılmasına ilişkin hükmü 'eksik soruşturma' gerekçesiyle bozdu. Oybirliğiyle verilen karara gerekçe olarak, bazı sanıkların 'gizli celse' isteminin reddedilmesi ve Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmesi ile ilgili davanın sonucunun beklenilmemesi gösterildi.

Bir Sedat Peker kitabının 'Susurluk Davası' ile başlaması biraz yadırganabilir. Ancak kitabın içindeki isimlerin başlangıç noktaları ve devlet-mafya ilişkilerinin gün yüzüne çıkış miladı 'Susurluk' olayıdır. Susurluk'tan bahsetmeden başlamak istemedim...

1. BÖLÜM

Sedat Peker Kimdir?

Her şeyden önce Sedat Peker'in hayat hikâyesine bir bakalım.

Peker, 26 Haziran 1971 tarihinde Sakarya'da dünyaya gelmiştir ve uzun bir süre Almanya'da yaşamıştır. Aslen Kafkasyalı olduğu bilinmektedir. Ailesi Rizelidir. İki defa evlendiği ve çocuğu olduğu da bilinmektedir.

Peki, gerçek anlamda Sedat Peker kimdir?

Sedat Peker, 41 yaşında bir Türk vatandaşı. Cürüm işlemek için çete kurmak iddiasıyla defalarca tutuklandı. Gençlik yıllarında ismi, uyuşturucu satıcılarıyla mücadele eden kişi olarak geçti. Sonra Susurluk Raporu'nda yer aldı. Kontrgerilla, yeraltı dünyasının ünlü ismi, mafya babası sıfatlarıyla anıldı. Şimdilerde kendini iş adamı olarak tanıtıyor. Geçtiğimiz yıllarda, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün yayımladığı bir raporda, 'Bazı mafya babalarının işadamı kisvesiyle kendilerini legalleştirmek istedikleri' maddesi de vardı. Peker, bu iddiaların hepsini reddediyor. Amacının, inandığı doğruları savunan insanların ezilmesini engelleyecek kadar çok para kazanmak olduğunu söylüyor.

Bunların dışında Sedat Peker hakkında mafya babası, kabadayı, çete reisi, Ülkücü, İslamcı, fukara babası vb. gibi sıfatlar da kullanılmaktadır.

Peki, gerçekte bunlardan hangisi ya da hangileri doğru? Sedat Peker bu sıfatların hangilerini kabul ediyor?

İsterseniz Sedat Peker'in kim ve gerçekte ne olduğunu, şimdiye kadar başından geçen tutuklanma olayları ve aldığı hükümleri; tam anlamıyla kendisini anlatmasına geçmeden önce az önce adı geçen bazı terimleri biraz daha net olarak anlatalım.

Osmanlı Devleti'nde Milliyetçilik Hareketleri

Fransız İhtilali, Osmanlı Devleti üzerindeki etkisini genel olarak iki şekilde göstermiştir. Bunlardan birincisi; Osmanlı Devleti gibi kozmopolit bir siyasi yapıyı oluşturan değişik toplumların milliyetçilik akımının ilhamıyla harekete geçmeleri, diğeriyse milliyetçilik fikrinin Osmanlı aydınları arasında yankı bulması sonucunda beliren ve çok farklı şekillerde tezahür eden milliyet anlayışını ortaya çıkarmasıdır.

Osmanlı Devleti, ilim ve teknoloji alanlarında ve bunun sonucu olarak ekonomi ve askeri sahalarda geri kalmanın ve zayıflamanın sıkıntılarını yaşarken, bir taraftan da Fransız İhtilali sonrasında gelişen milliyetçilik akımlarının ortaya çıkardığı meselelerle uğraşmak zorunda kalmıştır. Zira bu kaçınılmaz bir netice olup, çok çeşitli etnik ve dini unsurları hâkimiyeti altında bulunduran diğer devletlerde olduğu gibi, Osmanlı Devleti'nde de çeşitli ayaklanma ve isyanlar yaşanacaktır.

Daha öncede belirttiğimiz gibi, Fransız İh-tilali'ne kadar bireylerle devlet arasındaki ilişki monarşi temeline dayanmaktadır. Ancak Fransız İhtilali'nin ardından milli hâkimiyet ilkesi öne geçerek; millet, milletleşme ve milliyetçilik gibi kavramlar dünya dengelerine yön vermeye başlamıştır. Milliyetçilik Avrupa'da kendini yönetme isteğine sahip olmak ve bağımsız bir devlet kurma çabası olarak kendini göstermiştir ki; 19. yüzyılda baş gösteren bütün ayaklanmalar, 1789 Fransız İhtilali'nin ilkelerini taşımıştır. Ancak olaya Osmanlı Devleti açısından bakıldığında, bütün bu gelişmelere din mefhumunun da eklendiği görülür. Zira Osmanlı Devleti içerisindeki

toplumların isyanları, bir yandan milli hâkimiyet amacını gütse de bir yandan da Müslüman boyunduruğundan kurtulma propagandasının da izlerini taşımaktadır. Bu da şüphesiz Osmanlı Devleti'nin ilk dönemlerinden itibaren Katolik ve Ortodoks Hristiyan âlemiyle mücadele içerisinde olmasından kaynaklanmaktadır.

18. yüzyıl sonları itibarıyla Osmanlı Devleti; Balkanlar, Anadolu ve Arap Yarımadası'nın bazı kısımlarında bulunan topraklarda toplam 25 milyon nüfusa sahiptir. Nüfusun büyük çoğunluğu Müslüman olmakla birlikte Hristiyan ve Yahudi azınlıklar da mevcuttur. İmparatorluk içerisinde din ve etnik kökenli çözülmelerin başladığı bu yıllarda, buna engel olmak için idari ve hukuki alanda reformlara hız verilmesine rağmen, bunda gerektiği şekilde başarılı olunamamıştır. Zira özellikle Fransa ve İngiltere'nin bu reformları destekliyor gözükmelerine karşılık, el altından imparatorluk sınırları içerisindeki azınlıkları kışkırtmaları ve daha önemlisi gayrimüslimlere verilen imtiyazları bu ayaklanmalar için kullandırmaları, bu unsurları Osmanlı hâkimiyetinden gittikçe uzaklaştırmıştır.

Fransız İhtilali'nin Osmanlı Devleti üzerindeki etkilerinden ilki diyebileceğimiz bağımsızlık ayaklanmaları, en amansız ve acı şekilde yaşanmıştır. Bu isyanlar üzerindeki yabancı etkisi de açık olmakla beraber, bunlara karşı çok fazla bir şey yapılamamıştır. Dikkat çeken husus bu bağımsızlık hareketlerinin bir yandan Balkanlı Hristiyan milletlerde, bir yandan Ortadoğu'daki Müslüman toplumlarda, diğer yandansa azınlık denilen Ermeni ve Rumlar arasında, yani Türk olmayan bütün unsurlarda görülmüş olmasıdır. Bu durum bile gerçek manada Türk milletinin zararına işleyen bu hareketlere karşı Türk milliyetçiliğinin gelişmesini çabuklaştırmamış ve Türkçülük, birçok görüşe göre en son Balkan Savaşlarından sonra ve I. Dünya Savaşı esnasında revaç bulmuştur.

Şüphesiz ihtilal sonrasında ortaya çıkan akımların, Osmanlı aydınları, yöneticileri ve Türk milleti üzerinde de birtakım etkilere yol açtığı kesindir. Ancak bu etkilerin diğer toplum ve milletlerden bir hayli farklı bir gelişme takip ettiği gözden kaçmamaktadır. Öyle ki, bütün dünya milliyetçilik

hareketleriyle çalkalanırken, Osmanlı Devleti "Osmanlılık" kavramı altında veya "İslamlık" adı altında bir millet olgusu oluşturmaya ve milliyetçiliği bu şekliyle siyasi doktrin haline getirmeye çalışmıştır. Belirttiğimiz gibi gerçek manada milliyetçilik veya Türkçülüğün ortaya çıkışı ise çok geç dönemlerde gerçekleşecektir.

Dünyadaki bütün milliyetçiliklerin ortaya çıkışında aynı sebepler etkili olmasına rağmen, her milliyetçiliğin gelişimi ve mahiyeti itibarıyla farklılık arz ettiğini belirtmiştik. Bu durum, dünyadaki bütün milliyetçiliklerin, içerisinden çıktıkları milli bünyenin karakterine bağlı olarak, kendi kültür ve medeniyet dairelerinin özellikleri çerçevesinde bir gelişme takip etmelerinden kaynaklanmaktadır. Bu manada olmak üzere Türk milliyetçiliğinin de, önceki bölümlerde verdiğimiz örneklerden bir hayli farklılık arz ettiği görülmektedir.

Milliyetçilik, Osmanlı Devleti'nin son dönemlerinde bir "Osmanlı veya imparatorluk milliyetçiliği" şeklinde tezahür etmiş ve temellerini de "İslam ve Batı" kavramları oluşturmuştur. Ardından özellikle Çarlık Rusya'sına karşı Azerbaycan, Kırım ve Kazan gibi Türk muhitlerinde gelişen ve etnik kökeni ön plana alan bir "Türkçülük" hareketi hâline gelmiştir ki; bu akımın başını da bu bölgelerden gelen fikir adamları çekmiştir. Daha sonralarıysa temelini sosyoloji ve ilimde bulan ve o günün Osmanlı ve dünya konjonktürüne daha uygun bir "Türk milliyetçiliği" anlayışı ortaya çıkmıştır. Ziya Gökalp'in sistemleştirdiği bu anlayış da, birtakım tadilatlardan sonra Türkiye Cumhuriyeti'nin birçok kurumuna ve temel felsefesine etki etmiştir.

İmparatorluk Milliyetçiliği: Osmanlıcılık ve İslamcılık

İmparatorluk milliyetçiliği dediğimiz "Osmanlıcılık", genel olarak "bir Osmanlı milleti oluşturma" siyasetidir. Bunun için cins, din ve mezhep ayrımı gözetilmeksizin Osmanlı halkları, haklar ve ödevler bakımından eşit duruma getirilecek ve ortak bir vatan kavramı etrafında Amerikan milleti gibi, bir Osmanlı milleti oluşturulacaktır. Böylece Osmanlıcılık, Osmanlı Devleti'ni oluşturan çeşitli unsurları müşterek yaşam

ve vatan kavramları içerisinde birleştirerek devleti parçalanmaktan kurtaracak ve mevcut sınırlar bu şekilde korunacaktır.

Esasında Osmanlıcılık, devletin güçlü olduğu 15. ve 16. yüzyıllarda fiilen mevcut olmakla beraber, ideolojik ve teorik bir doktrin haline gelmemiş bir olgudur. Başka bir ifadeyle bu kavram, Osmanlı Devleti'ni oluşturan çeşitli unsurların bir arada yaşamasını sağlayan somut bir tarihi gerçek ve pratik bir uygulama olarak Osmanlı tarihinin daha önceki dönemlerinde fiili olarak uygulanmıştır. Ancak siyasi ve ideolojik bir doktrin veya fikir olarak Osmanlıcılık, Fransız İhtilali'nin etkilerinden sonra ve bahsettiğimiz Osmanlı birliğinin dağılma sürecine girmesinin önüne geçebilme amacıyla ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla ilhamını mazide kalan başarılı bir uygulamadan alsa da, kaybedilen Osmanlı birliğini tekrar ihya temennisinden fazla bir anlam ifade etmemektedir.

Bu siyaset, ciddi olarak II. Mahmut zamanında doğmuştur. II. Mahmut; "Ben tebaamdaki din farkını ancak cami, havra ve kiliselerine girdikleri zaman görmek isterim" diyerek, Osmanlı tebaası arasındaki birliğin Osmanlılık olduğuna dikkat çekmiş ve ardından Tanzimat ve Islahat Fermanlarıyla da bu siyaset daha net bir hâle kavuşmuştur. Bunun için özellikle gayrimüslimlere yönelik olan birçok reform yapılmış fakat hem gayrimüslimlerde, hem de Müslümanlarda herhangi bir hoşnutluk ortaya çıkarmamıştır. Ne reformlar, ne antlaşmalar, ne de imtiyazlar Osmanlı birliğini yerine getirememiştir. Dahası Osmanlılık herkesin farklı farklı manalar yüklediği bir kavram haline gelmiştir. Nihayet Balkanlar'da yaşadığımız acı hadiseler sonrasında, Osmanlıcılık gözden düşerek yerini I. ve II. Meşrutiyet'le gelecek olan İslamcılık ve Türkçülüğe bırakacaktır.

İmparatorluk milliyetçiliğinin başka bir tezahürü olan "İslamcılık veya Panislamizm" ise, Batılı Hristiyan devletlerin Asya ve Afrika'da yayılmasını önlemek maksadıyla, İslam âleminin halife etrafında birleşmesi, diğer bir ifadeyle dünyadaki bütün Müslümanlardan bir İslam birliği meydana getirilmesi siyaseti olarak tarif edilebilir. Başta Osmanlı olmak üzere, birçok İslam devleti ve toplumunun Batılı işgalcilerin

tahakkümü altında bulunduğu bir sırada ortaya çıkmış olması bu fikri çok cazip bir hâle getirmiş ve "işlerin düzelmesi için İslam'a daha sıkı sarılmak" fikrine dayanan İslamcılık, oldukça rağbet bulmuştur. Ancak İslamcılık fikri, gerek Osmanlı bünyesinde, gerekse diğer İslam devletlerinde daha önceleri fiili bir uygulama ve fikir hareketi şeklinde belirmiş olsa da, siyasi bir hareket ve çözüm yolu olarak II. Abdülhamit'le gündeme gelmiştir. İşte bu noktada bu siyaset, temel amaç olarak Osmanlı Devleti'nin varlığını korumak ve bunun için de imparatorluk içindeki Müslümanları Halife-Sultana bağlamak; dünya Müslümanlarınınsa bu amaç çerçevesinde desteklerini sağlamak gayesini gütmektedir.

II. Abdülhamit, imparatorluğun bekasını Müslim ve gayrimüslim tebaanın Osmanlıcılık fikri etrafında birleşmesinde değil, fakat Müslümanların "Osmanlı Saltanatı ve İslam Hilafeti"ne bağlanmasında görmüştür. Bu sebeple memleket içinde ve dışında İslam Birliği kavramını yani Panislamizm'i benimseyerek, Osmanlı Devleti'ni bu siyasetle ayakta tutmaya çalışmıştır. II. Abdülhamit kendi devrinden önce şekillenmeye başlayan "İslamcılık" hareketini hem iç, hem de dış politikasında kullanmıştır. Hatta yurtdışındaki Panislamist faaliyetler gizli ajanları vasıtasıyla da yapılmıştır.

Ancak neticede itibarıyla Panislamizm veya İslamcılık siyaseti devleti kurtarma noktasında pek de başarılı olamamıştır. Nitekim Osmanlı tebaası olan birçok Müslüman topluluk, bütün bu propagandalara rağmen değil İslam birliği, Osmanlı birliği içerisinde bile tutulamamıştır. I. Dünya Savaşı'na kadar varan acı tecrübeler, daha II. Meşrutiyet'le siyasi bir mahiyet alan Türkçülüğe yönelmeye zemin hazırlamıştır.

Etnik, Siyasi ve Kültürel Kimlik Arayışları: Türkçülük

Türkçülük fikrinin ilk belirtileri Türkiye dışında, özellikle Çarlık Rusya'sında kendini göstermiştir. Çarlık Rusya'sının Batıya daha fazla açık olması ve Rusya'daki Türklerin kendilerini "Osmanlı" olarak görmemeleri dolayısıyla, etnik bir manada Türk milliyetçiliğinin uyanışının onlar arasında daha

erken ortaya çıkmasına sebep olmuştur. Öte yandan, Türk tarihi alanında yapılan Batı kaynaklı birtakım çalışmalar Türkçülük düşüncesinin ilk tohumlarını atmış ve az sayıda da olsa Osmanlı aydınları üzerinde etkili olmuştur.

Bu arada Osmanlı Devleti içerisinde de fikri ve ilmi manada Türk tarihi, dili vs. üzerinde çalışmalar başlatılmıştır. Ahmet Vefik Paşa (1823-1891), Türk tarihi ve dili üzerinde ilk çalışmalarını yapmış, Moliére'in piyeslerini sade bir dille Türkçeye çevirmiştir. İlk Türkçe-Osmanlıca sözlük olan Lehçe-i Osmaniyi (1876) hazırlamış ve Osmanlı Türkçesinin, Türk dilinin lehçelerinden biri olduğunu ileri sürmüştür. İslam medeniyetinde Türklerin önemli bir rol oynadığını ileri süren Ali Suavi de (1838-1878), Türkçülüğün öncüleri arasında yer almaktadır. Süleyman Paşa'nın (1838-1892) Tarih-i Âlem'i de (1876) Türkleri, Asya'nın geniş alanlarında yaşayan ve Osmanlıların ataları olan bir millet olarak ele alması bakımından ilgi çekicidir. Osmanlı dilinin çözülerek milli Türkçenin gelişme sürecinin başlayacağını ileri süren Şemseddin Sami de (1850-1894), dil alanındaki Türklük bilincine ilk katkılarda bulunmuştur. Ancak 1904 tarihinde yayınlanan ve siyasal düşünce düzeyinde radikal bir tutum sergileyerek, hem İslamcılığı, hem de Osmanlıcılığı eleştiren ve Türklerin izlemesi gereken tek yolun Türkçülük olduğunu ileri süren Yusuf Akçura'nın "Üç Tarz-ı Siyaset" adlı eseriyle Türkçülük siyasi bir mahiyet almıştır. II. Meşrutiyet'le beraber de Türkçülük, hem örgütlerine, hem de yayın organlarına kavuşmuştur.

1908'de, Yusuf Akçura'nın içinde bulunduğu bir grup Türk Derneği'ni kurmuş, bu arada Ömer Seyfettin'in çevresinde toplanan ve dilde Türkçülüğü savunan bir başka grup da Genç Kalemler Dergisi'ni (1911) çıkarmıştır. Yine 1911'de Türk Yurdu Cemiyeti kuruldu. Bu örgüt kısa bir süre sonra yeni kurulan Türk Ocağı'yla birleşmiştir. Türkçülüğün organı olarak da Türk Yurdu Dergisi yayımlanmaya başlamıştır. Derginin yazarları arasında Ziya Gökalp, Hüseyinzade Ali, Yusuf Akçura, Ahmet Ağaoğlu, Fuat Köprülü gibi kişiler olup; derginin amacı Türklerin, Osmanlılıktan sıyrılarak ulusal bir bilinç, kimlik edinmeleri Osmanlılardan önceki Türk tarihinin incelenmesi şeklinde belirmiştir.

Türkçüler, millileşmenin doğal ve kaçınılmaz bir süreç olduğunu, Osmanlı diye bir milletin varlığından söz edilemeyeceğini ve bu adla ancak bir devletin belirtilebileceğini savunmuşlardır. Böylece, önceleri dil, tarih ve kültür alanında kendini gösteren ilmi ve fikri Türkçülük siyasal bir boyut kazanmıştır. Balkan Savaşı yenilgisinin yarattığı şaşkınlık ve hayal kırıklığı da, Türkçülerin tezlerinin güçlenmesine ve yaygınlaşmasına yol açmıştır ki; imparatorluk içindeki Türk olmayan Müslümanların milliyetçi görüşleri benimseyerek bu doğrultuda hareketlere girişmeleri de Türkçüleri haklı çıkarmıştır.

Osmanlıcılığın bir hayal olduğunun kavranması, din yaşamının milli bir nitelik kazanması gerektiğinin düşünülmesi ve Batı karşısında ulusçuluk bilincinin ve milli kimliğin korunmasının zorunlu olduğuna inanılması, Türkçülüğün radikalleşmesine ve düşünce çerçevesinin belirlenmesine yol açmıştır. Bu arada siyasi bir temele oturmuş olan Türkçülük, Ziya Gökalp'in şahsında ilmi ve sosyolojik temellerini de bulmuştur. Gökalp, bu konuda getirdiği çözüm ve esaslarla, Türkçülüğü Osmanlı ve dünya konjonktürü içerisinde daha sistemli ve gerçekçi bir hâle getirmiştir. Türk milliyetçiliğinin sistematiğini ortaya koyarak, bundan daha sonra bu alanda ortaya çıkacak gelişmelerin de esaslarını belirlemiştir.

İşte Türkçülük, Osmanlıcılık ve İslamcılığın ardından, önce felsefi bir cereyan suretinde başlamış ve bilahare sosyoloji ilminin vasıl olduğu neticeye kendi kendine ulaşmış hayati bir harekettir. İlk iş olarak Osmanlılıktan kozmopolitlikten kurtulmayı hedef almış ve dolayısıyla etnik bir Türk kavramını işlemiş, ardından Türklük bilinci içerisinde kültür hareketine yönelerek bir Türk kimliği oluşturma gayretine girişmiştir. Tabii bu arada siyasi Türkçülüğün de gelişen hadiseler içerisinde hâkim bir mevkiye geldiği gözden kaçmamaktadır. Nitekim İttihat ve Terakki döneminin içeride ve dışarıda uyguladığı etkin siyaset, özellikle I. Dünya Savaşı sırasında Türkçülük olmuştur. Zira görülmüştür ki, ne eşitlik, özgürlük, kardeşlik sloganları ve ne de anayasa, imparatorluğu kurtarmaya yetmemiştir. İmpa-

ratorluk çökmekte, yalnız Hristiyan milletler değil, Müslüman milletler de kaynamakta ve İngilizlerin entrikalarıyla Araplar ayaklanmaktadır. Bir İngiliz yazarı daha 1907 yılında, "Basra Körfezi'nde İngiliz Çıkarları" başlıklı yazısında "Arabistan artık Türkler için kaybedilmiştir. 1905'te bağımsız bir Arap Krallığı kurulması cereyanı başlamıştır. Bunun hükümdarı, aynı zamanda İslam Halifesi olacaktır" demektedir.

Bu şartlar altında gözler Anadolu'ya çevrilmekte, tam bir açıklık kazanmaktan uzak olmakla birlikte halkçılık, Türkçülük ve milliyetçilik fikirleri filizlenmektedir. Bu hareketin öncülüğünü dürüst ve vatansever bir düşünür olan Ziya Gökalp'le etrafında kümeleşen gençler yapmışlardır. Ömer Seyfettin bir hikâyesinde Ziya Gökalp'ın ağzından şöyle seslenmektedir:

"Ey genç muharrir! Gel sen bir kahraman ol! Nefsini düşünme. Boş gururu, menfaatperverliği bırak. Milletini uyandır. Senin milletin, daha kendi ismini bilmiyor. Zaman yürümüş, o uyumuş, geride kalmış. Dost sandığı, bağrına bastığı gizli düşmanları, bütün servetini, bütün saadetini yağma etmiş! Senin milletin, kendi vatanında bir köle, bir esir, bir bekçi, bir fakir... Ona ilim, servet, saadet, duygu, ideal ver!"

Bütün bunlara rağmen, Türkçülüğün de Osmanlı Devleti'nin kurtarılması konusunda başarılı olmadığı görülmektedir. Ancak I. Dünya Savaşı'nın sonunda, Mondros'tan sonra gelişen hadiseler, artık Osmanlı Devleti'ni ihyadan çok Türk milletini ve vatanını kurtarma amacını güden Türk milliyetçiliğinin şahlanışını beraberinde getirmiştir. Diğer bir ifadeyle Türk milliyetçiliği, Milli Mücadele'nin ardından Osmanlı Devleti'nin hiç değilse Türk tarafını kurtaracaktır.

II. Birinci Dünya Savaşı'ndan Sonra Türkçülük ve 20. Yüzyıldan Sonra Gelişimi

1. Resmi Sovyet Propagandasında "Pantürkizm" Korkuluğu ve Onun Kökenleri

Pangermanizm, Panslavizm, Pantürkizm... Aslen eski Yunan dilindeki "Pan" sözcüğü "tüm, bütün" manasına gelir. Buna göre yukarıdaki kelimeler "bütün Germenlerin birliği, bütün Savların birliği" vs. manalarını ifade eder. Daha somut bir şekilde izah edilirse, bu sözler, mesela Germen veya Slav halklarının birleşme arzularını anlatır.

Bu düşüncenin evveliyatı, küçük Alman krallıklarını Prusya yönetiminde birleştirecek kuvvetli ve tek Alman Devleti'ni meydana getirme amacına dayanmaktaydı. Bunun sonucunda Pangermenizm doğdu. Daha sonra bu düşünceyi Almanlardan, Alman yayılmacılığından korkan Çekler kendilerine mal etmişlerdi. Onlar Slav devletlerinin Rusya'nın liderliğinde bir siyasi birlik oluşturma düşüncesini ileri sürmüşlerdi; ki bu suretle de Panslavizm doğmuş oldu. Buna mukabil Rusya İmparatorluğu'nun siyasetinde Panslavizm, Alman ve Osmanlı İmparatorluklarının saldırılarından küçük Slav halklarını, kültürlerini koruma ve kurtarma arzusundan ziyade, Müslüman halklarına karşı saldırı, Müslüman devletlerini fethetme ve dünya hegemonyasına erişine vasıtası olarak görülmüştür.

Örneğin, Türkçülüğü inceleyen İsrailli araştırmacı Jakob M. Landau, "Ruslar saldırgan düşünceli kitaplarında Türkiye'yi mahvetmeyi hedef kabul edip, Yakın Doğu'nun tahtına Slavları çıkarmayı hayal ediyorlardı" der.

Rusya'nın emperyalist eğilimli hüviyetini göz önünde bulundurursak, Slav devletlerinin oluşturacağı potansiyel bir birliğin içinde dahi Slav halklarının eşit haklı olmayacağı anlaşılır. Rusya, önce Ukrayna ve Polonya'yı yutmuş olduğu gibi, bu kez diğer küçük Slav devletlerini de yutmaya hazırlanıyordu. Polonya ve Ukrayna halklarının dillerini ve kültürlerini baskı altına almış olduğu gibi, diğer Slav halklarının kültürlerini de cebren baskı altında bırakacaktı. Rusya için Panslavizm dünya hegemonyası için sadece bir tramplen, bir atlama tahtası olarak gerekliydi.

Türkçülük fikri hareketi Rusya'nın ezilen Türk halkları arasında, saldırgan Panslavizm'e karşı bir korunma tepkisi olarak meydana geldi. Panslavizm'den farklı olarak bu hareket sömürgeciliğe karşı kurtuluş ve demokratik içerikliydi. Mesela, H. Gabjullin ve A. Arşaruni gibi Bolşevizm taraftarları dahi, Rusya'da Türkçülüğü yayanların fikirleri hakkında, "Bu fikri hareket, Rusya'da yaşayan Türk kabilelerin kendi ulusal kalkınmaları uğruna mücadele etmek için her şeyden evvel umumi edebi bir dili oluşturarak, arkadan politik kurumları da meydana getirmeyi amaçlıyorlardı" demektedirler.

Şovenist çevreler ve Çar'ın Ohrana (milli emniyet) ajanlarıyla polis, kurtuluş düşüncesini Rusya nüfusu nazarında itibardan düşürmek için Türkçülüğe özgü olmayan hedef ve nitelikler, yani saldırganlığı ve yayılmacılığı atfetmeye başladılar. Bu şekilde onlar asıl Panslavizm'e has olan emperyalist sıfatları Türkçülüğe yakıştırmışlardı. Türkçülük kavramı mutlaka "Pan" ön takısıyla birlikte, yani "Pantürkizm" şeklinde anlatılmaktaydı. Bu çevreler Rusya'daki Türk halklarını Türk yayılmacılığıyla, Türk casuslarıyla özdeşleştirip Rusya Türklerinin Türkiye Türkleri tarafından temsil edileceği şeklinde korkutmaya başlamışlardı. Ne ilginçtir ki, şovenistler Ruslaştırma siyasetiyle Türk halklarını korkutmamış, reel hayatta Ruslaştırma siyasetini tatbik ederek gerçekleştirmişlerdir. Bu şekilde şovenist çevreler "Pantürkizm" korkuluğunu yaratmışlardır. Aslında Sovyetler Birliği biraz kamufle edilmiş Rusya İmparatorluğu gibi bir devlet olduğundan, Bolşeviklerin Türkçülüğe karşı davranışı sabık Çar iktidarının Türkçülüğe karşı davranışından pek farklı olmamıştır.

1921'de Bolşevik Partisi'nin 10. Kurultayı'nda Ruslar "Pantürkizm"i ve "Panislamizm"i bir demokratik burjuva milliyetçiliği şeklinde sapıklık olarak takbih (kınama) ettiler. Büyük Sovyet Ansiklopedisi'nin ikinci baskısında (BSA 1955) Türkçülük hakkında şunlar denilmektedir: "Pantürkizm, Türk dillerinde konuşan bütün halkların Türkiye'nin iktidarı altında toplamayı maksat edinmiş Türk gericilerinin, burjuva ve büyük çiftlik sahipleri çevrelerinin şovenist doktrinidir. Pantürkizm'i savunanlar tarih sahtekârlığı yoluyla kendileri tarafından ileri sürülmüş, bütün Türk halklarının 'milli birliği' ve onların 'ırk üstünlüğü' hakkındaki tezlerini ispat etmeye çalışmışlardır."

Büyük Sovyet Ansiklopedisi'nin üçüncü baskısında (1975) eski tarife sadece şu fikirler eklenmiştir: "Başlangıçta Pantürkizm Türkçülük, yani Türkiye'de burjuva milliyetçiliği olarak oluşuyordu ve ancak 1908 yılından sonra Pantürkizm fikri gittikçe Türkçülükten üstün olmaya başlamış ve I. Dünya Savaşı arifesinde Türkçülüğün yerini tamamıyla Pantürkizm düşüncesi almıştır."

Sovyet propagandasında Pantürkizm korkuluğu niçin gerek olmuştur? Komünist Partisi, Sovyetler Birliği hudutları içinde Rus dilinde konuşan tek bir insan topluluğunu oluşturmaya çalışmıştı ve bu parti devlet içinde paralel Türk dilli bir insan topluluğunun oluşmasını istemiyordu. Şunu da ifade etmek gerektir ki, bu yeni paralel insan topluluğunun Rus dilinde konuşmayı istememesi ihtimali de vardı. Paralel bir topluluğun oluşmasına meydan vermemek maksadıyla 20. yüzyılın 30'lu yıllarında Türk halklarının aydınlarını cezalandırmak için uydurma suçlamalarla (milliyetçilik, Pantürkizm ve Türkiye faydasına casusluk gibi) çoğunluğu hakkında ölüm kararı çıkartılmıştır.

2. "Soğuk Savaş" Yıllarında Türkçülük ve Tanınmış Türk İdeologu Nihal Atsız'ın Temel Düşünceleri

Bu dönemde Türkçülük üzerine bir fikri ideolojik cereyan hakkında konuşmak için hiçbir neden yoktur, zira totaliter ideoloji ve baskı rejimi kültür sahasında dahi Türkçülüğe gelişme imkânı tanımadı. Türk Cumhuriyetleri arasındaki tüm

kültürel ilişkiler Moskova tarafından ayarlanır ve kontrol edilirdi. Bütün temas ve faaliyetler Rusya'nın hâkimiyeti ve komünist ideolojisinin bayrağı altında gerçekleştirilmiştir. Türkiye'deyse, bu yıllar içinde geniş anlamlı bir Türkçülük, yani Türk halkları arasında dayanışma anlamındaki Türkçülük ideolojisi toplumsal bir düşünce tarzı olarak teşvik görmüyor ve devlet siyasetinin bir parçası olarak dahi yasaklanmıştı. O zamanlarda Türkiye açısından gerçek bir tehdit unsuru oluşturan Kuzeydeki azılı komşunun asabına dokunmamak için, Türkiye'nin resmi makamları Z. Gökalp'in 1924'de ölümünden ve 1931'de "Türk Ocağı" adlı cemiyetin kapatılmasından sonra Türkçülük düşüncesini Türkiye topraklarıyla sınırladılar. O zamanlardan bu yana ve SSCB'nin dağılmasına kadar pragmatik Türk liderleri, Sovyetler Birliği'ndeki Türk Cumhuriyetleriyle herhangi bir iş birliği veya beraberlik meselesini gündeme getirmediler. Diğer taraftan, Türkiye'nin yönetimi, komünist Türk Cumhuriyetleriyle ilişkiler yoluyla ülkeye Moskova'nın gizli istihbarat servisi ve komünist ajanların sızmasından endişe etmekteydiler.

Bu yıllarda Türkçülük ideolojisi açısından Türkiye bir nevi ideolojik boşluk içinde bulunuyordu. Bu boşluk, bir taraftan Atatürkçülük, diğer taraftan komünist rejim sempatizanı solcuların ideolojileriyle nispeten doldurulmaya çalışılmaktaydı. İdeolojik boşluk yıllarında Türkiye'de çok yönlü ve yetenekli bir kişi olan Nihal Atsız (1905-1975) ortaya çıkmış ve Türkçülüğün propagandasını yaymak yolunda çalışmaya başlamıştı.

Bu noktada Nihal Atsız hakkında bazı biyografik bilgileri aktarmak doğru olur kanaatindeyiz.

Hüseyin Nihal Atsız 12 Ocak 1905 tarihinde İstanbul'da doğmuştur. Ortaokulu tamamladıktan sonra İstanbul Üniversitesi ve ona bağlı yatılı kısım olan Muallim Mektebi'nde eğitim görmüştür. 1930'da üniversitenin Edebiyat Fakültesi'nden ve aynı zamanda yüksek muallim mektebinden mezun olarak 1933 yılına kadar Profesör Fuat Köprülü'nün yanında asistan olarak çalışmıştır. Asistan olarak çalışırken 1931-1932 yıllarında "Atsız" Dergisi'ni çıkarmıştır. Dergi işine Fuat Köprülü, Zeki Velidi Togan ve Abdülkadir İnan gibi Türkçü, edebiyat ve tarih âlimleri de

katılmışlardır. Dergi o yıllarda ilim, fikir ve sanat alanlarında geniş tesirli Türkçü bir çığır açmıştır.

Nihal Atsız 1933-1955 yılları arasında Türki-ye'nin muhtelif liselerinde Türk dili ve edebiyat öğretmeni olarak çalışırken, aynı sıralarda zaman zaman "Orhun" adlı Türkçü bir dergiyi de yayınlayabilmiştir. Mart 1944'te Nihal Atsız, Orhun Dergisi'nde devrin başbakanına hitaben yazdığı "açık mektup"unda milli eğitim bakanlığını, yazar Sabahattin Ali'nin başını çektiği Marksistlerin artan faaliyetlerine göz yummakla suçlayıp bakanı istifaya davet etmişti. Bu şekilde Türkçüler, Türkiye'nin solcularına karşı düşüncel alanda savaş ilan etmiş oldular.

1967 yılında Atsız solculara karşı aynı savaşını yinelemiştir. Bu defa kendi makaleler serisinde bölücü Marksistlerin güneydoğu bölgelerinde yaptıkları gizli faaliyetlerini açıklayıp, bölgede komünist yönetim sistemini yerleştirme planlarını ifşa etmişti. Milliyetçilerin solculara olan bu mücadele devlet tarafından her iki tarafa karşı davalar açılmasıyla sonuçlanmış ve Nihal Atsız birkaç kere hapse girmiştir. 1952'den 1969 yılına kadar Atsız, Süleymaniye Kütüphanesi'nde çalıştığı sırada edebiyat, tarih ve Türkçülük konularında en önemli eserlerini yazmıştır. 1975 yılında İstanbul'da geçirdiği bir kalp krizi sonucunda vefat etmiştir.

Nihal Atsız çok yönlü Türk ideologu ve çok yetenekli bir şahsiyetti, hem istidatlı bir romancı, şair, gazete ve dergi yazarı, hem de öğretmen, düşünür ve Türkçülüğün propagandistiydi. Öğretmen, yazar ve şair olarak faaliyetlerinin temel amacı, toplumda Türkçülük fikirlerini yaymak ve benimsenmelerine hizmet etmekti. Esasen bu tutumunu popüler ve tanınmış romanlarının adları da yansıtmaktadır: "Bozkurtların Ölümü" (1946), "Bozkurtlar Diriliyor" (1949), "Deli Kurt" (1958). Nihal Atsız toplam altı büyük roman, 38 şiir, Türk tarihi ve edebiyatı üzerine yazılmış 30 bilimsel inceleme, Türk ansiklopedisi için hazırlanmış 40 makale ve muhtelif dergiler için yaklaşık 450 makale yazmıştır. 1941-1972 yılları arasında yazmış olduğu muhtelif makalelerinin derlendiği "Türk Ülküsü" kitabında düşünceleri en konsantre ve açık bir şekilde ifade edilmiştir.

Türk Ülküsü (1955)

Dünya bir mücadele alanıdır. Mücadele yaşamak için gereklidir. Milletleri savaşa hazır eden iki faktör vardır: Biri maddidir ki buna "teknik" diyoruz, diğeri ruhidir, ona da "ülkü" adını veriyoruz. Uzun yılların tarih müşahedesi sonucunda eşit maddi kuvvetler arasındaki mücadelenin daima ruhi bakımdan üstün olan tarafın kazandığını göstermiştir. Ruhsal kuvvet, milli üstünlük inancı ve büyüme arzusu milli ülkülerdir.

Milli ülküler, toplulukların yaratıcı ve itici kuvvetidir. Türk ülküsü, Türkün büyüklüğüne ve Türk'ün kudretine inançtır. Milli ülküsü olmayan insanın hayvandan farkı yoktur. Hayvanlar ızdırap ve ölümden kaçar, kuvvetlidense korkarlar. Ölümden korkmayan, ızdıraptan kaçmayan, kuvvetliyle mücadeleyi göze alabilen yaratık, ancak ülküsü olan insandır. Bir zamanlar ülkü rolünü dinler üstlenmişlerdi. Bugünkü ülkülerse tamamıyla millidir. Dini inancı da kapsamış olan milli ülkü insanları güçlendiren, asilleştiren, sürükleyen bir duygu ve düşüncedir.

Büyüklük Ülküsü (1962)

Ülküler birer büyüklük davasıdır ve bundan dolayı büyümek isteyen, büyümeyi amaçlayan milletlerin ülküsü vardır. Büyüklük davası, yani ülkü, çoğu zaman savaşla elde edildiği içindir ki, insanlık tarihinde büyük kahraman ve kumandanların daima ayrıcalıklı yerleri olmuştur.

Hükümet darbelerinin sanat haline getirildiği bazı ülkelerde bunun asıl sebebi bu ülkelerin bir büyüklük ülküsünden yoksun olmalarıdır. İktisadi yoksulluk ve siyasi buhranlar, sadece işin görünen tarafıdır, asıl ve gerçek sebepse milli ülküsüzlükten yoksun olmalarıdır. Bugün Türklerin büyük ülküsü ulu Türkistan'dır, nitekim büyüklük ülküsü aynı zamanda büyük fedakârlıklar ülküsüdür de. Bundan dolayı korkaklardaki aşağılık duygusu büyüklükten korkarak hep küçük kalmayı tercih eder.

Türkçülük, Dışarıdan Gelmemiş Olan Tek Düşüncedir (1943-1950)

Türkçülük, Türk milliyetçiliğine verilen addır. Türkçülük Türk sevgisini ve Türk menfaatini gözeten bir ülküdür. Türkçülük büyük Türk'ün ilinde, Türk uruğunun kayıtsız şartsız hâkimiyetidir. Türkçü insan, milli çıkarları kişilerin çıkarları üstünde tutan, milli mukaddesata ve geçmişe saygı duyan, görev ahlakı yüksek olan, haksızlıkla mücadelede korkusuz olan insandır. Günümüz Türkiye'sinde mevcut fikir akımları arasında yerli ve milli olan yegâne fikir Türkçülüktür. Faydalı veya zararlı olan diğerlerin hepsi dışarıdan ithal edilmiştir. Komünizm bizlere Rusya'dan aktarılıp vatana ihanetle eş manaya gelmiştir. Milletlerarası Yahudi kökenli olan Masonluk, Balkanlar yoluyla Türkiye'ye de sızmıştır. Günümüzün saygın demokrasilerin vatanı İngiltere ve Fransa'dır. Epey taraftarı olan iktisadi liberalizm ve devletçilik düşünceleri de yabancı kökenli olup, İtalya ve Almanya'da doğmuştur. Türkler tarafından benimsenip milli bir görünüm kazanmış olan Müslümanlık dahi, aslında Türk kökenli değildir. Türk kökenli olan yegâne düşünce, yegâne ülkü, yalnız Türkçülüktür ki bu düşünce milli şuurumuzun gelişmesine paralel bir şekilde büyüyecek, güçlenecek ve atılımlar gerçekleştirecektir.

Türkiye'de Sağcı ve Solcu Kimlerdir? (1968)

İktisadi bakımdan devletçi olmayan, liberal muhafazakârlar sağcı sayılmış, dini inkâr ettiklerinden solcular dindar olanları sağcı olarak nitelemişlerse de bu tarifler eksik ve kısırdır. İdeolojik bakımdan "sağ" milliyetçiliği, "sol" beynelmilelciliği temsil ettiği için, solda beynelmilelcilerin, sağda Türkçülerin yer aldıkları farz edilir. Beynelmilelci ister dünya, isterse İslam beynelmilelcisi olsun, Türklüğü ihmal eden veya yok sayan ve baş tacı etmeyen bütün düşünceler solcudur.

İktisadi doktrinler kısa sürede değişmektedir. Değişmeyen prensipler milliyetçilik ve beynelmilelciliktir. Biz Türkçüler sağcıyız. Sosyal adaletçi olmamız, vatanın nimetlerini turistlere değil de soydaşlarımıza paylaştırmak istememiz, gerçek ahlakın gerektirdiği adaleti sağlamayı dilememiz asla solcu olmamızı gerektirmez. Türkiye'nin solcuları henüz ortada

yokken, Türkçü şair Mehmet Emin Yurdakul herkes tarafından kolay anlaşılan şiirleriyle Türk milleti için sosyal adalet istiyordu ve bu fikir onun Türkçülüğünden kaynaklanmıştı. Bu fikri yıllarca sonra "sömürü" nakaratıyla başlayan plaklar misali Yahudi asıllı olan Marks'tan almış değildi.

Velhasıl Türkçüler sağcı olduğuna göre sol uçtakiler komünisttirler, ikisinin arasındaki yer milli fikre veya beynelmilelciliğe olan yakınlık veya uzaklıklarına göre diğer ideolojiler tarafından doldurulmaktadır.

Türk Halkı Değil, Türk Milletiyiz (1969)

"Millet, bağımsız yurdu olan teşkilatlı bir topluluktur." Komünistler "milleti" kabul etmediklerinden bu kelimeden ürker ve daima "halk" kelimesini kullanırlar, fakat bu iki sözcük eş anlamda değildir. Günümüzde "halk" sözcüğü edebi dilde "milletin bir bölümü" yahut "halk tabakası" manasında kullanılır. "Halk" sözcüğü yalnız, o sırada mevcut olan bir topluluğu ifade eder. "Millet" ise hem geçmişte hem de günümüzde ve gelecekte vardır ve "millet" "var olma" şuurunun ifadesidir.

Türkiye'de insanlar "Türk halkı" olarak tanımlandıkları zaman sadece çalışıp kazanan, hareket eden, oturan veya eğlenen bir yığın akla gelir.

Aynı insanlar "Türk milleti" olarak ele alındığında, geçmiş asırlardan kopup gelen, muzaffer, kültür yaratmış, gelecek için ülküsü (vizyonu) olan, bu ülkü için savaşların gerektirdiği kadar her türlü fedakârlığı göze alan güçlü bir topluluk söz konusudur. Komünistler için insanlar sosyal denemelerde kullanılan bir hammadde yığınından başka bir şey değildir.

Esasen halk, zaten şuursuzdur. Baştaki zorbalar neyi telkin ederlerse onu körü körüne yapar. Bu şekilde iktisadi birtakım başarılar sağlanır, yollar yapılır, kanallar açılır, ağaçlar dikilir, ırmakların yatağı derinleştirilir, ancak bütün bunlar yapılırken halk kitlesinden milyonlarca insanın ölmesine önem verilmez. Milletse şuurludur. Neyi, ne için yaptığını bilir. Halk, sırtında makineli tüfekler işlediği için savaşta ileri yürür. Millet ise bir görev yaptığına inanarak ateşe atılır, yaradılıştan

cesur olmasa bile, sırf haysiyet ve utanç duyguları yüzünden ölüme doğru gitmekten çekinmez. Türk milleti, Türk kökenli olanlarla Türk kökünden gelmemiş olduğu halde Türkleşmiş kimselerden meydana gelen bir topluluktur.

Bizler çobanından bilginine kadar bir bütün halinde olan Türk milletiyiz ve bu millet siyasi sınırlarla ölçülmesine imkân olmayan Adalar Denizi ve Tuna'dan Altayların ötesine kadar uzanan geniş dünyada yaşayan yaratıcı bir millettir.

Soyculuk ve Turancılık (1952)

Türkçülük ülküsünün değişmeyen iki unsuru vardır: Soyculuk ve Turancılık. Soyculuk her şeyden evvel bir milli savunma aracıdır. Türklerin aynı soydan geldiklerini anlamaları ve benimsemeleri olayı onları başka milletler tarafından temsil edilmelerinden korumaktadır. Turancılık ise, Türk'ün tarihi vatanı olan ve çoğunlukla üzerinde hâlâ Türklerin yaşadığı ülkeleri bağımsızlığa ve Türkiye'yle birliğe kavuşturma emelidir.

Milli Siyaset, Türkçülük ve Siyaset (1970-1972)

Moskova'nın köleleri olan Türkiye'deki komünistlerin yaptığı gibi Türkçülük ülküsünün ardında Nazizm korkuluğunun mevcudiyetini kabul etmek, dünyadaki fikir hareketleri hakkında hiçbir şey bilmemek ve dolayısıyla fikirsiz olmak anlamına gelir. Alman milliyetçiliği olan Nazizm ile Türk milliyetçiliği olan Türkçülük nasıl aynı şey olabilir ki. Aksine bütün milliyetçiliklerin birbirine karşıt oldukları gibi, Türkçülük ile Nazizm de iki ayrı milletin milli menfaatlerini ön planda tutan fikir sistemleri olarak birbirlerine karşıttırlar.

Zaten Türkçülükte diktatörlük de olamaz, çünkü Türkçülük demokratik bir sistemdir. Ancak Türkçülükteki demokrasi laçka olmamış, soysuzlaşmamış, ciddi ve disiplinli, ahlak dışı telkinlere izin vermeyen bir demokrasidir.

Atatürk'ün ölümünden bu yana, Türkiye pasif bir devlet siyaseti gütmektedir. Atatürk'ün zemin ve zaman icabı olarak kendisinin yaşadığı devir için geçerli olan "Yurtta sulh,

cihanda sulh" prensibini ebedi düştürmüş gibi benimseyip, siyasetini bu esas üzerinde yoğunlaştırmıştır. Barış uğruna kimseyi gücendirmemek siyaseti hâkim olmuş, bu zihniyet ise Türkiye'nin siyasi sınırları dışındaki Türklerin ihmaline sebep olmuştur. Herhangi bir devlette yaşayan Türklerle ilgilenmek o devleti gücendirir, tedirgin eder, kızdırır diye cihan Türklüğü âdeta inkâr edilmiştir. Bugün Türkçülük cereyanı siyasi değildir, fakat bir gün siyasi bir kuruluş durumuna gelirse, bütün Türkleri kurtarıp birleştirecek bir programla ortaya çıkacaktır.

Nitekim Atsız, Şubat 1962'de Orhun Dergisi'nde "Türk milletine çağrı" adlı makalesiyle Türk milletine dokuz ışıktan (ilke) ibaret plan bir kalkınma programı sunmuştur:

1) Türkçüyüz
2) Arınmış Türkçeciyiz
3) Yasacıyız
4) Toplumcuyuz
5) Milli gelenekçiyiz
6) Şuurlu demokrasiye taraftarız
7) Ahlakçıyız
8) Bilimciyiz
9) Teknikçiyiz

Bu ilkelere bakıldığında Nihal Atsız'ın Türkçülüğü kendisinden evvel yaşamış ideologların Türkçülüğünden hangi noktalarda farklıdır ve Atsız, milliyetçilik ve Türkçülük kuramlarına nasıl bir yenilik katmıştır.

Önce onun "millet" kavramı anlayışının özelliklerini gözden geçirelim.

Örneğin, Yusuf Akçura 1904'te "Üç Tarzı Siyaset" adlı eserinde Avrupa halklarıyla mukayese edildiğinde Türklerin milli düşünce ve devleti etnik prensip temelinde kurma ilkesi hususundaki tasavvurlarının henüz çok bulanık olduğunu söyler. Ziya Gökalp, Arnavut olan bir öğretmeninin etkisinde milli fikir üzerinde ciddi olarak düşünmeye başladığını itiraf eder, yani bu iki Türkçü milletin ve mil

liyetçiliğin meydana gelmesini somut tarihi gelişmelere bağlamışlarsa, Nihal Atsız "Milletler binlerce yıldan beri var", "Türk milleti üç bin yıldan beri vardır" ve "Millet, bağımsız yurdu olan teşkilatlı bir topluluktur" düşüncesini ileri sürmüştür. Milletin oluşması için, Nihal Atsız'a göre Etnos'un (kavimin, budunun) maneviyatı, insanların kendi Etnos'una sadakati, Etnos'un tekliği (birliği) ve insanların Etnos çıkarlarını kendi çıkarlarından üstün tutabilmeleri gibi etkenler öneme sahiptir. Demek ki Atsız, Etnos'un kendi büyüklüğünü ve tarihteki rolünü çok iyi kavramasının gerekliliğine inanıyordu.

Bununla beraber Nihal Atsız'ı önceki Türkçülerden ayıran en büyük özelliği Türkçülüğü politik ve ideolojik alanlara sokmaya çalışması olmuştur. Atatürkçülüğün güçlü etkisi altında Y. Akçura ve Z. Gökalp Türkçülüğü sadece Türk halklarının kültürel-manevi yakınlığı düşüncesine ve bu yakınlığın zorunluluğuna inhisar ettirmişlerdi.

Gerçi Nihal Atsız daha 1970'de, Türkçülük siyasi bir olay değildir diye yazmışsa da, gerçekte makalelerinin çoğunluğunda Türkçülüğü siyaset ve ideoloji alanlarına taşımıştır. Bunun dışında Atsız, Türkiye'nin 20. yüzyılın 40'lı yıllarında artık zamanı geçmiş ve aktüalitesi kalmamış "Yurtta sulh, cihanda sulh" prensibini gereksiz saymıştır. Atsız'a göre, bu prensip Sovyetler Birliği olarak adlandırılan imparatorluğun sömürüsü altında ezilen Türk kardeşlerini kurtarmaya engel olmaktaydı.

N. Atsız toplumdaki "sol ve sağ kuvvetler" deyimine yeni bir anlam kattı. Ona göre, insanların "solcu" veya "sağcı" olmalarının kriterleri, onların toplumdaki ekonomik model görüşlerinden kaynaklanmaz. Bu açıdan bakıldığında insanların özel mülkiyet veya kolektif mülkiyetin taraftarları olmalarının önemi de yoktur. Atsız'a göre, kişiler milliyetçiyseler demek ki sağcıdırlar, enternasyonalist veya kozmopolitseler demek ki solcudurlar. Her ne kadar biz yukarıda Nihal Atsız Türkçülüğü siyasi bir etken yapmaya çalışmıştır diye yazıyorsak da, aslında Atsız profesyonel bir siyasetçi değildi, zira kendisi somut politikayla uğraşmamıştır. Buna rağmen onun Türkçülüğü politik düşüncelerle meşbu (doy-

gun) idi. Atsız, siyasi fikirlerini gazete ve dergilerdeki makaleleri, romanları ve başka eserleri yoluyla geniş çevrelere yaymaya çalışmıştır.

Sonuç olarak özetlediğimiz takdirde, Nihal Atsız'ın eserleri vasıtasıyla Türkiye'nin binlerce gencinin kalplerindeki Türkçülük alevinin sönmesi önlenmiştir diyebiliriz. Atsız, Y. Akçura ve Z. Gökalp Türkçülükleri ve günümüz Türkçülüğü arasında manevi bir köprü rolünü oynamışlardır.

3. Alparslan Türkeş

Alparslan Türkeş 1917 yılında Kıbrıs'ta (Lefkoşe) doğmuştur. İlk ve orta öğrenimini Lefkoşe'de yapmıştır. Ailesinin Türkiye'ye göç edip, İstanbul'a yerleşmesinden sonra 1936'da askeri liseye giden ve daha sonra, 1938 yılında Harbiye'den mezun olan Türkeş, aynı yıl piyade asteğmeni rütbesiyle ordu saflarına katılmıştır. Daha sonra Harp Akademisi imtihanlarını kazanarak Harp Akademisi'ne girmiş ve başarılı bir öğrenim devresinden sonra kurmay subay olmuştur. 1948-1956 yıllarında bir taraftan ABD'de Türkiye'nin askeri temsilciliği görevinde bulunurken, ABD Piyade Harp Yüksek Okulu'nu ve Amerikan Harp Akademisi'ni başarıyla tamamlamıştır. Türkiye'ye geri dönen Türkeş 1956'da Almanya'daki "Atom ve Nükleer Silahlar" okuluna gönderilmiş ve bu okulu da başarıyla tamamlamıştır.

27 Mayıs 1960'a kadar Avrupa'da Türk Genelkur-mayı'nı temsilen muhtelif NATO toplantılarına ve askeri manevralara katılmıştır. 1960'ta Türkiye'ye dönmüştür.

Alparslan Türkeş 27 Mayıs askeri darbesine aktif bir şekilde iştirak etmiştir. 1965'te kurulan Cumhuriyet Köylü Partisi'nin başkanlığına getirilmiştir. 1969'da bu parti ismini Milli Hareket Partisi olarak değiştirmiştir.

1977'de MHP'den 17 milletvekili seçilmiş bulunuyordu. 70'li yılların ikinci yarısında gençlerin belli bir kısmında MHP'nin çok sempatizanı vardı. Bu gençler gruplara bölünmüş, milliyetçi ve solcu gruplar arasındaki mücadele çok sertleşmişti ve zaman zaman terör şeklinde gerçek bir savaş görünümünü almıştı.

1975-1980 yılları süresinde bu mücadelede yaklaşık 5000 kişinin öldüğü rivayet edilir. Milliyetçilere bakılırsa, o yıllarda milliyetçi güçler Türkiye'yi komünizm ve solcu anarşizmin yayılmasından kurtardılar. 1980'de iktidarı ellerine geçirmiş olan askerler her türlü politik faaliyeti muvakkat olarak yasaklayıp, gerek solcuların gerekse milliyetçilerin liderlerini hapsettirdiler. Bunlar arasında Türkeş de vardı. Türkeş yaklaşık üç yıl hapiste kalmıştır.

Daha sonraki yıllarda Türkeş, MHP ve Milliyetçi Çalışma Partisi'nin başkanı olmuştur. Kendisi Türkiye'nin aktif ve otoriteli bir siyasetçisi değil, tüm Türk dünyasının manevi lideri olmuştur. Türkeş sağ partilerin oluşturduğu koalisyon hükümetlerinde başbakan yardımcılığı görevinde de bulunmuştur. İngilizce ve Fransızca bilen Türkeş, siyasi düşüncelerini "Temel Görüşler", "Türkiye'nin Meseleleri", "1944 Milliyetçilik Olayı", "Dış Politikamız ve Kıbrıs", "Yeni Ufuklara Doğru", "Kahramanlık Ruhu", "Gönül Seferberliği" ve "Dokuz Işık" eserlerinde açıklamıştır.

Türkeş'in milliyetçilik, Türkçülük ve diğer problemler üzerindeki görüşlerini eksiksiz olarak "Dokuz Işık" adlı kitabında okuyoruz. Bu kitap ilk defa 60'lı yılların sonunda yayınlanmış, daha sonraları muhtelif zamanlarda birçok defa yeniden basılmıştır. Bu eserde Türkeş'in 1960-1980 dönemindeki en önemli makale ve konuşmaları derlenmiş ve milli görüşleri "Dokuz Işık" doktrini şeklinde sunulmuştur:

1. Milliyetçilik
2. Ülkücülük
3. Ahlakçılık
4. İlimcilik
5. Toplumculuk
6. Köycülük
7. Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik
8. Gelişmecilik ve Halkçılık
9. Endüstri ve Teknikçilik.

Türkeş bu kitabını yazarken, şüphesiz kendi seleflerinin düşüncelerine de dayanmıştı, fakat kitapta Türkeş'in Türkçülük meselelerine kendine özgü yaklaşımları ve yorumları da vardır. Türkeş bu kitapta güncel problemler hakkındaki düşüncelerini ifade etmiştir. Bundan dolayı biz yazarın sadece Türkçülük gelişimine yaptığı yeni ilave ve düşüncelerini gözden geçireceğiz.

Ülkede Kemalist görüşün ağır basması dolayısıyla Y. Akçura ve Z. Gökalp düşüncelerini sadece Türk halklarının kültürel-manevi yakınlığı düşüncesiyle sınırlamış ve Nihal Atsız'ın eserleri politik Türkçülüğün meydana gelmesi için düşüncel bir temel oluşturmuşsalar da Türkeş'in en büyük başarısı, milliyetçilik ve Türkçülük fikirlerini somut politik alanda hayata geçirmek olmuştur. Türkeş tarafından kurulmuş olan MHP, onun fikirleri doğrultusunda hareket ederek zamanında Türkiye'deki politik duruma oldukça büyük bir tesir icra etmekteydi.

Türkeş, fikri siyasetten pratik siyasete geçişini şöyle anlatmaktadır:

"Siyasi teşkilatlanmaya gitmeyen fikir hareketleri, iktidar güçleri tarafından daima yakından takip edilmekte ve kontrollerinin dışına çıkan bir gelişme tespit edildiği an, her türlü vasıta mübah görülerek darbe yapılmaktadır. Dolayısıyla Türk milliyetçiliği de iktidarı hedefleyen yeni bir yol takip etmelidir.

Yazarın fikrine göre, "Dokuz Işık" kitabının başlıca düşüncesi şudur: "Türkiye'de son zamanlarda kapitalistlerle komünistlerin fikri bir çatışmaya girdikleri görülür. Bu iki felsefe de ithal malı, ikisi de maddeci ve her ikisi de Türk milletine yabancıdır. Buna mukabil biz % 100 milli maneviyatçı bir doktrinle ortaya çıktık. Türkiye'de son yıllarda hükümetlerin gafleti yüzünden hızla yayılma imkânı bulan komünist ideolojiye karşı bizler, Türk milliyetçiliği ideolojisini geliştirdik ve komünizme karşı Türkiye'nin kalkınması ve yükselmesini sağlayacak milliyetçi, modern bir doktrin oluşturduk. Bunun adına 'Dokuz Işık Doktrini' dedik. Biz ne kapitalizm, ne de komünizm, üçüncü bir yol, yani İslamiyet ve Türk milliyetçiliğinin manevi temeline dayanan

modern ilmin önderliğinde iktisadi ve sosyal bir doktrin ortaya koyduk."

Şimdi de Türkeş'in kitabında öne sürülen dokuz ışığı gözden geçirelim:

1. Milliyetçilik

Yazarın tanımlamasına göre milliyetçilik, Türk milletini, Türk vatanını ve Türk Devletini sevmek, bunların iyiliği ve yükselmeleri için heyecan ve şuur sahibi olmak demektir ve müşterek tarihten gelen, müşterek tarih şuuruna sahip olan, aynı dine mensup, aynı kültürle yoğrulmuş, aynı devleti kurmuş, yaşatmış ve bugün de aynı devletin sahibi ve aynı devletin bayrağı altında ve sınırları içinde yaşayan insan topluluğu Türk milletini teşkil etmektedir.

Fikrimizce selefleri Ziya Gökalp ve Nihal At-sız'la mukayese edildiğinde, Türkeş "millet" anlamının daha etraflı, eksiksiz ve çağdaş tanımlamasını yapmıştır. Onun "millet" belirlemesinde karşılıklı olarak, birbirini tamamlayan kültürel evrim ve devletin idari cihetleri düşünülmüştür.

2. Ülkücülük

Örneğin, Gökalp'e göre toplumsal tasarımlar, şiddetli bunalımlar sırasında galeyana gelen toplumun psikolojik etkisi altında büyük bir varlık ve güç kazanırlar. Toplumsal tasarımların bu durumuna ülkü adı verilir. Toplumsal tasarımlar yani ülküler bütün toplumsal olayların nedenleri olmakla birlikte, kendilerinin de doğmaları ve güçlenmeleri, güçsüzleşmeleri ve ölmeleri birtakım toplumsal nedenlere bağlıdır. Bu nedenler, toplumsal yapıda oluşan değişmelerdir. Gökalp, ulusal ekonomi biliminin her yerde ulusal ülküden önce değil, sonra doğduğunu savunuyordu. Nihal Atsız'a göre ülkü bir büyüklük davasıdır, Türk ülküsü, Türk'ün büyüklüğüne ve Türkün kudretine ulaşmaya karşı duyulan istek ve inancıdır.

Türkeş'e göre Türk ülküsü üç temele dayanmaktadır: a) Manevi ve maddi gelişim ülküsü, b) Türk halklarının kendi mukadderatlarına kendilerinin hâkim olmaları ve bağımsızlık ülküsü, c) Türk birliği ülküsü.

a) Gelişim Ülküsü:

"Her şeyden evvel Türk milletinin ahlakta, maneviyatta, insanlık duygularında en yüksek seviyeye erişerek yaşaması, ilim ve teknikte dünyanın ileri gitmiş ülkeleriyle kıyaslanacak hâle gelmesi, ekonomik açıdan kalkınmış, tarımını modern tekniğe göre uyarlamış, modern sanayi kurmuş müreffeh bir toplum haline gelmesi, Türk milliyetçisinin Türk toplumu için düşüneceği ülkünün esaslarından önemli bir kısmını teşkil etmektedir."

Türk birliği ülküsü Türkeş'e göre, yeryüzündeki bütün Türklerin bir millet ve bir devlet halinde, tek bayrak altında toplanmalarıdır. Fakat yazar bu birliği uzaktaki bir hedef olarak hayal ediyor ve yalnız beş şartın birbirini takip ederek yerlerine getirilmesi hâlinde gerçekleştirilebileceğini kabul ediyor.

Bu beş şart aşağıda gösterilmiştir:

1. Öncelikle her türlü neşriyat ve propaganda yoluyla insanlık haklarından mahrum edilmiş ve işkenceyle imhasına çalışılan esir Türklerin haklarını korumak.

2. Diplomasi yoluyla bunlara her türlü yardımı sağlamaya çalışmak.

3. İmkân nispetinde kültür birliğini kurmaya çalışmak ve kuvvetlendirmek.

4. Esir olan Türk yurtlarının ayrı ayrı bağımsızlıklarını kazanıp hür milletler topluluğu içinde layık oldukları yerlerini almalarını sağlamaya gayret etmek.

5. Esiri oldukları ülkelerden mülteci ve muhacir olarak gelenleri sıcak bir ilgiyle karşılayıp, onları en yakın hedeflere ulaştırmak. Bağımsızlıklarına kavuşan Türk ülkelerinin ileride aralarında sağlam bir kültür birliği kurulduktan sonra, birlikte verecekleri bir kararla büyük bir Türk Birliği meydana getirmelerine çalışmak.

Yukarıda yazdıklarımızdan anlaşılacağı üzere, Ziya Gökalp'in ülküyü sosyal propaganda şeklinde anlamasına karşın, Türkeş'in ülküsü siyasi alana yönlendirilmiştir. Onun

ülküsü daha teferruatlı bir şekilde tasvir edilmiş ve daha olgunlaştırılmış olarak görünmektedir. Türkeş, ülkü hakkında yazarken, bu ülkünün gerçekleştirilmesi için lüzumlu belli önlem ve faaliyetlerin programını da vermektedir.

3. Ahlakçılık

Türkeş'e göre ahlakçılık, genelde Türk milletinin ruhuna, örf ve adetlerine uygun yüksek varlığını korumayı ve geliştirmeyi öngören esaslara dayanır. Türk ahlakı, İslam öncesi Türk töresi ile dini, yani İslami ahlaktan ibarettir. Yazar ahlakta milli ve dini ilkelerin kopmaz bir beraberlik içinde olmalarını savunmaktadır. Çağdaş Türk ideologu "Milliyetçiliği reddeden bir dincilik anlayışı ve İslamiyet'e düşman bir milliyetçilik bize yabancıdır, bizim dışladığımız bir düşüncedir" der. Türkeş "Üzülerek belirtelim ki laiklik ilkesi günümüzde yurdumuz yönetici ve aydınlarınca yanlış yorumlanan bir ilkedir" diyor. "Genelde laiklik; insanların, vatandaşların dini faaliyetlerine karışmak, dini yaşayışlarına baskı yapmak anlamına gelmez. Bizde uzun zaman bu ilke dine baskı olarak kullanılmıştır. Fakat laiklik ilkesi, toplumumuz için din müessesesinin gerekli olmadığı anlamına gelmez."

Türkeş'e göre: "Müslüman bir toplum olan Türk milletinin çocuklarına ilkokuldan itibaren Müslümanlığın temel esasları hakkında bilgi vermek ve onları yetiştirmek mutlaka gereklidir. Çocuk belirli bir yaşa geldikten sonra kendi hayatına kendisi yön verir, o zaman istediği dini akideleri yerine getirir veya getirmez. Bugünkü eğitim sistemimiz içinde, orta öğretimdeki seçmeli dersler arasında, imam hatip okullarında uygulandığı şekilde Kuran-ı Kerim dersi ve din bilgisi dersi mecburi olarak üç saate çıkarılmalıdır. Türk vatandaşı, çocuğunun dini terbiyesini devletten beklemektedir. Devletin vazifesiyse iyi insan ve iyi vatandaş yetiştirmektir."

Okuyucularımızın dikkatini Türkeş'in özellikle "ahlaklı ekonomi" hakkında yazdığı düşüncelerine çekmek istedik: "Bizim gözümüzde mülk insanlara ilahi bir emanettir. Bu emanet üzerinde tasarruf, manevi planda Rabb'ın rızasını, maddi planda kişinin ailesini, milli iktisat ve milli gelirin artışını hedef tutar ve bu arada ilmin ve ahlakın gösterdiği

yollardan ayrılmaz. Aksi takdirde, devlet mülke müdahale etmelidir. Mülkiyet hakkı inkâr edilemez, fakat mülk üzerinde hudutsuz bir tasarruf da düşünülemez. Hedefimiz Batı medeniyeti değil Türk-İslam medeniyeti ve cihan tekniğidir. İlmi, ayda dahi olsa gidip onu alacağız, fakat İslam medeniyetinden ebediyen ayrılmayacağız."

4. İlimcilik

İlimcilik, olayları ve varlığı önyargılardan sıyırarak, ilmi metotla incelemek ve girişilecek her türlü faaliyette ilimi önder yapmak prensibidir.

5. Toplumculuk

Toplumculuk, her türlü faaliyetin toplumun yararına olacak şekilde yönetilmesi görüşüdür. İçtimai ve iktisadi olmak üzere iki ayrı bölümü kapsamaktadır. Mülkiyeti esas kabul eden, fakat mülkiyetin millet zararına kötüye kullanılmasına karşı olan bir görüşü belirler. Karma ekonominin ve ana stratejik iktisadi faaliyetlerin devlet kontrolünde bulunmasını öngörür, sosyal görüş olarak sosyal adalet düzeni, fırsat eşitliği, sosyal güvenlik ve sosyal yardımlaşma teşkilâtı kurulmasını kabul eder. Toplumculuk, genelde millet varlığını kişi varlığının üstünde tutar. Türkeş'in anlayışındaki toplumculuk esasta (prensip olarak) Z. Gökalp'in "toplumculuk" belirlemesine uymaktadır, fakat Z. Gökalp "Türkçülüğün Esasları" adlı temel eserinde "toplumculuğa" yalnız umumi teori açısından bir nitelemede bulunmuşsa da, Türkeş bu nitelemeyi genişletiyor ve "toplumculuğun" detaylarına inerek, onu yeni bir düzeyde anlatıyor. Fikrimizce, toplumculuğunun ekonomik konsepsiyonu da ayrıca dikkate şayandır.

Türkeş toplumculuğun politik, toplumsal ve ekonomik mahiyetini kitabın her üç bölümünde de açıklamaktadır. Türkeş'e göre, gerek kapitalist, gerekse sosyalist ülkelerde sosyal adalet yoktur. Kapitalist sistemde üretim araçları birkaç kapitalistin elindedir. Milletin çok büyük bir kesimi bundan mahrumdur. Milletin yaptığı tasarruflar, banka ve sermaye piyasasının büyük şirketleri aracılığıyla, devletin topladığı

vergi gelirlerinin büyük bir bölümüyse çeşitli teşvik ve prim adı altında sermaye sahiplerinin eline geçer.

Komünist sistemdeyse bu değerler devletin elinde olup, ne işçinin, ne de milletin bunlara sahip olması mümkün değildir. Devletin yönetimi ve gücü Sosyalist (Komünist) Partisi üyelerinde olduğundan, suni bir şekilde yaratılmış olan devlet kapitalizmi bu kimseleri yeni tip varlık sahibi yapmaktadır. Bu tip mülkiyete "bürokratik mülkiyet" adı verilir. Marksist-Sosyalist sistem, aslında mülkiyet kavramını ortadan kaldırmış değildir. Uygulamada "mülkiyet-insan" ilişkisi sadece şekil değiştirmiştir. Kapitalist düzende üretim araçlarının mülkiyetine kapitalist sahipken, Marksist düzende sözde devlet, gerçekteyse bir avuç komünist bürokrat sahip olmaktadır.

Yazarın fikrince, çağdaş ekonomiler karma iktisat niteliğini taşımaktadır. Karma iktisat, klasik anlamda özel sektörle kamu sektörünün birlikte yaşadığı bir ekonomi biçimidir. Bu ekonomide üretim araçlarının mülkiyeti fertler ve kamu kuruluşlarına (devlete) aittir. Bundan dolayı fertler özel sektör içinde, devlet ise kamu sektörü içinde ekonomik faaliyette bulunur. Karma iktisat geçici bir mahiyete sahiptir. İktisadi faaliyetler iktidardaki elitlerin siyasi ve iktisadi tercihine göre, eninde sonunda ya tamamen özel sektöre veya kamu sektörüne devredilir. Siyasi iktidarın tercihi kapitalist sistem yönündeyse özel sektör kamu sektörüne dönüştürülür. Böylece üretim araçlarının mülkiyeti tek elde, özel de veya kamuda toplanır Türkeş'e göre modern demokrasinin başarısı, siyasal demokrasiyle iktisadi demokrasinin bağdaştırılması şartına bağlıdır. İktisadi demokrasiyse, öz geleceğini ilgilendiren iktisadi kararlara katkıda bulunmalıdır. Ferdin iktisadi kararlara katılabilmesi ancak üretim araçlarına sahip veya ortak olmasıyla mümkündür. Mülkiyetsiz siyasi hürriyet gerçek hürriyet değildir.

Nitekim yazar, Türkiye'de sosyal adalet toplumu oluşturmak için kamu ve özel sektörlerin beraberliklerinin yanı sıra "milli" bir sektörü meydana getirmeyi teklif ediyor. Milli sektörün mülkiyeti toplumun muhtelif sosyal ve profesyonel tabakalarına ait olan kolektif mülkiyetten oluşmalıdır. Ona göre Türkiye'nin toplumu altı sosyal-profesyonel gruptan ibarettir.

Bunlar: 1. İşçiler, 2. Köylüler, 3. Memurlar, 4. Esnaf, 5. Serbest meslek mensupları, 6. İşverenler.

Eğer her grup kendi üretim birliğini kuracaksa ve birliğin her üyesi bu birliğin nezdinde kurulmuş tasarruf ve yatırım vakıflarına mecburi ödemeler yapacaksa, bu paralar birliklerin mülkiyeti olacak olan yeni işletmelerin inşaatına, mal ve hizmet üretimine sarf edilebilir. Bu yatırımlardan elde edilecek kâr ise, kazanç payları şeklinde birliklerin üyelerine adil surette bölünür. Altı sosyal dilimin üretim araçlarına sahip olmasıyla Türkiye'de yeni bir sektör ortaya çıkmış olur: Bu millet sektörüdür. Milliyetçi düzeyde Türk iktisadı, üçlü sektöre dayanan yeni bir karma ekonomi düzeni oluşturacaktır. Bu sektörler devlet sektörü, özel sektör ve millet sektörüdür. Milliyetçi düzen özel sektöre düşman olmayacak, sadece özel sektör bugünkü başıboş halinden çıkartılıp, milli menfaat ve plan hedefleri doğrultusunda daha verimli bir hâle getirilecektir.

Devlet sektörü yeniden düzenlenecektir. Çağı geçmiş, eskimiş, ekonomiye ve milli kalkınmaya yük olan devletçilik yerine, çağdaş ve milli strateji hedeflerine uygun bir devlet sektörü kurulacaktır. Bu düzende, devlet ağır harp sanayi, alt yapı hizmetleri, maden sanayi gibi iktisadi hizmetlerden sorumlu olacaktır. Bankacılık, sigortacılık, iç ve dış ticaret hizmetleri üçlü sektör tarafından koordine bir şekilde yeniden ele alınıp düzenlenecektir. Bankalar, dış ticaret, milli üretim birliklerinin kontrolünde milletimizin ve milli savunmamızın gözbebeği olan yeraltı servetleri ve madenler devletleştirilecektir.

Türkeş'ine fikrine göre, bu suretle iktisatta yeni bir milli sektörün ortaya çıkması vasıtasıyla, mülkiyet vatandaşlar arasında daha düzgün ve adil bir şekilde dağıtılmış olacaktır ve bu sistem, Türk milletinin iktisadi bütünleşmesini sağlayacaktır. Kapitalist hukuk teorisi sermayeyi esas aldığından, sermaye sınıfları mensuplarının tek ve mecburi teşkilâtlanmasını, işçi sınıfı için çoğulcu (plüralist) ve gönüllü teşkilatlanmayı öngörür. Bu sistemde işverenler bulundukları yerde kurulmuş olan meslek teşekkülüne üye olmak zorundadırlar ve bu üyelik teklik ve mecburiyet prensibine dayanır. Bu suretle ka-

pitalistlerin aynı yerde ikinci bir mesleki kuruluş oluşturmaları mümkün olmayacağı gibi, mevcut kuruluşa üye olmayan da meslek ve sanatını icra edemez. Tek ve zorunlu kuruluş "birlikten kuvvet doğar" ilkesine dayanır. Kapitalizmin istediği de esasen budur. Buna mukabil, kapitalist sistem işçiler için tek kuruluş ilkesini kabul etmez. Ama yukarıda andığımız milli iktisadi sektör, kapitalistlerin bu çarpıtma ve tekeline son verecektir.

6. Köycülük

Köycülük, köyleri tarım kentleri halinde birleştirerek kalkındırmayı öngörür. Köylünün tefecilerin elinden kurtarılması, ihtiyacı olan kredi ve diğer desteklerin sağlanması için kooperatifleşmeyi hedef alır. Bilhassa orman bölgesinde yaşayan köylüleri öncelikle ve hızlı bir şekilde refaha kavuşturmak amacını güder.

7. Hürriyetçilik ve Şahsiyetçilik

Türkeş'e göre bu ilke, Birleşmiş Milletler anayasasında yazılı tüm hürriyetlerin sağlanmasını gaye edinmiştir. İnsanların şahsiyet olarak geliştirilmelerini toplumun kalkınması için yararlı bir ideal olarak kabul eder.

Yazar "hürriyet" kavramını somut bir örnek vererek şöyle açıklamaktadır: "İnsanların hür olabilmeleri için, hürriyetin var olması için, onların mülkiyet ve varlık sahibi olmaları gerek. Örneğin seyahat hürriyetimiz var, ama cebimizde beş kuruşumuz yok. Bu durumda seyahat hürriyetinden bahsedilebilir mi bu tartışılır. Seyahat hürriyeti vaat eden kanunların işleyebilmeleri için, iktidarların bunu gerçekleştirebilecek ekonomik imkânlar sağlaması ve gerekli tedbirleri alması lazımdır."

Şahsiyet gelişmesi ilkesini yazar şöyle açıklıyor: "İnsanların kişiliği önemlidir, toplumculuğu benimsiyoruz, ama şahsiyetçiyiz. Bunu demekle, insanları sadece milyonlarına milyon katmayı düşünerek yaşayan birer varlık olarak kabul etmiyoruz. İnsanları sömürmek isteyen bir ferdiyetçilik, şahsiyeti ezen bir toplumculuk görüşlerimize aykırıdır. İnsanla-

rın şahsiyetini hürriyet ortamı içinde yüceltmek, ona saygı ve sevgi duymak vazifemizdir, ferdiyetçiliği değil, şahsiyetçiliği kabul ediyoruz."

8. Gelişmecilik ve Halkçılık

Gelişmecilik ve halkçılık insanların ve medeniyetlerin daima daha iyiyi, daha güzeli, daha mükemmeli istemesi ve aramasıyla gelişir. Elde edilenle yetinmemek, daima daha iyiyi istemek ve bunu elde etmek için gayret göstermek şuurudur. Ancak bu gayret ve çabalarda Türk milletinin tarihinden, milli benliğinden ve kökünden kopmadan yükselmek ve ilerlemek gayedir. Halkçılıktan maksadımız, her şeyin halk için, halkla beraber ve halka yönelik olmasıdır. Türkeş, "Yapılacak her işte halka yönelik, halkla beraber olmayı ilerlemenin, yükselmenin vazgeçilmez bir prensibi olarak kabul etmekteyiz" der.

9. Endüstricilik ve Teknikçilik

Bu ilkeye göre, atom ve uzay çağında bağımsız ve gelişmiş olmak isteyen her ülke kendi gelişmiş sanayisine ve ayrıca ağır ve askeri sanayiye dayanmalıdır, fakat bunların yeni teknik ve teknoloji dışında geliştirilmeleri mümkün değildir. Türkeş "Devlet bu hedefi gerçekleştirmek için gençleri hümaniter eğitim yerine, teknik eğitime teşvik etmelidir, çünkü Türkiye'de evvelki zamanlarda gençler ekseriyetle memur kariyerine atılıp, devlet bürokrasisinde bir makam veya resmi mevki kapmak eğilimindeydiler" demektedir.

Sonuç olarak diyebiliriz ki Türkeş; Türkçülük ve Türkiye milliyetçiliği düşüncelerini geliştirmiş, derinleştirmiş ve en önemlisi, bu düşünceleri pratik ve gerçek siyasetle bağdaştırmıştır. Fikrimizce "Dokuz Işık" doktrininin yazarı, devletin ayar ve denetiminde "halk kapitalizmi" ekonomik modeline en yakın bir ekonomik model vasıtasıyla, çağdaş ve aynı zamanda milli bir toplum oluşturmayı teklif etmiştir. Bu model yalnız Türk halkları için değil, gerek kapitalizm, gerekse sosyalizmden ümitlerini kesmiş, bütün halklar için geçerli bir modeldir.

Millet Şuurundan Milliyetçiliğe

Millet kavramı, mazide büyük bir hakikat olmasına rağmen, duygu bütünlüğünden sıyrılıp, ideoloji mahiyetinde ele alınıp incelenmesi çok yeni olan bir kavramdır. Hâl böyle olunca üzerinde kati bir mutabakata varılan bir olgu olmayı başaramamıştır. Kültürlerin değişmesi, millet ve milliyetçilik kavramlarının da değişmesine neden olmuştur. Alınan örneği incelendiğinde ırk ve dil, Fransız örneğinde ortak yaşama arzusu ve bu arzunun iradesini görmekteyiz. Türk milleti kavramıysa daha köklü bir gelişim sergilemektedir. Nevi şahsına münhasır bir millet anlayışı geliştirilmiştir.

Son zamanlarda, bunların daha ötesinde tanımlamalar yapılmıştır. Özellikle Benedict Anderson'un milleti "hayal edilmiş siyasi bir topluluk" olarak görmesi birçok düşünce sistemini de peşi sıra getirecektir. Milletleşme süreçlerinin farklı işlemesi, ulus-millet kavramlarının sıklıkla ve bilinçli olarak aynı işlevde kullanılması, aslında dimağlarımızın sistematik bir şekilde kirletilmek istenmesinin bir ürünüdür.

Millet bilinci veya duygusu insanlık tarihi kadar eski bir olgudur. Toplumsal bir süreçte ortak değerler ekseninde bütünleşmiş değerler bütünü olarak da kabul edebiliriz. İnsanlığın toplumsal yaşama ihtiyaç duyması ile birlik ve bütünlük gereksinimlerinin doğal bir tezahürü olarak doğmuş bir bilinçtir. Eğer son zamanlarda sanıldığı gibi hayal edilen bir topluluksa aklımıza şöyle bir soru gelmesi kaçınılmazdır: "Millet eğer hayal edilmiş bir siyasal topluluksa onlara bu hayali veren nedir? Bir milletin üyeleri nasıl oluyor da tanımadığı, hakkında hiçbir şey duymadığı ulusunun diğer üyelerini zihninde hayal edebiliyor? Bu ve buna benzeri sorulara ancak eşyaya, yaşama ve dünyaya yüklenen ortak anlam esas alınarak cevap verilebilir."

Yalnızca üst yapısal kültür kavramına bağlı kalarak değil bununla birlikte iktisadi alt yapıdaki değişimler de "millet" kavramında değişik algılamalara ve bu aksiyomda ortaya çıkışını yansıtmaktadır. Millet kavramı üzerindeki bu değişik yaklaşımlar, paradigma kullanımındaki farklılıklar doğal olarak "milliyetçilik" kavramını da çok yakın bir derecede etkile-

yecektir. Bunun aksi zaten mümkün değildir. Toplum dediğimiz kavramı bireylerin toplamı olarak değil de -ki doğru olan da budur- bir etkileşim sistemi olarak aldığımızda, toplumsal kavramdaki değişiklik bir üst tezahürü olarak milliyetçilik kavramı üzerinde de değişimi veyahut gelişimi beraberinde getirecektir.

Türk milliyetçiliğinin doğuşu ve gelişmesi, liberal, yayılmacı gibi Batılı milliyetçilik türlerinden ciddi biçimde farklıdır. Sanayi toplumlarında ortaya çıkan milliyetçiliklerden kimisi milli ruh ve şuur temin ederek devlet inşa ederken, Amerika örneğinde olduğu gibi kimisi de devlet eliyle millet inşa etme çabasına girmiştir. Bunların haricindeyse, bakıldığında, olmayan mitoslarla başkalaşımını tamamlayamamış milletçikler ve devletçikler oluşturulmaya çalışılıyor.

Millet olabilmenin şartlarından en önemlisi, ortak değer birikimidir. Ortaklaşmanın olmadığı bir koşulda millet varlığından söz edemeyiz. Ortak mazi, manevi değerler kodlaması, gelecek tahayyülü, duygu hassasiyeti ve mefkureler birlikteliğiyle bir millet... Bir ve bütün olmanın gerekliliğini bilen ve bu minvalde de Batı kökenli maddenin manaya üstün getirilmeye çalışıldığı bir millet değil, bütünleştirici yaşatıcı bir millet şuuru...

Bu değerler bütünüyle Prof. Dr. Erol Güngör'ün dediği gibi ümmet içinde millet olmayı başarabilmişizdir. Bu şekilde millet varlığının dayanak noktası olarak milliyet varlığını alıp, bu minvalde gelişme kaydederse o zaman millet olmanın kapsayıcılığı ve bütünleştiriciliği daha çok artacaktır. Hamdi Yazır ise bu konuyla ilgili şöyle demektedir: "Milliyet, bir toplumun bir araya gelmesine sebep olan içtimai bir nefs, bir vicdan demektir. Irk ve kan, milletin kabiliyeti değil, bu kabiliyetin meydana çıkmasına yarayan vasıtalardır. Lisan dahi, ırk ve kandan ziyade bu vicdanın ifadesidir." Bu gelişmeler neticesinde büyük bir milli kültür ve büyük bir Türk-İslam medeniyeti oluşturulmuştur.

Kelimelerin sözde sadeleştirildiğini, nasıl olduğunu anlayamadığımız bir Türkçeleştirmeyle içlerinin boşaltıldığını görebilmekteyiz. Gerçek geldi ve hakikati kaybettik, değil ki realiteden bahsedelim. Milletimizi, milliyetimizi unuttumak

için ulus, ulusal gibi kelimeler ürettik. Düşününüz ki, Cumhuriyetten önceki nesiller seksen-doksan senelik bir tarihin değil de, kitapların bahsetmediği kadar uzak bir geçmişin mirası üzerinde oturuyorlar. Ya biz? Mazimiz unutturularak, değerlerimizin idrakinden yoksun hâle getiriliyoruz. Kendimizi, öz kelimelerimizle değil de, özellikle Batı'dan aldığımız hazır kelime yapılarıyla ifade ediyoruz. Tarih ve dil, işte bu ortak değerlerinin değerler hazinesinin omurgasını oluşturmaktadır. Bu omurgadan yoksun olanlarsa, milletleşmeleri şöyle dursun, hâlâ sürüngen olarak yaşamlarını idame ettirirler.

Bir millet, ancak tarih-dil müşterekliği ve idrakiyle milli hafızaya sahip olabilir. Bu hafızandan yoksun olunması tehlikenin eşiğinde olduğunun habercisidir. Sosyolog Karl Manheim "İnsan, cemiyetin sosyal ve tarihi yapısı hakkındaki en vazıh görüşe ya o cemiyet içinde yükselirken ya da düşerken ulaşır" diyerek aslında durumun özetini anlatmaktadır.

Sosyal ve kökü çok eskilerde olan duygu bağlamında millet ve milliyet olgularından milliyetçilik olgusuna değinmek gerekecektir. Lakin Türkiye, her dönemde ve her konuda olduğu gibi bugün de "uç"ları tartışmakta ve her bir uca taraf olan dernekler, sendikalar, siyasal partiler kendi savundukları, mücadelesini verdikleri ucun dışındaki kesimlerle değil demokrasi sınırları içerisinde tartışmak, bu kesimlerin toplumda var olmasından bile rahatsızlık duymaktadırlar. Hâl böyleyken yapılması gereken açıktır: Bu da hiç şüphesiz her konuda, tüm kesimlerin kaygılarını giderebilecek çözüm yollarını bulmak ve toplumun onayına sunmaktır. Yani toplumun istemlerinin tamamını içine alan bir "uygun değer formülü" oluşturmak ve bu formülü her türlü dini ve ideolojik saplantıların saldırılarından koruyarak uygulamaya sokmak gençliğin en büyük davası olmalıdır. Artık "laf değil çözüm istiyoruz" diyorsak; ideolojilerini dinleştiren ve dinlerini siyasallaştıran gruplardan bıktıysak; değişmeyen tek şeyin değişimin kendisi olduğu dünyamızda, değişmekten kökümüzden kopmayı değil, gelişmeyi yani kökümüze bağlı kalarak göğe doğru yükselmeyi anlıyorsak; Türkiye'nin bu heterojen toplum yapısı içinde yeni bir kesim oluşmuş ve harekete geçmeyi

bekliyor demektir. İşte bizim bu yola çıkarken ki nihai hedefimiz bu genç ve düşünen, sorgulayan kitledir. Bizim gözünü kâr bürümüş, rasyonelliğin dozunu fazla kaçırarak sapıtmış zengin kulüplerine, yalnızca kendi cemaatinden olanı "Müslüman" sayacak kadar aklını yitiren taassup sahiplerine, bu ülkenin huzurunu kaçırmayı kendine amaç edinmiş PKK yandaşlarına ve dünyayı "demokrasi ve özgürlük" sloganı altında zulme mahkûm eden ABD ve onun uşaklarına söyleyecek sözümüz yoktur!

Hedefimiz, toplumun büyük bir kesimi tarafından kabul görmeyen, dışlanan mevcut milliyetçilik anlayışlarının yeni bir milliyetçilikle ikame edilerek aşılmasını sağlamak ve bu sayede "milliyetçilik" kavramı kökenli sorunların çözümüne katkıda bulunmaktır. Milliyetçiliğin fıtrattan gelen her olgu gibi yok edilemez oluşu, bize böyle bir ikame yolunu seçmeyi zorunlu kılmıştır. Çünkü din, siyaset, felsefe, milliyetçilik-asabiyet gibi olgular fıtridir ve yok edilemez olmalarından ötürü ancak yeni bir yorumlamayla, ikame prensibiyle aşılabilirler. Milliyetçiliğin de fıtri bir olgu olmasından ötürü değişik perspektiflerle ele alınması ve değerlendirilmesi gerekir. "Milliyetçilik olmalı mı olmamalı mı?" sorusunun kısır tartışmalarında boğulmak yerine; "Neden ve nasıl bir milliyetçilik?" sorusu sorulmalı ve bulunan cevap teoride bırakılmayıp tez elden pratiğe dökülmelidir.

Milliyetçilik kavramının siyasi arenada, klasik çağını yaşadığı dönem büyük bir ölçüde Alparslan Türkeş'le gerçekleşmiştir. Başbuğ, milliyetçiliğin duygudan davaya geçişin bir öyküsüdür. Milliyetçiliğin, madde ve manayla kanatlanarak havalandığı süreci anlatmaktadır.

Milliyetçilik, 9 Işık Doktrini'nde Başbuğ'un belirttiği gibi, 'milli bir duruş'a karşı olan kesimlere karşı yalnız reaksiyoner olarak ani tepkiler vermek değil, aynı zamanda siyasette, iktisatta, eğitimde, uluslararası ilişkilerde 'en milli'yi bulmaya çalışan aksiyoner bir anlayışa sahip olmalıdır. Bugün geldiğimiz noktada Ülkücüler olarak en büyük gafletimiz ve eksikliğimiz; romantikliğin dozunu fazla kaçırmış, bilgi ve teknolojide, geliştirilen iktisadi ve idari organizasyon teorilerini uygulamada ve bu teorilere katkıda bulunmada, tıpkı

20. yüzyılın başında yıkılan Osmanlı İmparatorluğu gibi geri kalmış olmamızdır.

Bu gaflet uykusundan uyanmanın vakti elbette gelmiştir. Ülkülerimizi, umutlarımızı faaliyete geçirmek için boşa geçecek bir anımız dahi yoktur. Titreyip kendimize dönüp, yarınlarımızı "Milli Devlet, Güçlü İktidar" düsturuna uygun bir şekilde inşa etmemiz için birtakım yöntemler izlememiz gerekmektedir.

"Vatan için ölmek de var fakat borcun yaşamaktır" sözü ışığında aksiyon bir hayatı kurma ihtiyaç vardır. Vatanın sevmenin sorumluluğu, icap ederse uğruna ölümü göze almaktan ibaret değildir; vatanı mamur, milleti müreffeh hâle getirebilmek için daha çok yaşamaya gayret etmek ve herkesten çok çalışmayı, herkesten erken kalkmayı göze almak ve herkesten daha iyi işler, dostun değil düşmanın bile beğeneceği kadar iyi işler yapabilmektir. Milli zenginlikleri milletler arası markalara, milli değerleri evrensel kriterlere dönüştürebilmek milliyetçiliğin en büyük ödülüdür.

Milliyetçilik, her nevi usulsüz, kaidesiz işe tabiat olarak müsait ayaktakımının başını çektiği lümpen bir sokak hareketi değil, medeni ve yüksek seciyeli insanların söz ve sıfat sahibi olduğu bir millet ve memleket davasıdır.

Ya 'şiddet'le tepki vermek ya da büsbütün pasif kalmak dışında başka hiçbir pozisyon düşünememek, milliyetçilik değil yeteneksizliktir.

Milliyetçiliğin fikri ve fiili programının en kuytu köşesine dahi 'askeri yayılmacılık' hevesleri sokulamaz. Türk dünyası ve İslam âlemiyle münasebetlerimizin kalıcı ilkeleri, askeri yayılma değil, kültürel derinleşme, iktisadi bütünleşme ve siyasi dayanışma çerçevesini aşamaz! Bu bağlamda biz milliyetçilere düşen görev çok açık bir şekilde dile getirilmiştir. Milliyetçilik anlayışımızın başka bölgelerdeki anlayışından bir kez daha vurgusunu yapmak istiyorum. Bunun en önemli sebeplerinden birisi, eleştirel bakış açısıyla bakabilmeyi denememiz gerekliliğidir. Milliyetçilik haricinde -ki kısmen burada bile gerçekleşmiştir- dünyada gerçekleşen hemen hemen tüm gelişmelerden ya habersiz kaldık ya da sadece Türkçeye çevirilerle kabul ettik.

20. yüzyılın başında yıkılan Osmanlı İmparatorluğu gibi geri kalmış olmamızdır.

Bu gaflet uykusundan uyanmanın vakti elbette gelmiştir. Ülkülerimizi, umutlarımızı faaliyete geçirmek için boşa geçecek bir anımız dahi yoktur. Titreyip kendimize dönüp, yarınlarımızı "Milli Devlet, Güçlü İktidar" düsturuna uygun bir şekilde inşa etmemiz için birtakım yöntemler izlememiz gerekmektedir.

"Vatan için ölmek de var fakat borcun yaşamaktır" sözü ışığında aksiyon bir hayatı kurma ihtiyaç vardır. Vatanın sevmenin sorumluluğu, icap ederse uğruna ölümü göze almaktan ibaret değildir; vatanı mamur, milleti müreffeh hâle getirebilmek için daha çok yaşamaya gayret etmek ve herkesten çok çalışmayı, herkesten erken kalkmayı göze almak ve herkesten daha iyi işler, dostun değil düşmanın bile beğeneceği kadar iyi işler yapabilmektir. Milli zenginlikleri milletler arası markalara, milli değerleri evrensel kriterlere dönüştürebilmek milliyetçiliğin en büyük ödülüdür.

Milliyetçilik, her nevi usulsüz, kaidesiz işe tabiat olarak müsait ayaktakımının başını çektiği lümpen bir sokak hareketi değil, medeni ve yüksek seciyeli insanların söz ve sıfat sahibi olduğu bir millet ve memleket davasıdır.

Ya 'şiddet'le tepki vermek ya da büsbütün pasif kalmak dışında başka hiçbir pozisyon düşünememek, milliyetçilik değil yeteneksizliktir.

Milliyetçiliğin fikri ve fiili programının en kuytu köşesine dahi 'askeri yayılmacılık' hevesleri sokulamaz. Türk dünyası ve İslam âlemiyle münasebetlerimizin kalıcı ilkeleri, askeri yayılma değil, kültürel derinleşme, iktisadi bütünleşme ve siyasi dayanışma çerçevesini aşamaz! Bu bağlamda biz milliyetçilere düşen görev çok açık bir şekilde dile getirilmiştir. Milliyetçilik anlayışımızın başka bölgelerdeki anlayışından bir kez daha vurgusunu yapmak istiyorum. Bunun en önemli sebeplerinden birisi, eleştirel bakış açısıyla bakabilmeyi denememiz gerekliliğidir. Milliyetçilik haricinde -ki kısmen burada bile gerçekleşmiştir- dünyada gerçekleşen hemen hemen tüm gelişmelerden ya habersiz kaldık ya da sadece Türkçeye çevirilerle kabul ettik.

Özümüzü unutturmak istedikleri için olacak ki özümsemeyi unutturdular ve hazmettirmeye çalıştılar. Tarihsel süreç içinde emperyalizm karşısında "milliyetçilik" doğal bir refleks olarak bu lokmaları hazmetmeden atacaktır. Milli ekonomi kavramları geliştirilecektir, en azından milli ve manevi bütünlüğe uyarlanacaktır.

Bizim milliyetçilik anlayışımız tarihin hiçbir döneminde ayrıştırıcı olmamış, bilakis birleştirici ve bütünleştirici rol oynamıştır. Aidiyet şuuruna sahip olan herkese iman dolu sinesini açmıştır. Pozitif bilimler ve sosyal bilimlerin alt dallarında olduğu gibi emperyalist virüsler milliyetçiliğe de sirayet etmek istemiştir, ancak yüzlerce yılların verdiği birikimle bu virüs büyük ölçüde atılmıştır.

Milliyetçilik anlayışımızın bilimsel anlamda şahlandığı yüzyıl olarak alabileceğimiz 20. yüzyılda birtakım gelişimleri görmekteyiz. Özellikle Yusuf Akçura'nın "Demokratik Milliyetçilik" yaklaşımı, yeni bir evre oluşturmaktadır. Bu kavramı 16 Eylül 1919'da İstanbul Türk Ocağı'nda, "Cihan harbine iştirakimiz ve istikbalimiz" adlı nutkunda kullanan Yusuf Akçura "Demokratik milliyetçilik hakka müstenit ve sırf savunmaya dayalıdır. Gasp edilen hakkı almaya, gasp edilmek istenilen hakkı müdafaaya çalışır; emperyalist milliyetçilik ise taarruzidir, diğerlerinin hukukuna tecavüzü bile uygun bularak kendi milliyetini takviyeye çalışır. Taarruzi milliyetçilik dünyada henüz bitmiş değildir. Fakat zannediyorum ki bu nevi milliyetçilik, er geç zevale mahkûmdur. Rusların, Avusturyalıların, Alman'ların başına gelen, bir gün olup diğer emperyalistlerin de başına gelecektir. Efendiler, Türklerin taarruzi ve emperyalist milliyetçiliği hatadır. Bugün bu sözleri söyleyen, eline kalem aldığı, mektepte, medresede veya böyle serbest bir kürsüde söz söylemeye başladığı andan beri daima demokratik Türkçülüğü müdafaa etmiştir. Biz demokrat Türkçüler, gayet haklı, gayet insani, her türlü taarruzu arzu ve emellerden uzak olan fikirlerimizi ve gayelerimizi anlatmaya çalışmalıyız. Bunu hakkıyla anlatabilirsek, doğruluk ve samimilik sahibi hiçbir Türk'ün buna muhalif olacağını, olabileceğini zannetmem" demektedir.

Mafya Nedir?

Suç kavramı evrensel ve genel bir olgudur. Suç, tarihin en eski çağlarından itibaren var olmuş ve bundan sonra da var olmaya devam edecektir. Genel olarak bakıldığında, suçun işlenmediği bir toplumdan bahsetmek bir hayal ya da ütopya gibi gözükmektedir. İnsanların içinde ihtiraslarla birlikte, toplum hâlinde yaşamanın ortaya çıkardığı çeşitli sosyal çelişkiler ve uyumsuzluklar bulundukça suç da var olacaktır. Suç bir bakıma, bazı kişilerin davranışları ve tutumlarıyla, bunların içinde yaşadıkları grupta yerleşmiş davranış örnekleri arasındaki bir çelişkidir. Bu çelişki her zaman ve her yerde zorunlu olarak var olacağından, genel ve evrensel bir olay teşkil eder.

1970'li yıllar İtalya'sında henüz 17 yaşındayken amcası tarafından Cosa Nostra'ya alınan Leonaro Vitale ifadesinde mafyayı şöyle anlatmıştır:

"Mafyanın sahte yasaları sahte idealleriyle birlikte geldi. Eğer ilerlemek istiyorsam mafya üyesi olmalıydım. Bana bunu öğrettiler, ben de itaat ettim. Benim tek suçum insanların mafya olduğu için saygı gördüğü bir toplumda yaşamak. Biz hiç aşağılanmadık. Saygı gösterdiler, korudular, rüşvet verdiler, daha da kötüsü bizleri bütün kötü amaçlar için kullandılar. Tanrı'yı unutmuştuk. Eğer öldürmez ve çalmazsan itibarını kaybedersin! Mafya kötülüktür; insanın bütün çıktığı yollarını kapatan bir kötülük... Mafya üyelerinin seçme şansı yoktur. İnsan mafya doğmaz, sonradan olur."

Yukarıdaki ifadeden de anlaşılacağı gibi "mafya ya da organize suç" olgusu, kriminolojik açıdan diğer suç türlerinden çok daha karmaşık ve çözülmesi güç bir yapılanma ve nedensellik içerir. Hemen hemen hiçbir suç türü, organize suçlar kadar çok boyutluluk, karmaşıklık ve zıtlık içermez. Bu nedenle, çok geniş boyutları olan ve son derece detaylı analizleri gerektiren bir fenomendir. Organize suçluluk, özellikle siyasi ve ekonomik şartlarla doğrudan ilişkili olması nedeniyle, öncelikle siyasal ve toplumsal bir olgu olma niteliğine sahiptir.

Mafya kelimesinin köken olarak Arapça olduğu ve 'gizli' anlamındaki 'hafi' sözcüğünden türediği belirtilmektedir. Gizlenen işlerin yapıldığı yerlere 'mahfel' veya 'mahfelya' denir. Sicilya aksanında bu kelime 'mahfelia' şeklini almış, daha sonra telaffuz, gizli kapaklı işler yapan anlamında "mafia"ya dönüştürülmüştür.

Mafya tipi organize suç deyince; üçten fazla kişiden oluşan, eylemlerinde süreklilik olan ve şiddete başvuran, para ve gücü hedefleyen, faaliyetlerinde toplumu göz ardı etmeyen, toplumun değerlerine vurgu yaparak topluma şirin görünmeye çalışan ve bu amaçla medyatik kişilerle ve sanatçılarla kameralar önünde birlikte görünmeyi hedefleyen, yine her türlü afette toplumun yardımına koşan bir kişi imajı vermeye çalışan, hem yasa dışı faaliyetlerini daha kolay yürütmek, hem de legal görüntü çizmesine yardımcı olması maksadıyla siyasiler ve bürokratlarla ilişkilerinde son derece hassas olan bir suç gurubu akla gelmektedir. Mafya tipi organize suçların öncelikli hedeflerden biri, belki de en önemlisi toplumu kazanmaktır.

Prof. Dr. Hess mafyayı, "Merkezi otoriteye karşı yerel güç odaklarının direnişi" olarak tanımlamaktadır. Hess'in bu tanımlaması bilimsel bazda en geniş alanı kapsamaktadır. Her şeyden önce 'yasadışı direniş' olgusu vurgulanarak hem hukuk, hem de kriminal boyutlar ortaya konmaktadır. 'Merkezi otorite' çağdaş devlet otoritesinin siyasi, ahlaki ve hukuki erkini ifade etmektedir. 'Yerel güç' ise, geleneksel yaşam tarzıyla, onun alt yapısını oluşturan örfi hukuk oluşumlarını ifade etmektedir. Bu durum, tanımın sosyolojik boyutunu ortaya koymaktadır.

Amerika'da organize suçlarla ilgili çalışmalarıyla bilinen Howard Abadinsky, organize suçu toplumsal değerler çerçevesinde tarif etmekte ve çok geniş bir çerçeve çizmektedir. Organize suç örgütlerinin özelliklerinin tamamına yakınına yer verilen bu tanım bir özet gibidir.

Abadinsky'e göre organize suçlar; "Yasal veya yasal olmayan metotlarla para ve güç elde etmek maksadıyla az üç düzeyli hiyerarşik bir yapı sergileyen ve belirli bir grup hiyerarşik disiplininde hareket eden ancak ideolojik amaçlı olmayan kişilerin yapmış olduğu eylemlerdir." Ayrıca, Abadinsky organize suçların özelliklerini sekiz başlık altında toplamıştır:

a) İdeolojik değildir: Organize suç örgütlerinin motivasyonu para ve güçtür. Şiddet içerikli eylemlerine uygun zemin oluşturmak ve kendilerini korumak için devlet görevlileriyle irtibata geçerler. Bu yönü itibariyle, organize suçlar birkaç kişinin suç işlemek amacıyla oluşturduğu örgüt tipinden ayrılmaktadır.

b) Kendi içinde hiyerarşik yapıya sahiptir: Üç veya dört kademeden oluşan dikey bir yapılanmaya sahiptir. Askeri sistemdeki ast-üst ilişkisine benzer bir sistemleri vardır.

c) Sınırlı ve özel bir üyelik sistemi vardır: Bir organize suç örgütü, elemanlarının sınırlı olması konusunda özel bir hassasiyet gösterir. Genellikle etnik köken, akrabalık ve suç kaydı olması gibi unsurlara önem verilir. Kişilerde suç işleme isteğinin olması, kurallara uyabilme, verilen emri yerine getirme ve gizliliğe dikkat etme özellikleri aranır.

d) Devamlılık vardır: Elemanlarının grupta kalmasına ve yapılan bir işte veya düzenlenen bir eylemde süreklilik olmasına dikkat edilir. Kalifiye bir elemanın en büyük özelliği budur.

e) Rüşvet verme ve şiddette bulunma istekliliği olmalıdır: Bir organize suç örgütünde şiddet, her zaman için kullanılmaya ve kabul edilmeye hazır bir içgüdü halinde olmalıdır. Gerektiğinde, yapılan faaliyetleri gizleme amaçlı rüşvet verilebilir. Bunlar için ahlaki bir sınırlama yoktur.

f) İş bölümü bulunur: Bir organize suç örgütünde nitelikli elemanlar tarafından yerine getirilen iş bölümü bulunmaktadır. Cinayet işlemekten her türlü şiddet kullanımına kadar görevler, elemanlar arasında paylaştırılır.

g) Tekelciliğe önem verilir: Organize suç örgütleri içinde de bölge ve faaliyet paylaşımı olur. Kesinlikle birbirleriyle rekabet hâlinde olmazlar. Sadece zaman zaman mücadeleci birimlere karşı iş birliği içine girerler.

h) Kendi içinde kuralları ve düzenlemeleri vardır: Organize suç örgütlerinin, yasal organizasyonlar gibi grup içi özel kuralları bulunur. Verilen görevi yerine getirmeyen örgüt elemanına farklı müeyyideler uygulanır.

Genel anlamda Türkiye'de suçlar dört başlık altında toplanmıştır:

Ferdi Suç: Bireysel olarak işlenen suçlardır.

İştirakli Suç: Bir azmettiricisi olup teşekkül halinde işlenen suçlardır.

Toplu Suç: Herhangi bir teşekkül olmaksızın toplu hâlde işlenen suçlardır. Örneğin, stadyumlarda meydana gelen taraftar kavgaları veya gösteri yürüyüşlerinde çıkan kavgalardır.

Örgütlü Suç: Ülkemizde iki başlık altında incelenmektedir. Bunlar terör suçları ve mafya tipi organize suçlardır. Aşağıdaki şekilde de görüldüğü üzere, mafya tipi organize suçlarda çıkar amacı güden ve üçten fazla kişinin bir araya gelmesiyle oluşan bir örgüt vardır. Suç işlenirken, baskı, cebir, şiddet, tehdit, yıldırma, şantaj, adam öldürme veya yaralama söz konusudur.

Eski Türk Ceza Kanunu'nun 313. maddesindeyse çete "her ne biçimde olursa olsun cürüm işlemek için örgüt kuranlar" şeklinde tanımlanmaktadır (Türk Ceza Kanunu 313. madde).

Şu an yürürlükte olmayan 4422 sayılı Çıkar Amaçlı Suç Örgütleriyle Mücadele Kanunu'nun 1. maddesinin 1. fıkrasına göre 'çıkar amaçlı suç örgütü'; "Doğrudan veya dolaylı bi-

çimde bir kurumun, kuruluşun veya teşebbüsün denetimini ele geçirmek; ihale, imtiyaz ve ruhsat işlemlerinde etkinlik ve denetim elde etmek; ekonomik faaliyetlerde kartel ve tröst yaratmak, madde ve eşyanın azalmasına ve darlığına, fiyatların düşmesine veya artmasına sebep olmak, seçimlerde oy temin etmek veya seçimleri engellemek maksadıyla zor veya tehdit uygulamak veya kişileri kendilerine tabi kılmaya zorlamak veya mensupları arasında her ne suretle olursa olsun açık veya gizli iş birliği yapmak suretiyle yıldırma veya korkutma veya sindirme gücünü kullanarak suçlar işlemek için kurulan örgüt" şeklinde tanımlanmaktadır.

5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'ndaysa"Suç İşlemek Amacıyla Örgüt Kurma" başlığı altında (Madde 220) yapılan düzenlemede kanunun suç saydığı fiilleri işlemek amacıyla örgüt kuranlar veya yönetenlerin cezalandırılacağı hükme bağlanmıştır. Örgütlü olarak işlenen suçlar bakımından genel bir hüküm olma özelliğindeki bu maddede "örgütün yapısı, sahip bulunduğu üye sayısı ile araç ve gereç bakımından amaç suçlan işlemeye elverişli olması hâlinde" denilerek örgütün varlığı için gerekli olan şartların da gözetilmesi gerektiğini vurgulamıştır. Ayrıca kanuna göre bir örgütün varlığı için üye sayısının en az üç kişi olması gerekmektedir.

Suç örgütü kurmakla ilgili bu yeni hüküm (m. 220) eski TCK'ya göre (m. 313) daha ayrıntılı bir tanımlama yapmakta, teşekkül yerine "örgüt" terimini kullanarak hem TCK 313'deki örgütü, hem de 4422 sayılı kanunda tanımlanan çıkar amaçlı suç örgütünü içine almaktadır.

Mafya tipi organize suç örgütleriyle terör örgütleri işlenen suçların tanımlan bakımından önemli farklılıklara sahiptirler. En önemli fark, suçun işleniş amacı olmakla birlikte, terörün tarifinde karşılaşılan bazı zorluklar, organize suçun tarifinde bulunmamaktadır. Örneğin, terör suçu siyasi içerikli olduğundan farklı tepkimeler doğurmaktadır. Bir kısım ülkeler yapılan eylemleri 'Bağımsızlık Savaşı' olarak görürken, diğer bir kısım ülkelerse, bunları terör eylemi olarak yorumlamaktadır. Organize suçların faaliyetlerini sürdürüş şekilleri, terör gruplarına göre farklılık arz etmektedir. Terör örgütü elemanları, yaptıkları eylemlerle kıvanç duyarlar ve bu faaliyetleri örgüt

bazında üstlenebilirler. Örgüt propagandalarını ve reklamını en iyi bu şekilde yapabileceklerini düşünürler. Organize suç örgütleriyse, yapmış oldukları faaliyetleri çoğunlukla gizlilik içerisinde ifa ederler.

Mafya tipi organize suçlara ilişkin olarak ortaya konan uluslararası kriterler de birbirleriyle örtüşmektedir. İster mafya, ister örgüt, ister çete, ister teşekkül, ister cemiyet, isterse de şirket olsun, hangi isimle anılırsa anılsın ABD dâhil Avrupa ülkelerinde suç organizasyonundan söz edebilmek için genellikle sekiz kriter aranmaktadır.

Avrupa Organize Suçlarla Mücadele Çalışma Grubu'nun 28-31 Mart 1996'da Almanya'nın Leipzig kentinde yaptığı toplantılarda; organize suç örgütünün kriterleri aşağıdaki şekilde belirlenmiştir (Avrupa Konseyi 1999 Raporu):

Aralarında haksız kazanç elde etmek için fonksiyonel iş bölümü ve hiyerarşik bir yapı bulunması,

Kazancın kural olarak suçla sağlanması,

Suç işlemenin süreklilik göstermesi,

Suç organizasyonu içerisinde yaptırım sisteminin bulunması,

Şiddet ve tehdit gibi yöntemlerin kullanılması,

Kamu ve/veya özel sektöre nüfuz edilmesi,

Kara para aklanması yöntemlerine başvurulması ve

Paravan şirketlerin kurulması şeklinde tespit edilmiştir.

Mafyayı Ortaya Çıkaran ve Tetikleyen Nedenler

Mafya tipi suçların ortaya çıkış nedenleri incelendiğinde, bunları yine yereldeki geleneksel/örfi yaşam tarzının esaslarında aramak gerekmektedir. Zira, çağdaş yaşam tarzı karşısında zıtlık ve direniş gösteren hususlar 'geleneksel/örfi yaşam tarzının' bir tezahürü olarak ortaya çıkmaktadır. Yerelde yaşamın esaslarını belirleyen bu kural ve kurumlar, tarihsel süreç içinde oluşarak toplumsal dokunun hücrelerine nüfuz etmiş bulunmaktadır. Bu şekilde kendisine uygun zemin oluşturan mafya tipi suç örgütleri toplumda kıtlığı yaşanan

malların temini için birer alternatif olmuşlardır. Bu boşluğu doldurmaya çalışmışlardır.

Mafya tipi organize suçların genel olarak ortaya çıkmasında ve onların kendilerine toplum yapısı içerisinde yer bulmasında aşağıda belirtilen durumlar etkili olabilmektedir:

a) Ülkelerin ekonomik yapılarındaki istikrarsızlık, sürekli yüksek enflasyon ve para piyasalarındaki yapay iniş ve çıkışlar,

b) Ülke yönetiminde kısa süreli de olsa siyasi otorite boşluğunun bulunması,

c) Çıkartılan yasaların yeterince uygulanamaması, gereksinim duyulan yasaların çıkartılamaması gibi durumlar.

Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı tarafından hazırlanan 2006 yılı raporunda, mafyayı ortaya çıkaran nedenler şu şekilde sıralanmaktadır:

İdeolojik yapılanmalar,
Siyasi otorite boşluğu
Rejim değişikliği,
Hukuki boşluklar,
Ekonomik istikrarsızlık (uzun süreli ve yüksek enflasyon, para piyasalarındaki suni dalgalanmalar, yolsuzluk, gelir dağılımındaki adaletsizlik),
Toplumun sosyolojik yapısı (Örf, adet ve gelenekler),
Rüşvet,
Eğitimsizlik,
Issızlık,
Göç,
Ahlaki yozlaşma,
Ülkenin jeopolitik konumu,
Lüks yaşama ve kolay yoldan para kazanma arzusu,
Organize suç ihraç eden ülkelerin etkisi,
Medyada yer alan özendirici yayınlar,

İdari ve adli denetimsizlik ve

Toplum bünyesine uygun olmayan sosyal, hukuki ve siyasi değişimler.

Organize suçlar, yolsuzluk ve rüşvet tüm dünyada, temel özgürlükler, insan hakları ve bireylerin yaşam kalitelerine ciddi şekilde zarar vermektedir. Aynı zamanda ekonomik gelişmeyi engeller, sosyal ve politik kurumların istikrarının bozulmasına sebep olur.

Soğuk Savaş sonrasında ülkeler arasındaki ekonomik sınırlar giderek kalkmış, karşılıklı ekonomik bağımlılık ilişkileri gelişmiştir. Özellikle Orta ve Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinin, ekonomik anlamda yeniden yapılanma sürecinde kaynak bulma zorluklarıyla karşılaşmaları, yabancı sermaye girişlerine mümkün olduğunca az zorluk çıkarma yoluna itmiştir. Doğu Avrupa ülkelerinin serbest piyasa ekonomisine geçiş sürecinde yaşadıkları zorluklar, organize suçlar konusundaki mevzuatlarının yetersizliği ve ekonomik sistemlerinin yeniden yapılanma sürecinde bulunması, organize suç örgütlerinin istismar edebilecekleri bir ortam yaratmıştır.

Ekonomik getiri olarak çok büyük miktarda paralara hükmedilmesi, mafyanın ortaya çıkmasını tetiklemektedir. Dünya genelinde organize suç örgütlerinin gücünün ellerinde bulundurdukları büyük maddi imkânlar göz önüne alındığında, son derece tehlikeli boyutlarda olduğunu söylemek yeni veya sürpriz bir saptama olmayacaktır. Bu bağlamda mafyalaşmanın yükselen eğiliminin gerek demokratik ve gerekse baskıcı ülkelerde ayrımsız olarak yaşandığı da açık bir şekilde ifade edilebilir. Özellikle iletişimin artması ve yeni tüketim ürünlerinin bir zorunluluk olarak piyasalara sunulması, ancak bu ürünlere normal yollardan ulaşamayacağına inanan insanlar arasında, paraya ve maddi güce kestirme ve kolay yoldan ulaşan ve toplumda sınıf atlama, önemsenme ve otoritesini kurma gibi cazip bir alternatif yaşamı mafya üyeliğinde bulanların sayısı artmaktadır. Kısa yoldan zengin olma hayalleri kuran insanların bu hayallerini süsleyen rakamlar da oldukça iştah kabartıcı olabilmektedir.

2. BÖLÜM

Sedat Peker Kendini Anlatıyor

Sedat Peker, 'yeraltı dünyası' ile özdeşleşmiş isimlerden biri. Yakınlarına göre o 'iyi kalpli bir baba.' Bu yüzden, 'Reis' lakabının, milliyetçi duruşundan ziyade muhtaçların yardımına koşmasından kaynaklandığı söylenir. Peker, genç yaşına rağmen 'başından büyük' işlere bulaştı. İnternet üzerinden yüz binlere varan hayran kitlesine sahip oldu. Özellikle 1999 depreminde kurduğu çadırlarla 'iyi kalpli baba' imajını pekiştirdi. Çetecilikle suçlanıp yargılandı ve hâlen 'organize suç örgütü yöneticiliği'nden hükümlü. Bu arada adı Ergenekon davasına da karıştı. Ergenekon tutuklusu emekli tuğgeneral Veli Küçük'le irtibatından dolayı örgütün üyesi olmakla itham edildi ve tutuksuz yargılanıyor. Diğer suçlardan aldığı cezasını Silivri Ceza İnfaz Kurumları Kampüsü'nde çekiyor. Cezaevi sürecinin hayatını ciddi anlamda değiştirdiğini söylüyor.

Sedat Peker, Ülkücü ve MHP'li olmadığını söylüyor. Siyasi görüşünü Pantürkist-Turanist diye açıklıyor. Seçimlerde oyunu atabilseymiş Besim Tibuk'a atacakmış. Çünkü düşüncelerini cesurca ve radikal buluyor. Ya kurtarıcı ya da canavar olarak görünmekten hoşlanmıyor.

Adı MİT raporunda Ülkücü diye geçiyor. Korkut Eken'in kontrgerilla faaliyetlerinde kullandığı bir kişi olarak kendisinden söz ediliyor. Basında, Çatlı'nın yerini aldığı söyleniyor.

Herkesten farklı. Hayat felsefesi çok değişik. Hem devlete saygılı hem de devletinin kurallarına uymuyor. Suçlu bulduğunu takip etmekten, hatta infaz etmekten çekinmiyor. Devlete saygılı olduğunu sürekli vurgularken, 'Kanuna aykırı bir şey yaparsam gidip teslim oluyorum ve cezamı çekiyorum' diyor. Ahlaksızlığa tahammülü yok. Hapishanede yatarken, orada arkadaşlık kurduğu birinin karısını fuhuşa teşvik ettiğini anlayınca çekip onu vuruyor. Hapisten çıkmasına bir gün kala bu eylemi gerçekleştiriyor. Ve bu yüzden bir yıl daha hapiste kalıyor. Sebebini de 'Ahlaki değerleri muhafaza için fedakârlık yaptım' diye açıklıyor. Hapishaneye ilk defa 17 yaşındayken giriyor. Sonra farklı senelerde yedi-sekiz kere cezaevine girip çıkmışlığı var.

Çocukluğum

Çocukluğumda ve gençliğimin ilk yıllarında akrabalarımız, benim için 'Ne kadar sakin bir çocuk' der, ağabeylerim için de 'Çok hırçın' diye yakınırlardı. Sonra hayatın bize yüklediği misyona baktığımızda roller tamamen değişti. Ben şiddet yanlısı, onlar normal tutum içerisinde oldu.

Çocukken meltem rüzgârı ve Latin müziği eşliğinde, bir hamağın üzerinde ağızlıkla soğuk bir içecek içmeyi hayal ederdim. Fakat meltem rüzgârlarını hayal ederken; hayat bize devamlı fırtına gibi esti. Ben de bütün hayallerimi kasırgaya, fırtınaya göre ayarladım.

Bazı kaynaklarda çocukluğum Almanya'da geçti deniliyor. Buna hiçbir zaman anlam veremedim. Devletin raporlarında 1983 senesinde Almanya'da Ülkücü faaliyetlerde bulundu deniyor. Ben 1971 senesinin Haziran ayında doğdum. 12 yaşımda, koskoca Almanya'nın siyasi faaliyetlerini nasıl yönlen-direbilirim?Birilerinin istediği şekilde yapılan yorumların kaynağı ne kadar doğru olabilir? Hayatımda ilk defa 1996 yılında Almanya'ya gittim eşim ve çocuğumu görmek için. Adapazarı'nda doğdum ve 5 yaşımda İstanbul'a geldim.

Uyuşturucu Kullanmam ve Askerlik Durumum

Şimdiye kadar silahlı yaralama, ruhsatsız silah bulundurma suçlarından birkaç defa cezalandırıldım. Hiçbir zaman haraç alma yargılanmam olmamıştır. Çek-senet tahsilâtı olarak geçen şey, kendi alacağımı almak amacıyladır. Karşımdaki insanın parası olduğunu biliyordum ve benim alacağımı vermiyordu, belki medeni ilişkilerin sınırını aşıp daha sert davranarak hakkım olan parayı almaya çalıştım. Eğer karşımdaki insanın parasının olmadığını bilsem kesinlikle alacağımdan vazgeçerdim, tabii her gün barlarda, pavyonlarda benim paramı yemesi de beni çok mutlu edecek bir durum değil. İhaleyle ilgili bir organizasyonum olmamıştır. Genelde uyuşturucu satanların öldürülmesi yönünde ismim geçti ve yargılandım.

Dini inançlarımın kuvvetli olması, ailemden aldığım terbiyemden dolayı ben uyuşturucuyu bırakabilmiştim, ama bırakamayan arkadaşlarım ölmüşlerdi. Zaten bir insanın birilerine düşman olabilmesi için ortada bir sebep gerekir. Ben bu insanları sevmek zorunda değilim. Evet, bazılarının öldürüldüğü, dövüldüğü söylendi. Beni tanıyan insanlar uyuşturucu satıcılarını dövmüşse, öldürmüşse ben bundan suçlu olamam ki. Tesadüf. Ben böyle bir suçu işleyen insanın ziyaretine de giderim, avukat da tutarım, Türk Ceza Kanunu'nda bu suç değil ki. Beni tanıyan insanlar gitmiş uyuşturucu satanları dövmüşler, iyi yapmışlar.

Türk toplumunun öğretilerinde, arkadaşının intikamını alan insan iyi insandır. Eğer benim düşüncelerimin yanlış olduğunu bana kabul ettirmek istiyorsanız önce Türk toplumunun öğretilerini değiştiriniz. İnsanların gönlünü ferahlatacak derece bir adalet anlayışı şu an Türkiye'de yok.

Askerlik konusuna gelince Cezaevinden çıkmıştım. 24 yaşındayken askerlik şubesine gittim, komutan dedi ki "Niye böyle geç geldin?" cezaevinde olduğumu ve o yaşımda beş kere hapse girdiğimi söyledim, kendisi beni psikiyatri bölümüne havale etti. O da bana, 'Bir sene tecil yapalım, dinlen' dedi. Bir sene sonra tekrar gittim, direkt psikiyatri servisine

çıktım, dediler ki; "Askeri tüzükte kanunlar var, askerden önce şu kadar süre cezaevinde yatan, daha önce uyuşturucu kullanan insanların askeriyeye alınması konusunda problemler var, kusura bakma seni askere alamayacağız." Ben de kendilerine "Tamam" dedim. Ben kesinlikle oradan memnun ayrılmadım, gayet ciddi üzüntülü olarak oradan ayrıldım, çünkü hayatımın her devresinde bunun önüme çıkacağını biliyordum.

İş Adamı Kimliğim ve İş Hayatım

Madem kapitalizm dünyada tüm ağırlığını hissettiriyor, o halde çok para kazanacaksın. Geçmişte, yapmak istediklerimi çaresiz kalınca şiddete başvurarak anlatmak istedim. Şimdi kapitalizm çağı olduğunu anladım. Yapılabilecek şey para kazanmak... Kendimi iş adamı gibi görmek istemiyorum. Çünkü ben iş adamı olmaya çalışıp sanki bir şeylerden kaçıyormuşum gibi yorumlandı.

Birçok iş yapmak istedik, ama rahat bırakılmadık. Kolejlerim, dershanelerim vardı. Peker'in okullarında çeteci yetiştiriliyor diye karikatürler çizildi. İlişkimizi kesmek zorunda kaldık. Benimle telefonda görüşen iş adamı arkadaşların şirketleri incelemeye alınıp, fütursuzca cezalar kesiliyor. Tanıdıklarımın her biri emniyete getirilmiştir. Allah razı olsun, bu sefer onlar da daha çok bedel ödeyici tavır aldılar. Çocuklarını, ailelerini de getirip tanıştırdılar.

Şu sıralar Bulgaristan'da kereste üretimi yapıyorum. Türkiye'de reklam işine ağırlık verdik. En hızlı büyüyen iş kollarına girmeyi düşünüyorum. Şu an reklamcılık böyle. Ayrıca arsa ve emlak danışmanlığı ofisi kurduk. İnandığım, doğruları savunan insanların ezilmesini engelleyecek kadar paraya ihtiyacım var. Türkiye'de belli aileler var. Acaba bir tane vergi denetleyicisi gidip, bunlara muhasebe kayıtlarınızı incelemek istiyorum diyebiliyor mu? Türkiye belli ailelerin egemenliği altına girmiş, özgürlüğünü kaybetmiş, belli güçlere boyun eğmiş.

'Dokunulmazlar' diye bir mafya filmi seyretmiştim. Maliye ajanı, mafya babasını yakalayabilmek için çok komik durumlara düşüyor. Bir yaşlı adama danışıyor. Yaşlı diyor ki,

'Komik duruma düşüyorsun. Mafyanın nerede olduğunu, viskinin nerede içildiğini bu ülkede herkes biliyor.' Sonra 5 yıldızlı bir otelin deposuna iniyorlar. Her taraf viski dolu. Kanada sınırlarında aranan içki kaçakçılığı, zaten 5 yıldızlı otellerde bakanların, milletvekillerinin, çok zenginlerin gittiği yerde. Türkiye'de de bu aileleri herkes biliyor. Bankası, televizyonu, radyosu, koruma şirketi, sanayisi var. Bu artık bir aile değil devlet. Servet düşmanı değilim. Ama eldeki imkânlar yönetime karşı baskı olarak kullanılıyorsa, burada bir sorun var.

Birilerini Hacivat-Karagöz gibi ortaya çıkarıp, halkın dikkatini o yöne yöneltirken, bakkalları, marketleri soyuyorlar. Suç, marketini bırakıp Karagöz seyretmeye gidende! Beni seyredeceğinize papyonlu, smokinli hırsızları görün. Beni günah keçisi seçtiler. Bu şekilde gazetelere çıkmaktan benim gibi isyan etmeyecekler var, gidin onları seçin. Kimsenin benden korkmasına gerek yok.

Mafya Babası mı? Kim?

Babalık kavramı İtalya mafya kültüründen Türk toplumuna geçti. Bu insanlar, para için hiçbir kutsal kavram gözetmeksizin eylem yapan maneviyatsız insanlardır. Hâlbuki kabadayılık kavramı Osmanlı'dan miras aldığımız, başkalarının hakkı için fedakârlık gösterebilen nitelikteki bir insan tiplemesidir. Manevi ve kutsal değerlere önem veren insan tipidir. Bu kelimeyi kendime yakın buluyorum.

Aile kültürümüz, bir arkadaşımız veya bir yakınımız sıkıntılı olduğunda gerekirse maddi, gerekirse manevi olarak her türlü fedakârlığı yapmayı emreder. Lise çağında arkadaşlarımı uyuşturucuya alıştıran insanları vurup yaraladım; hayatımı, sabıkalı olarak kendi ellerimle ipotek altına aldım. Bundan sonraki tüm yaşantımda, ihtiyacı olan insanlara vakıf ve dernek aracılığıyla yardım ettim, uyuşturucuyla mücadelemiz de devam etti. İnsanın yaptığı şeyleri söylemesi pek hoş değil. Soru karşısında cevap vermek durumundayım. Yapmış olduğum olayların tümünden yargılandım. Hepsi dost ve yakınlarım içindir.

Ailemizden almış olduğumuz kültür gereğince, devleti hep kutsal gördük. Devletimizin kolluk güçlerinin çalışmaları başarılı ve önemli. Türkiye Cumhuriyeti bir hukuk devleti ama eğer bazıları, insanlara uyuşturucu satıp cezasını göze alıyorsa, biz de bu insanlara uyguladığımız şiddetin cezasını göze alıp, gerekirse cezaevinde yatıp fedakârlık yapabiliriz.

Burada kendini kabadayılık sıfatına yakın gören Peker, başka bir kaynakta da şöyle demiştir:

Yeniçeri Ocağı dağıtıldığında, gruplar halinde, mahallelerdeki esnaflara dadanıp, namuslarına göz diktiler. Gönüllü gençler bunlarla mücadele etti. Soylu ailelerin çocuklarıydı. O dönem 'külhanbeyi', gönüllü zaptiye memuru anlamında, onurlu bir kavramdı. Mafya babalığını ve kabadayılığı asla kabul etmem. Anlattığım manasıyla, külhanbeyi kavramını kendime yakıştırırım. Mahalle karakolunun komiserinin canı sıkılsa, koluma kelepçe takıp götürebiliyor. Bu nasıl bir mafya yapılanması ki bir komiser kelepçe takıp götürüyor.

Yaptığım hiçbir şeyden utanmadım ve sizin tahmin ettiğinizden çok daha fazlasını yaptım. Birisi gelip ağlayıp gözyaşı döktüğü zaman, önceden hissiyatla davranıp sert bir şekilde feveran ediyordum. Şimdi bunun sistemle değişeceğine inanıyorum. Büyük gazetelere ilan vermiştim; 'Savcılıklara şikâyet edin. Devletin kurumları artık kendilerini toparlamak üzere, eskisi gibi boşluk yok' diye. Devlet artık hakkını aramaya başlamıştır. Tırnağını taktığı an, şu an komple koparamasa bile, hiç değilse unutulmayacak çizikler bırakıyor.

Ben öcülere hiç inanmadım. Sadece onuruma inandım. Söylenmemesi gerekli şeyleri söyleyip yapılmaması gerekli şeyleri yaptım. Bugüne kadar PKK'lılara dahi yapılmayan işkenceler bana yapıldı. İşkenceden iki kez ameliyat oldum. Doktor raporlarıyla sabit. Sadece mensubu olduğum milletin devleti kötü duruma düşmesin diye, hiçbir zaman şikâyetçi olmadım. Ayrıca devletin içerisinden birilerinden güç alarak bir şey yapacak kadar zavallı olmadım. Ben bir şey yaparsam adam gibi yaparım. Eğer bedel ödeme zevkim olmasaydı, bugüne kadar hiçbir bedel ödemezdim.

Niçin işkence gördüm diye hiçbir zaman düşünmedim. Ama bir emniyet müdürü, öldürülmüş olan bir kumarhane

patronu ve uyuşturucu kaçakçısından bana işkence yapması karşılığında para aldı. Sonra cezaevine girdi. İsmi Sedat Demir. Şimdi dışarıda. 6 sene geçtikten sonra mahkeme kararıyla görevine iade edildi. Bunlar benim neden işkence gördüğümü açıklamaya yeterlidir. Birilerinden yardım görmek gibi bir lüksüm olmadı. Ben zorların adamıyım. Öyle olmasaydım, zor bir hayatı seçmezdim. Yaşadığımız hayat zorluğun ötesinde iğrenç! Çünkü yaşamış olduğumuz kulvarda muhatap olduğumuz insanlar, yüreklerini kaburgalarının arkasında saklıyorlar.

Geçen sene evden alındım. Ben gözaltındayken, yatak odama mikro gizli kamera konulmuş. Çıktıktan sonra evi detektörlerle tararken bulduk. Aşağıda toplantı yaptığım oturma odamda da aynısı. Bunları avukatlarım kameralarla tespit etti. Emniyete ve Devlet Güvenlik Mahkemesi savcılığına şikâyet dilekçesi verdim. Yatak odasında benim aleyhime kullanılabilecek delil nedir? Bu konuyla ilgili tahkikat yapılmadı. Hangi insan hakları buna onay verir? Benim ailem o hâldeyken ya da o hâlde başka bir görüntü çekilseydi, bunun benim suçlanmam için ne faydası olacaktı? Demek ki bu ülkede suçlamak için delilden çok şantaj yöntemi kullanılıyor.

İdeolojim, Siyasi Duruşum ve İnanç Dünyam

Beni eskiden beri tanıyan herkes, gençliğimin ilk yıllarında Necip Fazıl Kısakürek üstadın, büyük dava adamı Mehmet Akif Ersoy'un, Nihal Atsız hocanın, ayrıca Bediüzzaman Said Nursi'nin ve o geleneği takip eden değerli âlimlerin etkisinde kaldığımı bilir. Nihal Atsız hocanın birçok marşını ezbere bilirim. Ancak okurken kendi iç dünyamda sorun yaşamamak için bazı kelimeleri değiştirirdim. Örnek vermem gerekirse Atsız hocanın (ezberimde olan) çok sevdiğim 'Davetiye' isimli bir marşı vardır. Bir satırı şöyledir: 'Din Arabın, hukuk sizin, harp Türklüğündür.' Ben bunu, 'Kum Arabın, hukuk sizin, harp Türklüğündür' diye okurdum. Hayatımın her döneminde savunduğum milliyetçilik İslam'la şereflenmiş milliyetçiliktir. Yaşadığım sürece de bu böyle olacaktır.

Yakın tarihte ülkemizde bir 28 Şubat süreci yaşandı. Çoğu tedbir uygulayıp Allah dostlarının dergâhlarından uzak durdu. Komik bahanelerle bazı din âlimleri tutuklandı. Cezaevinde sorun yaşamamaları için onlarla ilgilendim. İnsanların hayal dahi edemeyeceği maddi imkânları çekinmeden kurban, burs ve yardım olarak memnuniyetle verdim. Dergâhların girişlerinde jandarmalar arabaların plakasını kaydedip kimlik kontrolü yaptığı için kimsenin uğramadığı dergâhlara giderek maddi manevi destek verdim. Bazı dönemlerde şaşırmış, şımarmış olabilirim ama inanç duruşum her zaman netti.

Ben Milliyetçi Hareket Partisi'yle ilgili ne şimdi, ne de geçmişte bir düşmanlık yapmadım. Hatta kendimin ve sülalemin durumu ortadadır. Ancak nedense bahsi geçen partide Şefkat Çetin isminde bir yetkili geçmişte benimle ilgili olumsuz birkaç şey söylemişti. Arkadaşlarımın cevap vermeme ricalarına rağmen kendisine sert bir cevap vermiştim. O dönem soğuk bir ortam oluşmuştu. Benim bir düşmanlığım yok; ancak referandumda 'evet' yönünde tavır almamız ve tespitlerimiz birkaç yönetici tarafından yanlış anlaşılıyor herhâlde. Davanın gerçek lideri cennetmekân Alparslan Türkeş hareketin ilk yıllarında Türk milliyetçiliğinin İslam dininin hizmetinde olduğunu, daha doğrusu Nizam-ı Âlem ülküsünün, İlâ-yı Kelimetullâh davasının takipçisi olduğunu Türk halkına anlatabilmek için çok uğraşmıştır. Kendi otoriter yapısından bile ödünler vermiştir. Necip Fazıl ile dostluklar kurmuş, kendisinden basında yayımlanacak bir açıklama yazmasını istemiştir. Bu açıklamanın meali Ülkücülerin yani Türk milliyetçilerinin İlâ-yı Kelimetullâh davasına inandıkları ve bu davaya hizmet ettikleri yönünde olacaktı. Necip Fazıl üstat, büyük dava adamı, büyük âlim olmasının yanında kendisini tanıyan herkesin söyleyeceği gibi zor bir insanmış. Başbuğ Türkeş'in de karakteri ödün vermeyen ve baskın bir kişiliktir. Ancak Türkeş bu açıklamanın dava için öneminin farkındaydı. Davanın basın açıklamasıyla halkımızda daha geniş yer bulacağını ve kitlelere ulaşıp kendilerini daha iyi ifade edebileceğini biliyordu. Necip Fazıl yazılı metni (üzerinde mutabık kalınan) birkaç kez değiştirdiği hâlde rahmetli Türkeş hiçbir şey dememiş ve kendi baskın kişiliğinden ödün vermiştir. Bence liderlik böyle

olur. O zaman yüzde 3 olan oyumuz ilk seçimlerde patlama yapmış ve MHP hızla büyüyen bir parti konumuna gelmişti. Ortada ciddi hiçbir sorun yokken din âlimleriyle problem yaşamanın zarar vereceğini söylediğimde beni yine düşman gibi görüyorlar. Ancak zaman benim dediğimi maalesef her zaman doğruluyor.

Facebook denilen internet dünyasındaki sitede hayran sayfaları oluşturuluyormuş. Genelde kullanıcıları genç kesimmiş. Orada hakkımda birçok hayran sayfaları oluşturulmuş. En fazla üyesi olan ilk beşini topladığımızda 250-300 bin rakamı ortaya çıkıyor. Bence bu sosyolojik olarak üzerinde çalışmalar yapılması gereken bir konu. Politikacılardan, sanatçılardan, sporculardan daha çok hayranı olan bir suç örgütü lideri durumu var. Bu gerçekten çok komik. Sorunuza tekrar dönersek, politikayla ilgilenmeyi düşünmüyorum. Benim yapacağım, eğer kabul ederlerse genç kardeşlerime tecrübelerimi aktarmak ve maddi gücüm oranında onlara destek olmaktır.

Ben 'Ruh Adam'ım

Çocukluğumun ilk yıllarından bugüne kadar ciddi olarak aidiyet sorunu yaşayan birisiyim. Bu duyguyu hayatının bir döneminde tabii ki her insan yaşar, fakat benimki galiba biraz farklıydı. Ailem benim ailemdi, mahalledeki arkadaşlarım benim arkadaşlarımdı. Onları çok seviyordum ama adlandıramadığım bir şey vardı. Mesela arkadaşlarıma devamlı sorardım 'Nefes alınca ne hissediyorsun? Sıcağa dokununca ne hissediyorsun?' gibi... Nedense kendimin onlardan farklı şeyler hissettiğine inanırdım. Mesela hiç kimse Kızılderili olmak istemezdi. Bu yüzden kura çekilirdi, ben kura çekmeden Kızılderili olan tek çocuktum (Şu anda da yatağımın başucunda Kızılderili öğretileri asılı). Ve bir yerlerde birbirimizi çok iyi anlayacağımız insanların var olduğuna her zaman inanırdım. Normal biri olmadığımı biliyor ve de hissediyordum (Hayatımın hiçbir döneminde de normal olmaya gayret göstermedim ve asla normal olmak istemedim). 'Psikiyatrideki tüm hastalıklar bana uyuyor mu?' diye inceledim. Şizofreni, paranoya gibi. Maalesef uymadıklarını gördüm. Tabii ki ait

olduğum yeri bulabilmek adına verdiğim mücadelenin ilk basamaklarıydı bunlar, sonraları Hindu keşişlerinden Tibet lamalarına, Asya Şamanlarından Güney Amerika'daki Ant Şamanlarına, Kızılderili öğretilerinden Freud'un psikanaliz temel ilkelerine ya da psikolojik tedaviye farklı öneri getiren Abraham Maslow'un hümanist psikolojisine kadar birçok farklı öğretiyi inceledim. Neticede bu dünyaya bedenen tam olarak geldiğime ancak ruhumun bedenimle buluşmadan önce yara aldığına, bir parçasının zarar gördüğüne (ufak çocukken dikenli telden atlayınca pantolonun bir parçasının kopup telde kalması gibi) kanaat getirdim. Bence dünyanın bir yerlerinde bu şekilde yaşayan birçok insan var. Bizler aynı kulübün üyeleriyiz ancak fiziken kulübümüzün kurulması ve bizlerin buluşması şu ana kadar mümkün olmadı. Bu yüzden kulübümüz kurulana ve ismi belirlenene kadar 'Ruh Adam' sıfatını kullanıyorum. Tabii kimse için bir mahsuru yoksa!

Keşkelerim...

Mutlaka her insan hayatı boyunca birkaç kez bu sözü söylemiştir. Hatırlayınca hâlen daha utandığım ve mahcup olduğum iki olayı sorunuza cevap olarak yazmak isterim. Birincisi Adapazarı depremi zamanında oldu. Ben ve arkadaşlarım o kötü günlerde elimizden geldiğince iyi bir şeyler yapma gayretindeydik. Bir arkadaşımız "Bizim tesisleri herkes kendi reklamı için sahipleniyor isim yazalım deyince ben de "Öyle bir şey olmaz ayıp olur" dedim. Daha sonra birkaç arkadaşımız ısrar edince ismimin yazılmasına onay verdim. Daha açıkçası galiba nefsime mağlup oldum.

İkincisi ise Bulgaristan'da kaçak olmayan yasal avda yaşadıklarımdı. Bu avda iki geyik vurdum ve derece yaptığım için altın madalya da aldım (10 sene önce). Ancak o günü hatırlayınca hâlen daha canım çok acır. Hayvanın çok yaşlı olmasını kendime devamlı hatırlatmamın da, ayrıca onu vurduğumuz için devlete ödediğimiz paranın yaban hayatına harcanacak olmasının da çektiğim acıyı hafifletmeye hiç etkisi olmadı. Birincisi hayır için yapılan tesislere her ne olursa olsun isim yazmamalıydım. İkincisi zararsız ve güçsüz olan hiçbir şeye zarar vermemeye söz vermiş olan ben o geyikleri asla vur-

mamalıydım. Sözümde durmamışım. Bu iki kötü hatıramdan dolayı kendime çok kereler kötü davrandığımı bilirim (Şimdilerde bile).

Hayattaki Dönüm Noktalarım

Çocukluk yaşlarımdan itibaren ölüme karşı her nedense yoğun bir ilgim olmuştur. Gençliğimin ilk yıllarındaysa bu duygum had safhaya ulaşmıştı. Bu duygu direkt intihar etmek gibi değil de ölümün çok yakınlarında dolaşma isteği gibi bir şeydi. Bir gün bu duygu yoğunluğunu kontrol edemeyeceğim şekilde yaşarken, Erenköy Tren İstasyonu'na gittim (Takriben 16 yaşındayım). Merak ettiğim şeyi yani ölümü yaşamak konusunda kesin kararlıydım. Beynimin içinde tanımlayamayacağım farklı bir his yoğunluğu yaşıyorken (Beynimi de kesinlikle hiçbir şartta vazgeçmemesi için kontrolüm altına almıştım). Şu an hatırladığım ise sadece boş boş bakıp devamlı gülmelerim. Karanlığın içinden şarapçı olan bir bey sigaramın olup olmadığını sordu (çok kullanmıyordum ama üstümde paket vardı) paketi kendisine verdim, nasıl olsa gidilecek yerde lazım olmaz diye. Sonra adamın o sigaradan dolayı ne kadar mutlu olduğunu görünce birçok şeyi aynı anda düşünmeye başladım tabi. Trenin de sesi bayağı yaklaşmıştı. Finalde şarapçıyla yaşadığım bazı diyaloglar bu düşüncemi uygulamamı engelledi. O gün kendi kendime adını ölüm duası olarak belirlediğim bir dua ettim. Duamın özeti şuydu: O an itibariyle kendimi ölü kabul ettiğim ve bedenimi de gerektiği yerde doğrularım için hediye edeceğim üzerineydi! O günden sonra beni tanıyan herkes çok iyi çocuk olduğumu ama bu kafayla fazla yaşayamayacağımı söylüyorlardı. O zaman yaşım 16'ydı. Şu an 35, ekstradan 19 sene hiç fena değil (Galiba yine kârdayım ve yaşamaya devam ediyorum). Beni en çok güldüren de 16 yaşında 2 metrekare yere girmek üzere kendi icadı olan ölüm duasını eden birini bu dünyadaki bazı şeyleri kullanarak korkutmaya çalışmaları. İşte bu beni gerçekten öldürüyor (Tabii ki gülmekten).

Yazarları, şairleri, filozofları, hiciv üstatlarını seviyorum ama nedense intihar edenlerde ve çıldıranlardaysa kendimden daha çok şey bulabiliyorum. Birçok denemesinde intiha-

rı başaramamış olsa da Ümit Yaşar Oğuzcan'ın şiirlerinde, Neyzen Tevfik'in hicivlerinde, Nietzche'nin öğretilerinde, Hemingway'in tüm eserlerinde farklı bir duygu, farklı bir psikoloji yaşıyorum.

Unutmadan, ölümümü 16 yaşından beri birçokları bekliyor. Şu an beklemeye başlayanlara tavsiyem, onlar da belli çok uzun bekleyebilirler. Hazırlıklı olsunlar, sonra hayal kırıklığı yaşayıp üzülmesinler. Ben dediğim gibi 16 yaşımdan beri ekstralarımı yaşıyorum. Benim düşüneceğim çok fazla bir şey yok.

Çevreci Sedat Peker

Bir gün takriben 18-20 yaşlarında arabamızı yol kenarına park etmiş içinde otururken arabanın içindeki boş poşeti dışarı attım (O zamanlarda böyle bir şey yapmak tarzım değildi ama maalesef böyle bir hata yaptım.). Birkaç dakika sonra bir bayan, 45-50 yaşlarında bizim poşet elinde arabanın camına vuruyor. Bana bir şeyler söylemek istediği açık. Tabii içimden o an nereden geldi bu tip bizi buldu diye düşünceler geçirirken, hanımefendi olanca kibarlığıyla beyefendi poşetinizi düşürdünüz galiba dedi (Keşke böyle demeseydi de ne isterse yapsaydı). Utancımdan hiçbir şey diyemeyip teşekkür etmiştim. O günden sonra ben ciddi bir çevreci oldum. Şaka filan yapmıyorum çok ciddi derecede. Hatta çevreciliği abarttığımı bile söyleyebiliriz. Tatilde bile her günün 3-4 saati çöp filan topluyoruz. Çok keyifli bir şey de biri görüp tanısa ne diyeceğiz. Ya da kesin birisine bir şey yapacaklar. Tebdili kıyafet yapmış çevreci diye takılıyorlar diyecekler (İstihbarat görse kesin bu yönde rapor yazar). Gerçi bu yazıyı okuduktan sonra görseler de artık öyle düşünmezler herhalde. Tabii bizim çevreciliğimize bazen karakterimiz de yansıyor. O zaman ortaya çıkan manzara nasıl anlatılır bilmem ki. Mesela bir örnek vermek gerekirse, bir gün Datça Aktur'da dalıp orfoz yuvalarını seyredeceğiz. Malum dalgıç kıyafetlerini hepimiz biliriz. Biraz fazla samimi kıyafetler, ben zaten teknede giyiniyordum kıyâfetimi, deniz kıyısında asla o şekilde gezmiyordum; dalgıç hocasıyla teknede muhabbet ederken devamlı trolcülerden bahsediyor, işte ağları denizin altını mahvediyor, ya-

kında dalınacak yer kalmayacak ülkemizde gibi şeyler anlatıyordu. Ben de trolcülüğü bilmiyordum. Nedir bu trol dedim, kaçak balık avcıları büyük gemileriyle dev gibi ağlarıyla denizin dibini mahvediyorlarmış. Ben de gayet rahat Canip hocaya neredeler bunları bulalım dedim. Tabii ben o an bilinçli çevreciyim ya bu yüzden olayla da ilgilenmek lazım. Tabii bu meyanda üzerimde balıkadam kıyafetlerim vardı. Denizdeki iki saatlik yolculuğumuzun sonunda bunları bulduk. Gemiye doğru yaklaşıyoruz, ama gemiden bize ne dedikleri hiç belli değil. Tabii insanların bana bu şekilde davranmasına hiç alışık değilim. Bizleri galiba yerli Greenpeace üyesi filan zannettiler. Bildiğim tek şey bize sallıyorlar (Ağızlarına ne gelirse). Benim üzerimde balık adam kıyafeti sinirden yüzüm kıpkırmızı, yukarı çıkabilir miyim dedim, gel gel dediler. Ben ve iki arkadaşım yukarı çıktık, tabii onlar çok kalabalıklar ama onları saygılı davranmaya ikna ettim. Kaptanın ağzı bozuk olduğu için kafasını kırmızıya, gözlerini mora boyadım. Tabii diğer tayfaları da aynı şekilde boyadım. Bir daha bu kişiler trolcülüğü hiçbir zaman yapmamışlar. Bunu çevre halkından öğrendim, sağ olsunlar tüm çevreci dernekler teşekkür ziyaretlerine geldiler ve şahsıma çokça davetlerde bulundular. Bazen çevrecilik gibi hassas, duygusal, hissel yönlerinize hitap eden bir şeyde bile maalesef bu tip şeyler yaşanıyor galiba.

Kompleks Yaptığım Günler de Oldu!

Çevremizdeki büyüklerimizden dinlediğimiz hikâyeler ve çok ufak yaşlarda okuduğum kitapların etkisinde kalmamdan dolayı aksiyon macerama çok erken yaşlarda başladım. O zamanlar düzenli olarak sporla uğraşıyordum (Boks). Bu yüzden çok iyi bir vücudum vardı. Arkadaş grubumuzun içerisinde yaşça en küçük olan bendim ancak (herkesle aramda en az 4-5 yaş vardı) onlar teveccüh gösterip beni sözcü seçmişlerdi ama benim yaşımla ve görüntümle ilgili çok ciddi sorunlarım vardı. Mesela bir yere davetli olarak gittiğimizde grubun en önünde ben olmama rağmen beni atlayıp arkadakilerin içinde en görüntülü olanı ben diye selamlıyorlardı. Sonra arkadaşım 'Yok, Sedat ben değilim' diyordu. Beni gösteriyordu ama benim o anda psikolojik olarak gardım tabii ki düşmüş

oluyordu. Başka bir yere gittiğimizde bu sefer grubumuzun kasıtlı olarak arkasında kalırdım. Bu sefer de grubun önündeki arkadaşları ben zannederek selamlarlardı. Tabii yine arkadaşlarım beni gösterirdi ama ben zaten sinir hastası olmuş olurdum. Bu anlattığım zamanlarda ben 17, arkadaşlarımsa 22-23 yaşlarındaydı. Şimdi gülüyorum ama o zamanlar gerçekten sinir hastası olmuştum. İlk kez tutuklanıp cezaevine girdiğimizde insanlar ismen bizi duymuşlar, sağ olsunlar çok fazla değer gösteriyorlardı (Birçoğu babam yaşında adamdı). Ben o zamanlar 17 yaşındaydım. Şu an bile çok iyi hatırlıyorum. Sabahlara kadar sinirden ağlayarak sakalım ve bıyığım çıksın diye Allah'a dua ettiğimi...

Bunları anımsarken gülüyorum ama o zamanlar gerçekten ciddi kompleksler yapmıştım. Beni tanıyan hiç kimse yanımda yaş muhabbeti yapmazdı. Yapan da zaten yanmıştı (Bana çocuk mu demek istiyor acaba der başlardım). İşte ben bu psikolojide hem grubun sözcülüğünü yapıyor, hem de bu kompleksimle uğraşıyordum. Ayrıca yaşamda başarılı olacağım diye iddia sahibiydim. Sakalım, bıyığım çıktıktan sonra bir daha hiç kesmedim. Midem çatlayana kadar, inanın kusana kadar yerdim büyük adam gibi görünmek için. Öyle bir kültürde yaşıyorduk ki cesaretiniz ve aklınız varsa üstün meziyetleriniz 2. planda, görüntünüz 1. planda; ne yapsaydım, ben de 127 kiloluk, sakallı, bıyıklı bir adam oldum. Yurtdışından 1998'de geldiğim zaman tutuklanıp cezaevine girince bir gün radyo dinlerken Fatih Altaylı benden bahsediyor ama o an ismimi hatırlamıyor tarif ederken 'Hani şu kilolu olan adam gibi bir şey' diye söyledi.

Aynanın karşısına geçtim, o an yıkıldım ben resmen. Çocukluk kompleksimin kurbanı olmuş yani farklı bir adam olmuştum. Zaten artık görüntüm değil aklım ön planda olmalıydı. 3 ayda 47 kilo vererek 80 kiloya indim ve hâlen daha bu kilomu koruyorum. Değişken biri miyim derken fiziksel olarak bir daha böyle bir şey inşallah yaşamam, ama ruhsal olarak değişime devamlı açığım. Zaten bu değişmeyen kuraldır, ya değişime ayak uydurursun ya da yok olursun. Tabiat bu kanunu tüm canlılara torpil yapmadan eşit olarak uyguluyor. Tüm bunları bilip de değişime direnmek aptallık olurdu herhâlde.

Hayattaki Duruşum

Asırların tecrübelerini kendi içinde yoğurarak bu günlere ulaşan öykülerini, atasözlerinin içindeki anlatım neticelerine fazlaca değer verir, günümüze uyarlayarak hayatımın parçası hâline getiririm. Mesela örneklendirmek için en sevdiklerimden birkaçını yazmak isterim. Bir tanesi Türk asıllı öğreti, diğeri ise İtalyan kökenli Amerikan öğretisi.

Hikâyeler şöyle:

Bir gün baba kurt yavrusunu yanına alıp dağlarda gezdirip nasihatlerde bulunarak hayatı öğretmeye çalışıyormuş, 'Oğlum,' demiş, 'şu gördüğün üzerinde beyaz renkli kıvır kıvır tüyleri olan şeyin adı koyundur. Allah, onları yiyelim, hayatımızı devam ettirelim diye bize nimet olarak gönderdi. Biraz ilerisinde duran iki ayaklı elinde sopa olan şey ise insandır. O bizim düşmanımızdır ondan uzak dur' diyerek devam ederlerken, yavru kurt, 'Peki baba orada dört tane ayağı olan bize benzeyen şey nedir?' diye sorduğunda, baba kurt 'Ah' demiş, 'oğlum ona köpek derler; bize benzer ama asla bizden değildir. Bir parça kemik için insana hizmet, bize düşmanlık eder, esas ona dikkat et' diyerek dersi bitirmiş.

İtalyan asıllı Amerikan öğretisi olan atasözüyse şöyle der: 'Eğer bir konuşma yapıyor ve bu konuşmanın herkes tarafından dinlenmesini istiyorsan, konuşmanın sonuna üç şey koy: Para, silah ve sevgi. Dünyadaki insanların hemen hemen hepsi paraya ihtiyaç duyduğu için seni dinleyecektir. Para ihtiyacı olmayanlarsa seni silahlarından korktukları için dinleyeceklerdir. Geri kalanlar, yani dostlarınsa seni sevdiklerinden dolayı zaten dinlemek zorundadır. İşte bu şartlarda tüm dünyada kendini dinlettirebilirsin.'

Bence bu atasözü Amerika devletinin yasal politikası olmuş durumda. Zaten öyle olmasa durup dururken akşam evde çayımızı içip normal haberleri seyrederken Pentagon'un açıklamasına göre diye başlayan, yeni üretilen filanca akıllı füze şu kadar kilometre gidip sonra toprağın içinde 200 metre ilerleyip, şu kadar çelik duvarı deldikten sonra özel sığınağı yüzde bilmem kaç yanılma payıyla imha ediyor diye konusu olan haberleri tüm dünyaya ortada savaş bile yokken seyretti-

rip, psikolojik olarak tüm insanlığı söyleyeceklerini dinlemek zorunda olduğumuz hissiyatına sokmazdı değil mi?

Hedeflerim...

Çok ufak yaşlarımdan beri içinde bulunduğum ortamlarda rahat ve mutlu olamazdım. Bu yüzden devamlı yükselmem gerektiğine inanıyordum. Bu düşüncemin sebebiyse yükseklerde her şeyin daha onurlu yaşandığı yönünde bir inanca sahip olmamdı. Çocukluğumun geçtiği semtlerde insanların birbirlerinin kız arkadaşlarına asılmaları, birbirlerinden paralarını saklamaları ya da gereksiz yere birbirlerine hâkimiyet kurma gayretleri benim uyuz olmamı sağlıyordu. Bu atmosferden kurtulmam için çok yükselmeliydim. Bunu hızlı şekilde başarmaya başlayınca hayal kırıklıkları da aynı hızda oluşmaya başladı. Çünkü yukarılarda insanlar birbirlerinin kız arkadaşlarına asılmıyor. Yüksek hediyelerle etkileyip direkt gereğini yapıyorlardı. Ya da birbirlerine hâkimiyet kurmaya çalışmıyor, direkt yok etmek için uğraşıyorlardı. Borç verme konusunda günahlarını almayayım birbirlerinden paralarını asla saklamıyorlar. Sadece, yüksek faizle borç verip daha sonra arkadaşlarının her şeylerini ellerinden alıyorlardı.

Hayatın bu kısır döngülerinin içinde uğraşırken 19 yaşında yaşadığım bir olay beni çok etkilemişti. Kadıköy Halk Merkezi'ndeki tiyatrodan yeni çıkmış taksi durağına doğru giderken, genç bir çift de tiyatrodan henüz çıkmış birbirlerine sarılı hâlde konuşarak yürüyorlardı. Perşembe günü halk günü yani tiyatro yarı fiyatına olduğundan tekrar gelmek için çok mutlu bir şekilde karar alıyorlardı. Çok güçlü olmak acaba mutluluk için gerekli mi veya yeterli mi sorusunu ilk o zaman kendime net olarak sormuştum.

Tabii biz o yaşta tiyatroya gidiyoruz ama tanıdık kimse görmesin diye de dua ediyorum (Sert adam imajımız dağılmasın diye). İnanın bir de böyle sorun yaşardım. Bunlar zaten başlı başına hikâye. Mesela taksiye bineriz, 15-16 yaşındayken herkes kasetini cebinden çıkarır ve taksiciye çalması için uzatırdı. Arkadaşlarım genelde arabesk, bense caz kaseti taşırdım. Arkadaşlarımda doğal olarak bana uzaylıymışım gibi

bakarlardı. İlk gözaltına alındığımda bir köşe yazarı gençliğinde 'Caz Sedat' olarak anılırdı diye yazısında bahsetmiş. Ben okuyamadım da arkadaşlarım bahsettiler. Tabii ya, ben bir de bu sorunlarla yaşıyordum. Gizli tiyatrolara gitmeler filan.

Şu andaki hedefe ulaşma ve mutluluk tanımımsa şudur: Çocukken kurduğu hayalleri gerçekleştirebilen insan bence mutlu ve başarılı olma hedefine ulaşmıştır. Ben Kafkas kökenli, Karadeniz asıllı bir Türk ailesinin çocuğuyum. Bizim çocukluğumuz başbakanların, bakanların, iş adamlarının hikâyelerini dinleyerek geçmedi. Namuslu ve iyi olan eşkıyaların, dava adamlarının hayatlarını, efsanelerini dinleyerek büyüdük. Çocukluk hayalim işte tam buydu. Ben, bana göre çocukluk hayallerini başarmış mutlu birisiyim. Çünkü cezaevlerinde yatmak da benim hayallerimin bir parçasıydı (Çünkü dinlediğim hikâyelerde cezaevleri hep vardı).

Hayalim

Bildiğim kadarıyla dünya tarihi boyunca bulunmuş en eski yazıt Gılgamış Destanı'dır. Bu destanın sonunda yer alan ancak ölümsüz bir isme sahip olunabileceği gerçeği aklı başında olan herkesin hayalidir. Hayalim, yaşarken önemli ve onurlu biri olmak bu dünyadaki misafirliğim bitince de saygıyla anılmak diyebiliriz.

Bölüm III

Sedat Peker'in Düşünceleri

Öztürkler.com

Öztürkler internet sitesi gençliğimin hayalini kurduğum bir yapıydı. 300 milyon insanı açık hava kahvesinde toplayıp birbirleriyle tanıştırmak gibi. Bildiğim kadarıyla (kesin) bir ırkın özelliklerini anlatan, yirmi bin sayfadan oluşmuş ve üç dilde yayın yapan tek internet sitesidir. Zannediyorum sanal dünyada kültür siteleri arasında dünya genelinde birçok birincilik almıştır. Şu an amacına ulaştığını söyleyemeyiz; çünkü diğer Türk devletlerinde de Türkiye'de de internet kullanıcıları çok yaygın değil. Bu siteyi kurmadan önce Bulgaristan ve Romanya'da yaşayan Türklere dernekler kurmuştuk ve bunun diğer Türk devletlerinde de kurulması çalışmalarını başlatmıştık. Dostluklar ve arkadaşlıklar geliştirmek adına zannederim ki çok ciddi başarılar elde ediyorduk. Romanya'da bulunurken arandığımı öğrendim. Özel uçak tutup Türkiye'ye geldim, o gün bu gündür de başıma gelmeyen kalmadı zaten. Bu şartlarda dahi, bu zorlamalar dayatmalar karşısında Öztürkler internet sitesi başarılı bir şekilde yayın hayatına devam etmektedir.

Öztürkler ve Genç Türkler Türkçülük hareketi Atatürk'ün ölümünden sonra tüm Türkçülerin çektiği eziyete, horlanmaya, anlaşılamamaya ve zulme talip olur. Başka da hiçbir şeye talip olmaz. Özellikle de siyasi bir alt yapı oluşturup siyasete girmeye. Benim fıtratım böyle bir şeye müsait değil.

Bozkurt

Tarihin karanlıklarında kaybolmuş bir gerçeğin milletimiz tarafından öğrenilmesini istediğimiz için, belge niteliğinde bahse konu olan kurt resimleri yayınladık. Atatürk'ün vefatından sonra İnönü cumhurbaşkanı olunca önce paralar ve pullardaki Atatürk ve bozkurt resimlerini kaldırtmıştır. Daha sonra Celal Bayar ve ekibi seçimi kazanınca yeni bir kanun çıkarak Atatürk'ün resimlerinin haricinde bir daha başka kişilerin resimlerinin koyulmamasını sağlamıştır ama bozkurt figürüyse o karambolde unutulmuştur. Paranın üzerindeki, pulun üzerindeki, sigaraların üzerindeki, bozkurt resminin haricinde ilk üretilen uçakların üstünde, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk yolcu gemisinin üstünde, yeni kurulan petrol ofisinin ambleminde, yani anlayacağınız her yerde bozkurt resmi var. Bozkurt simgesi ulu önderin sanki ikinci ismi gibi.

Bu konular hakkında konuşurken aklıma bir resim geliyor: Lotus davasını Türkiye'nin kazanması üzerine, Lahey Adalet Divanı tarafından Atatürk'e hediye olarak gönderilen bozkurt heykelinin resmi. Düşünebiliyor musunuz tüm dünya Atatürk'ün bozkurt sevgisini biliyor ama maalesef onun çocukları olan Türk milleti bilmiyor. Birileri tarafından unutturulmuş; 1980 öncesinde de ülke siyasi kamplaşmaya ayrılınca bozkurt bir tarafın simgesi oluyor. Karşı taraf da bozkurda düşman oluyor. Atatürk'ün, Türklük kelimesini her cümlenin içerisinde kullanmasının, bozkurdu herkese öğretmesinin sebebi bence neredeyse sıfırdan bir millet bilinci yaratmak zorunda olmasıydı. Düşünebiliyor musunuz; bir millet kendi kurduğu devletinde mensubu olduğu ırkın adını söyleyemiyor ve utanıyor. Türklük sıfatı aşağılanmak istenilen kişilere söyleniyor. İnsanlar kendini bir ailenin tebaası yani malı olarak görüyor, ama Türk'üm demiyor. Mitolojideki hikâyelerde bozkurda yüklenen yarı tanrısal kavramları gerçek zanneden, inanan insanlar maalesef oluyor (Bozkurtla bir çocuğun çiftleşmesinden türediğimiz gibi).

Bizim bozkurda yüklediğimiz mana ise şudur: Tüm milletler kendilerine bir hayvanı genelde simge seçerler. Rusların beyaz ayıyı, Arapların deveyi seçmesi gibi. Türklerin bozkur-

du seçmesinin sebebi esaret altında yaşayamaması, leşle beslenmemesi, ailece yaşaması, yani aile bağlarına önem vermesi. Bu özelliklerinden dolayı binlerce senedir Türk ırkı bozkurdu simge olarak görmüş ve benimsemiştir.

Kürt Meselesi

Çocukluğumda, gençliğimde ve şu an içinde bulunduğumuz zaman diliminde yaşadığım bazı örnekleri söylersem düşüncelerimi daha net ve anlamlı ifade edebileceğimi zannediyorum.

Henüz ilkokul yıllarında bazı arkadaşlarımız vardı. Konuşma lehçeleri farklı olduğundan ve kültürümüzü biraz daha farklı yaşadıklarından genelde onlar kızdırılır ve dalga geçilirdi. Ben her zaman onlar için kavga eden taraf oldum. Daha sonraları yani gençlik yıllarımdaysa yaptığımız tartışmalarda Güneydoğu'da görev yapan kadronun oradaki halkı devlete düşman ettiğini söylerdim. Çünkü sicili bozuk, ruhsal durumu bozuk olan görevliler yollanırdı oralara sürgün olarak. Bu düşüncelerimden dolayı birçok arkadaşım içten içe bana uyuz olurlardı (Şaka yapmıyorum bunlar gerçek). Aradan zaman geçti, nüfus olarak çoğaldılar, para olarak güçlendiler. Hemşericilik vasıtasıyla devlette kadrolaştılar. Bunların çoğu arkadaşımdı, sonra millete zulmetmeye başladılar. Galiba bilinçaltı tetiklenmesi oluyordu, bu yüzden intikam almak istiyorlardı herkesten. Böyle olmaz dedim (21-22 yaşlarındaydım). Kardeşim tamam eziyet edilmek istendi size ama ben ve benim gibi birçok kişi yanınızda olduk, ayıp oluyor. Böyle davranmayla netice alınmaz, size düşen denge adamı olmaktır, ortamı sakinleştirmektir gibi fikirler verirdim. O yaşlarımda şu tecrübeye tam olarak sahip oldum. Güç sahibi olmak insanı şaşırtıyor ve zalim yapıyor.

Benle işleri olmuyordu geçmişten gelen sevgi ve saygılarından dolayı. Ama bu sefer ben taraf oldum. Nasıl onlar için başkalarıyla kavga ettiysem bu sefer başkalarını onlardan korumak için onlarla kavga ettim. O gün bugündür devam ediyor. Bizim kavgamız elde ettiği güçle insanlara zulmetmek isteyenlere, yoksa bölge insanıyla asla değil, zaten olamaz.

Bundan da anlayacağınız üzere ben kendi keyfimi bozmak için elimden gelen her şeyi her zaman ve mutlaka yaparım.

Kader milletimize bir kez daha tarih sahnesine çıkma hakkını sunmaktadır. Türk devletlerinde yaşayan soydaşlarımız ve diğer tüm Müslüman âleminin lokomotifi olup tekrar dünya dengelerine yön verebiliriz. Ayağımızdaki tek pranga Güneydoğu, yani Kürt meselesidir. Bu sorun her ne olursa olsun mutlaka çözülmelidir. Ayağımızda bu pranga olduğu sürece tarihin bize sunduğu misyonun hakkını vermemiz mümkün değil. Mümkünse askeri operasyonlarla, değilse şehit ailelerinin de hassasiyetleri düşünülerek yapılacak görüşmelerle mutlaka çözülmelidir. Sünnet olurken akıttıkları birkaç damla kanın haricinde ne kendi kanı akmış ne de bir başkasının kanını akıtmış insanların sahte çığırtkanlıklarına önem verilmeden derhal bir çözüm bulunmalıdır. Tekrar söylüyorum, kader Türk milletine tekrar dünya sahnesinde belirleyici olma rolü biçmiştir. Türkiye dünyada söz sahibi olmak istiyorsa bu fırsat asla kaçırılmamalıdır.

Ermeni Soykırımı İddiaları ve Fransa'nın Tutumu

Beni en çok üzense (bu oylamadan bile çok) devamlı olarak 'Biz de Fransızların Cezayir'de yaptıklarını gündemimize taşırız. Soykırım olarak işleriz' gibi sözler söylenmesi. Bunları bizler gibi normal insanların söylemesinde hiçbir sakınca yok ama devlet görevlilerinin söylemesi bence çok enteresan. Cezayir konusunu gündeminize taşıyamazsınız. Neden mi? Nedeni çok basit. Fransızlar, Cezayir'de bu katliamları yaparken hiçbir Cumhuriyet hükümeti tarafından kınanmamıştır, uyarılmamıştır. Uluslararası politikada laf olmaz belge olur, hikâye olmaz gerçek olur. O zaman kınasaydın, nota verseydin, şimdi soykırım yaptın diyebilirdin. Susarak hatta neredeyse alkışlayarak Fransızların Cezayir'de yaptıklarını onaylarcasına seyrettik. Şimdi yazacaklarımsa galiba sadece bize has bir durum. 27 Mayıs 1960 ihtilalini yapan Milli Birlik Komitesi'ni oluşturan subaylar bu konuya hassasiyet göstermiş ve resmi olarak Fransa'yı uyarmıştır. Bu konudaki (dış

politika açısından) tek uyarımızdır. Belki bunu koz kullanarak biz sizi o zaman da uyarmıştık, dikkatinizi çekmiştik diyebiliriz. Ve Cezayir'de soykırım yaptıklarını tartışmaya açarız. Onlar da bize MBK yasal bir hükümet değil ihtilal komitesidir bu yüzden o tarihteki uyarınızı kabul etmiyoruz derler. Ne kadar komik değil mi? Fransa'yı uyaran bu metni hazırlayan subaylar Alparslan Türkeş, Dündar Taşer, Muzaffer Özdağlar, Numan Esin gibi ihtilalin içindeki milliyetçi gruptur. Zaten belli bir süre sonra bu 14 subay da yurtdışına neredeyse zor kullanılarak mevcutlu olarak yollanmıştır. Bu karar bence tarihimizin en hatalı kararı, çünkü bu 14 subayın hayatı tek tek incelendiğinde her birinin çok üstün vasıflara sahip olduğunu görürüz.

Alevilik Hakkında

Ben Alevilik mezhebinin daha iyi ve güzel şeyleri hak ettiğine inananlardarım. Geçen yüzyıllarda Anadolu Türklerinin Farsi, Acem ve Arap kültürlerinin etkisinde fazlaca kalarak kendi kültürleriyle ilgili hemen her şeyi unuttuğunu biliyoruz. Gelenek ve göreneklerimizin birçoğunun Aleviler sayesinde o karanlık dönemi atlatıp bugünlere ulaştığıysa bir gerçektir.

Kanun tarihi boyutuna inersek göreceğimizse entrikalar, zulümler, kalleşlikler yani olumsuz olan birçok şey. Muaviye kendi hakkı olduğuna inandığı için Hz. Ali'yle savaşmış ve bu savaşların sonunda zafer elde edemeyince barış yapmıştır. Barıştan sonrasıysa hepimizin malumu; caminin içinde Halife Ali'yi sırtından hançerliyorlar. Yaşanan bu hadise asrı saadet diye nitelenen dönemin sonu, zulüm ve zalimliğin ise bence başı oluyor. Kerbela olayları, Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin'in başına gelenler ve niceleri... Daha sonraları zulüm Muaviye'nin oğlu Yezit'in sahneye çıkmasıyla insan aklının almayacağı boyutlara ulaşıyor. Fi tarihinden beri insanların camilerden ve bizlerden uzakta kalmaları adına elimizden gelen her şeyi yapmışız, hiçbir şey yapmadım diyense haklarında uydurulmuş yalan hikâyeleri bir kere kesin dinlemiştir bence.

Diyanet'in almış olduğu bu karar da (cemevlerinin ibadethane olarak kabul etmeyip, maddi yardım yapmayacağını bildirmesi) bu insanları bizden uzaklaştırmanın haricinde bir işe yaramayacaktır. Diyanet'in bütçesi Hazine'den yani bizim vergilerimizden karşılanıyor. Aleviler ibadet yeri olarak görüp kabul ettikleri yer için Diyanet'ten para almayacaklarsa o zaman devlete daha az vergi ödemeli, ceplerinde kalan parayı da ibadet yerlerine harcamalılar. Bence böylesi daha adil olur. Ülkemizin yaşadığı bu zor süreçte bence alınacak tüm kararlar toplumu parçalara bölmeye, birbirinden uzaklaştırmaya değil yakınlaştırmaya ve bütünleştirmeye yaramalıdır.

Birleşik Türk Devletleri Projesi

Bu konuyu tartıştığımız ilk dönemlerde insanların anlayamamasına agresif sayılabilecek sözler ve tepkiler veriyordum. Daha sonraları mantıklı düşünmeye başlayınca tartıştığım yakınlarıma karşı kullandığım agresif olan sözlü tepkilerden vazgeçtim. Büyük projeleri ancak büyük hayalleri olanlar algılarlar, öyle bir millet düşünün ki asırlardır hayal kurmasına bile izin verilmemiş ve çocukken hayal kuranlar gerçekçi ol diye cezalandırılmış. Mutlu olduğu için gülenlerse uğursuzluk getirir diye uyarılarak atalet duygusunu kendimiz kader yapmışız. Normal bir Türk insanının hayali, devlet dairesinde bir işe başlamanın ötesine hiçbir zaman geçmemiş. 60 yaşına kadar çalıştıktan sonraki hayaliyse emekli ikramiyesiyle içinde huzurla ölebileceği bir ev almak olmuş. Çocukluğundan ölümüne kadar en büyük hayali bu örnek olan bir millet zaten daha fazla ne isteyebilir ve neye talip olabilir ki?

Berberin oğlu berber, kasabın oğlu kasap, bakkalın oğlu bakkal olmaya devam eder, risklerden korkarak yaşadığı için, tüm hayatı boyunca kendi ülkesinde dahi para sahibi olan yabancılara kölelik biçiminde hizmet ederek hayatını tamamlar.

Birleşik Türk Devletleri projesi son yıllarda yükselen değer olan Hindistan ve Çin'e alternatif olacak tek projedir. Eğer biz süper güç olsaydık 400 milyon doları olmadığı için halen daha yüzlercesi ölen Afrika'daki fakir halklara yardım etmez miydik?

Bu birliğin bize ne getirip, ne götüreceğini bilmek için kâhin olmaya gerek yok. Ülkemizde çok değerli fikir kuruluşları, araştırma şirketleri var. Araştırma şirketleriyle profesyonel olarak anlaşır parasını ödersiniz, onlar da size bu devletlerin birleşmesiyle ortaya çıkacak maddi gücü, yani yeraltı ve yerüstü zenginliklerini hesaplarlar. Fikir kuruluşlarıysa bu birlikteliğin bizde ve dünyada yapacağı yeni açılımlarla ilgili raporlarını sunarlar. Çıkacak sonucu size şimdiden söyleyeyim isterseniz: Netice olağanüstü bir gücün doğuşu olacaktır.

Bir de bu projenin kimseye de zararı yok ki. Herkese faydası var. Sağcı mısın sağcılığını yine yap! Solcu musun, solculuğunu yine yap! Çevreci misin, al sana koruman için daha büyük bir coğrafya. Hümanist misin, yardımcı olman için daha çok nüfus. İş adamı mısın, kazanman için daha çok alan, daha çok para.

Bahsi geçen birliktelik kurulursa zenginlik, refah seviyesi tabii ki çoğalacak. O zaman biz de suç örgütü olduğumuzu hatırlar, büyük soygunlar yapar, rant elde ederiz! Ya şimdi öyle mi, insanlar aç, ortada para yok iki tatlı sözle insanlar beni soyuyor. Olanım, olmayanım, her şeyimi elimden alıyorlar. Bu birliktelik kurulursa zenginlik artar, böylelikle ben de soyulmaktan kurtulur, hatta bazılarının dediği gibi suç örgütü olduğumuzu hatırlar ve milleti soymaya başlarız!

Kafkasya Halkları

Benim Çeçen kökenli olduğum söyleniyor. Kamuoyunda bu konuda yanlış bilgiler olduğunu düşünüyorum. Ben Dağıstan'ın üst tarafında yaşayan Kıpçak Türklerindenim. Türk asıllıyım. Ancak şunu da belirtmek isterim ki, tüm Kafkas halkları akrabadır, kardeştir. Ben hem Çeçen'im, hem Çerkez'im, hem Abhaz'ım ve diğerleriyim. Lakin mensubiyet olarak Kıpçak Türklerindenim. Bana bu konuda hiç kimsenin rica etmesine gerek yoktu. Durumdan vazife çıkarmak diye bir şey var; oradaki Çeçenlere Ruslar zülüm ediyordu. Ben elimdeki imkânlar nispetinde maddeten ve manen destek oldum. Her türlü desteğim Güney Osetya'da bir ilkokula

yapılan Beslan operasyonuyla (2004, aralarında çocukların da bulunduğu 330 kişi ölmüştü) son bulmuştur. Zannediyorum benimle beraber birçok inanç sahibi kişide de son buldu.

Avrasya Feribotu'nu kaçıranların başında olduğum söyleniyor. Avrasya Feribotu'nun kaçırılması olayını gerçekleştiren ekibin sözcüsü durumundaki Muhammed Tokçan arkadaşımdır ve çok değerli bir insandır. Operasyonda rol alan diğer arkadaşların hepsini tanıma imkânım oldu. Hepsi değerli arkadaşlar. Ancak Avrasya Feribotu operasyonunda ben hiçbir şekilde bulunmadım. Ne silah, ne de para sağladım.

4. Bölüm
Sedat Peker'in Cezaevi Günleri, Davaları, Mahkûmiyeti

Cezaevi Günleri

Cezaevinde bulunduğum sürenin nerdeyse tamamını iç muhasebeyle geçirdiğimi söylesem galiba abartmış olmam. Tahliye edildiğim zaman hayatımdan çıkaracağım insanlar mutlaka olacaktır (Zaten şu anda birçoğuyla dostluğumu bitirdim). Gençlik yıllarımdan beri hayatım hep aksiyon doluydu. Bunların tamamını tek tek düşündüm; hepsinden kendimi manen beraat ettirdim. Karşılıklı şiddet yaşadığımız insanların hepsi kendini 'savaşçı' olarak görüyordu. Bu aksiyoner hayata başlarken bir elime musalla taşını, diğer elime cezaevi parmaklıklarını alarak yola çıktım. Pişman olduğum konular: Daha çok hayır yapabilirdim. Bir de çevremde bulunan dost kılıklı insanların devamlı suni düşmanlar yaratarak (bir dönem polisi, bir dönem başka kişileri) beni maddeten ve manen sömürmelerini anlayamadığım için kendimi affedemiyorum. Bu kişilerin hiçbiri, gelecekte ne hayatımda ne de hayallerimde yer bulacak.

Açıklayıcı olması açısından Kandıra'dan, Silivri 4 No.lu'dan ve şu an bulunduğumuz 1 No.lu Cezaevi'nden örnek vereyim. Her üçü de yeni tip cezaevi. Teknoloji üçünde de üst düzeyde. Personel, yeni olanların hepsi yüksekokul mezunu. Bu da insan ilişkilerine olumlu yönde etki ediyor. Her üç cezaevinde de istediğimiz gazeteleri, dergileri, kitapları okuyabiliyoruz. Yemekler eski cezaevlerine oranla çok iyi. Ancak sizlerin dışarıda yediği yemeklerle kıyas edilemez. Di-

ğer mahkûmlar yeni cezaevlerini sevmiyor. Çünkü kalabalık ve iç içe yaşamak istiyorlar. Ancak ben ve benim gibi sakinliği sevenler için çok iyi. Kandıra F Tipi Cezaevi ile Silivri 4 No.lu arasındaki fark Silivri'de kaldığımız koğuş çok genişti. Çünkü 21 kişilik koğuşta 3 kişi kalıyorduk. Ancak seçim öncesi göz önünde olmak isteyen birkaç kişinin cezaevini devamlı gündemde tutmasından dolayı bir sıkıntı yaşayacağımızı biliyordum. Sonuçta bizi buraya, yani 1 No.lu'ya yolladılar. Burası yeni cezaevi, eski mahkûmlar bilir, cezaevinin ilk 3 ayı çok zordur. Tabii ki mahkûm için zor olduğu kadar idare için de zordur. Kantinin oturması, koğuşların temizlenip düzene girmesi zaman alır. Yine aynı şeyi yapıyorlar, cezaevini gündemde tutuyorlar. Cezaevi gündemde olduğu sürece sıkıntı ve disiplin hep çok fazla olur.

1 No.lu'ya geldiğimizde beni 3'lü 'tektekler' denen bir yere koydular. Ben de haklı olarak 'Neden büyük koğuşa vermiyorsunuz?' dedim. Cezaevi görevlileri, yöneticilerin 'tektekler'de kalacağını söyledi. 'Ben iddia edilen örgütün yöneticisi olmadığım gibi tutuklu sanığı bile değilim' dedim. Ayrıca omuriliğimden ameliyatlı olduğumu, raporun dosyada olduğunu söyledim. Bizi tekrar büyük koğuşa geçirdiler. Ancak 7-8 saat sonra gelip 'tekteklere' geçmem gerektiğini belirttiler (Yöneticilerin yattığı yerler). Ben tekrar 'Neden orada yatacağım?' dediğimde görevli arkadaşlardan biri; 'Büyük koğuşta yatarsanız, diğer üyeler gibi gazeteler bunu yazar' dedi. Hem de farklı anlamlar yükleyerek yazarlarmış (Kendi kendime güldüm). Sonuçta beni tekrar buraya getirdiler. Hükümetler değişse de devletimizin cezalandırma biçimi değişmiyor. 2-3 kişi arıza yapıyor, onların yüzünden başkaları da ceza çekiyor. Şu anda bulunduğumuz koğuş diğerleri gibi 2 katlı değil. 3 tane küçük odadan oluşuyor (Tutuklular bu odalara hücre diyor).

Cezaevinde günlerim ruhsal olarak huzurlu, tempo olaraksa yoğun geçmekte. Burada yaşadığım bir günü özetlemek istersem genelde sabah saatlerinde kalkmış oluyor, kahvaltıdan sonra da öğle vaktine kadar günlük gazetelerimi inceliyorum. Saat 12'den sonra 13:30'a kadar yani öğle arası diye adlandırdığımız zamandaysa omuriliğimdeki sağlık problemlerime

iyi gelecek olan kültür fizik hareketlerini yapıyor, daha sonra 13:30'da avukat görüş odasına geçiyorum. Saat 17'ye kadar gelen avukat arkadaşlarımızla görüştükten sonra saat 17 gibi tekrar koğuşa döndüğümde zaten gelen mektuplarımız teslim edilmiş oluyor. Mektupları okumayı gece yarısına kadar ancak tamamlayabiliyorum. Gece yarısından sonraki zamanıysa kitap okuyarak değerlendiriyorum. Bu sistemin içinde bir aksama olduğundaysa, yani boşa vakit çıkarsa onları da kitap okumak için kullanıyorum.

Bulunduğum ortamı detaylı anlatmak istesem bile fiziki olarak çok fazla detay verebilmem mümkün değil. Çünkü demirden ve betondan oluşan iki katlı mimari yapının içindeyiz. Bir de küçük de olsa bahçe diye adlandırdığımız, her tarafı betondan, üstleri de çivili telden oluşan alanımız var. Akşam saatlerine kadar bu bahçeyi kullanabiliyoruz. Koğuşun metrekaresi küçük olduğu için bu küçüklüğe uyumlu olarak mini buzdolabımız, bir de 37 ekran televizyonumuz var. Daha fazla ayrıntı vermek isterim ama fiziki yapı olarak başka söyleyebileceğim maalesef bir şey yok.

Okuduğum kitap türleriyse kişisel gelişim, tarih, biyografi, otobiyografi, roman yani her çeşit kitabı okuyabilme gayretinde oluyorum. Zaten dışarıda özgür olduğum anlarda da düzenli bir okuyucu olma gayretindeydim. Kitap ismi vermem gerekirse burada okuduğum ve üzerimde etkisini bırakan bazı kitapların isimlerini söylemek isterim.

1. Bir gün tek başıma - Vedat Türkali
2. Ezilenler - Dostoyevski
3. Çanlar Kimin İçin Çalıyor - Hemingway
4. Her Şey Seninle Başlar - Mümin Sekman
5. Hayatınızın En Güzel Yılı - Debbie Ford
6. Balzac - Goriot Baba
7. Ve tabii ki başyapıt olarak Turgut Özakman'ın Şu Çılgın Türkler kitabı.

Ali Koç ve Yusuf Koç isimli beyler tarafından hazırlanan 'Bağbuğ Atatürk' ve 'Tarihi Gerçekler Işığında Belgelerle Mustafa Kemal Atatürk' isimli kitapların isimlerini anmaktan ayrıca bir zevk duyarım.

Günlük gazetelerimizi, haftalık, aylık dergilerimizi temin edebiliyoruz (Bu bizim için tabii ki çok iyi bir şey). Televizyon izleyiciliğimle ilgili şunları söylemek isterim. Galiba ben tutuklu değilken de iyi bir televizyon izleyicisi değildim. Burada da aynı şekilde devam ediyorum. Ana haberleri ve birkaç tartışma programını, dizi olarak da Avrupa Yakası'nı takip ediyorum.

F tipi cezaevlerinin birçok Avrupa ülkesinde yasaklandığını biliyorum. O cezaevlerinde daha önce yatmış olan mahkûmların röportajlarını tercüme ettirip inceledim. Onların da yüksek oranda hafıza kaybı, karamsarlık ve yoğun gerginlik yaşadıklarını öğrendim.

Galiba bu sorunlar, F tipi cezaevlerinin mimarisinden kaynaklanıyor. Aynı etkiler bende ve muhabbet ettiğim diğer tutuklu arkadaşlarımızda da var. Çare olarak unutkanlığı engellemek için Ginko Biloba kullanıyor ve çeşitli bulmacalar çözüyorum, karamsarlık psikolojisinden etkilenmemek için de gıda takviyeleri alıp kişisel motivasyon ve gelişim kitapları okuyorum. Normal cezaevlerinde bu tip sorunları hiç yaşamıyorduk; bence bunun sebebi birçok farklı insanla görüşebilme imkânımızın olmasıydı. Bu görüşmeler esnasında duygusal paylaşımlar yaşayabilmemizdi (Ailelerimizle, dostlarımızla ilgili anlatımlar).

F tiplerinin güzel yanıysa mekanik bir saat gibi devamlı işleyebilmesi, yani sistemin hiç tıkanmaması, ayrıca tüm personelin yüksek okul mezunu olmalarından dolayı tutuklulara hitabetlerinin ve davranışlarının gayet iyi olması.

Cezaevinden ne zaman tahliye olacağımı, mahkeme heyetinden ve Allah'tan başka kimsenin bilmesi mümkün değil. Teslim olma kararı aldığımda bu kadar yatacağımı tahmin etmemiştim. Gerçi iyi ki tutuklanmışım, iyi ki F tipi cezaevine gelmişim. Belki sizler de yaşamışsınızdır; hani her insanın hayatın da kötünün kötüsü diye adlandırabileceği bir dönemi vardır ya (ruhsal olarak), ben gerçekten tutuklanmadan önce dışarıda o dönemi yaşıyordum. Tutuklanıp buraya gelmeseydim 6 ay, bilemediniz 9-10 aylık bir zaman dilimi limitim kalmıştı. Yani çıldırma noktasındaydım. Bu kadar kişi bana kötülük yapmak için uğraştılar, didindiler, mücadele ettiler;

sonucundaysa bana ne kadar büyük bir iyilik yapmış oldular. Şimdi kim bilir sizin sorduğunuz bu soruları cevaplamak yerine Mazhar Osman'ın heykelinin yanında ziyaretçilerin getirdiği sigaraları içiyor olacaktım. Tabii bana kötülük yapma amaçlı bu iyiliği yaptıkları için bu zincirde yer alan kimseye teşekkür etmiyorum (Hileli tahkikatlarla adli mercileri yanıltmaya çalışanları).

Sigara insan ömrünü 7-8 sene kısaltıyormuş, takriben bir sene önce sigarayı bıraktım, o kötü dönemimde nerdeyse avuçla kullandığım antidepresanların isimlerini bile unuttum. Cezaevinde kaldığım süreyi, sigarayı bıraktığımdan dolayı uzayan ömür dilimimden düşersem yine epeyce kârda oluyorum. Galiba buna en kötü şartlarda bile kâr elde edebilme başarısı diyorlar.

Cezaevindeki mahkûmlara referandumda 'Evet' oyu kullanmaları için mektup yazdım! Milliyetçi, muhafazakâr camianın içerisinde çocukluklarını, gençliklerini geçiren ve bu hayat görüşlerine sahip olan insanlar daha sonra, o yıllara dair birçok şeyi unuttular. Ancak hiç kimsenin unutmadığı vurularak ve asılarak şehit edilen ağabeylerin isimleridir. Çünkü o yaşlarımızda bu ağabeylerin bazılarının kabirlerini ziyaret edip kendi kendimize iç dünyamızda birtakım sözler verdik. Bunların bazılarını başarabildik, maalesef bazılarını başaramadık. Aradan bunca yıl geçti, asılarak şehit edilen bazı ağabeylerin itibarı kısmen de olsa söz konusu olacaktı.

Darbeyi yapanların ve o şerefli dava adamlarını asanların yargılanmayacaklarını bilecek kadar gerçekçi bir insanım. Ancak İbrahim Peygamber ateşte yanarken gagasında bir damla su taşıyan kuş da ateşi söndüremeyeceğini biliyordu. Sadece safını belli etmek istemişti. Benim durumum da tam olarak bu şekilde açıklanabilir. Mahkûmlar mektuplar yazarak düşüncemi sordular. Onlara hükümlü olduğum için oy kullanamayacağımı; ancak asılarak şehit edilen ağabeylere karşı namus borcumuzun ödenebilmesi için 'evet' oyu verilmesi gerektiğini belirttim. Sadece mahkûmlara değil, dışarıda beni seven, fikirlerime değer veren insanlara da ilettim. Hatırlarsanız sadece Ergenekon tutuklularının kaldığı blokta bile 'evet' oyu çıkmıştı. Aynı koğuşta kaldığımız Ergenekon tu-

tuklu sanıklarından Sivas eski Ülkü Ocakları Başkanı Oğuz Bulut kardeşim ve yine Sivas Ülkü Ocakları mensubu Ersin Gönenci kardeşim de önce farklı düşünseler de kendilerine düşüncemi anlattığımda kabul ettiler ve 'evet' oyu verdiler.

AK Parti'nin içinde bulunan milliyetçi, muha-fazakâr milletvekilleri olayı bence daha iyi gördü. Milliyetçilerin asılarak şehit edilen arkadaşlarının hatırasına sahip çıkabileceklerini gördüler.

Cezaevinden Çıkınca Neler Yapacağım?

Şu an incelemelerim devam etmekte, kanunen suçlamalara karşı mahkemelerde kullanabileceksem 24 saat noterle beraber yaşamayı düşünüyorum. Görüşmelerimi, telefonla ve yüz yüze fark etmez, noterin huzurunda yapacağım.

Tabii yatak odasına noteri nasıl alalım o da ayrı bir sorun (Almayacağımız kesin). Gerçi tahkikatı yapan arkadaşların yatak odası maceralarına karşı özel bir ilgisi var. Orada noter olmadığı için yine bir sürü playboy hikâyeleri uydurdular (Olanı olmayanı).

Bundan 5 sene önce yatak odama gizli kamera koymuşlardı. Buldum ve savcılığa şikâyet ettim, hâlen savcılıktan cevap bekliyoruz.

Yatak odası meraklarının mazisi anlayacağınız üzere eskilere dayanıyor. Sorunuza tekrar dönersek ben olabilmek için hayatım boyunca bedel ödedim. Bedeli ödenerek sahip olduğum hiçbir şeyi değiştirmeyi düşünmüyorum. Yaşadığım sürece de düşünmeyeceğim.

Gençliğimin ilk yıllarından beri cezaevi kültürüne uzak değilim, bu sayede de özlemin insanın canını acıtabileceğini birçok kez yaşayarak öğrendim. Bu yüzden tahliye olacağım ana kadar özlem duygumun tamamını beynimde bloke ettim (Tekrar acı çekmemek adına).

Cezaevinde olmaktan işleriniz etkilendi mi diye sorarsanız, maalesef etkilenecek iş bile kalmadı ki. Adam bana arsa satmış diye gözaltına alıyorlar. Niye sattın? Cevap veriyor: 'Bu beyefendiye arsa satmak yasaksa, siz niye vergi ruhsatı veriyorsunuz? Siz devlet olarak kabul ediyorsunuz da ben

niye birey olarak muhatap kabul etmeyeyim?' Şirketlerin maliyecisinden çaycısına, çaycısından müşterisine kadar herkes gözaltına alınırsa, kimse benle iş yapar mı? Cevap çok basit; tabii ki yapmaz. Eğer tahliye olursam bir süre geçtikten sonra gazeteler yazarlar: Sedat Peker hiç vergi vermemiş, vermiyor. Ben de gülerim buna, hem de çok. Başka ne yapabilirim ki?

Susurluk Raporu ve 'Yeşil'le İlişkilendirilmem

Susurluk raporunda 'Yeşil' lakaplı Mahmut Yıldırım'la tanıştığım ileri sürüldü. Kendisiyle birebir ne telefonla ne yüz yüze görüşmem oldu. Görüşsem söylerim. Yeşil denen insanla şu an düşman değilim. Ama çok eskiden aramızda sorun vardı. Gıyaben tanıştık. Bir aracı vasıtasıyla. Onun söylediklerini benim söylediklerimi karşılaştırdık. Böylece aramızdaki sorunu hallettik. Ancak o dönem bazıları tarafından birbirimize düşman edilmeye çalışıldık. Bu bilgiler devletin resmi kayıtlarında mevcuttur. Maalesef bizim birbirimizi öldürmemiz için senaryo kuranlar o zamanki devletin üst kademelerinde olan kişilerdi. Ben sözde kendisi ve ailesi hakkında küfretmişim. 'Küfretmek tarzım değildir. İnsanlarla düşman olup savaşmayı severim ama asla ailelerine dil uzatmam. Bu şerefsizlik olur' dedim. Kendisi de benim hakkımda söylediği ileri sürülen şeyleri söylemediğini söyledi. Sonra baktık ki bir oyun oynanıyor. Karşılıklı cepheleşip, bizi birbirimize kırdırmak istemişler. Eğer onun suçu varsa, devlet onunla muhatap olsun. Benim bir suçum varsa benimle. Devletin içinde yetkili gibi görünüp de aslında yetkili olmayan insanlar var. Bunlar bir kişiyi vurduralım, ortalığı karıştıralım diyor. Demokrasilerde böyle şeyler olmaz.

Saygı Öztürk, Sedat Peker ile 'Yeşil' arasındaki ilişkiyi 'Aynadaki Reis' adlı kitabında şöyle aktarmaktadır.

"Onun adı Mahmut Yıldırım. Ama o hep 'Yeşil' kod adıyla biliniyor. Daha 'Susurluk kazası' olmamıştı. 'Yeşil' de kamuoyunun bildiği bir isim değildi. O, daha çok bağlı olarak çalıştığı çevreler tarafından iyi tanınıyordu, son dönemlerde 'tahsilat' işlerine giriştiği için ona kızanların sayısı çoktu. Hat-

ta, onun Güneydoğu illerine gelişi bile yasaklanmıştı. Sedat Peker'e gelen haberler 'Yeşil' isimli kişinin sürekli peşinde olduğu, fırsat bulursa kendisini öldüreceğiydi. 'Yeşil'in o dönemde Diyarbakır yöresinde olduğu, zaman zaman Ankara ve İstanbul'a gittiği belirtiliyordu.

Güneydoğu'da yine kavurucu sıcaklar vardı. O gün Diyarbakır'da gözlerden ırak bir bahçede, Sedat Peker bazı kişilerle bir araya gelmiş, sohbet ediyorlardı. Diyarbakır'ın sohbeti daha çok terör üzerineydi. Bölgenin durumu konuşuluyor, PKK'nın faaliyetleri, Güneydoğu'da yaşanan olayların yarattığı acılar, şehit aileleri ve onların öyküleri anlatılıyordu.

Hele, o uzman çavuşun kahramanlığı, yaşanan inanılmaz olay... Birkaç teröristin bulunduğu yere bir türlü gidilemiyordu. Kayaların arkasında çok iyi mevzi alan teröristler, askerleri yanlarına yaklaştırmıyordu. Telsizlerden 'Ne oldu, niçin ilerleyemiyorsunuz?' sorularına cevap vermekte zorlanılıyordu. O uzman çavuş, teröristlerin mevzilendiği kayalıklara doğru ilerliyordu. Gitmemesi için çok uğraşmışlardı, ama o 'Allah'ın izniyle bir şey olmaz merak etmeyin' demişti. Neredeyse teröristlerle burun buruna gelmişlerdi. Teröristler onu fark etmişlerdi. O yaklaşırken birisi el bombasını attı. Bomba tam yere düşerken, uzman çavuş havada yakaladı. Ölümle burun burunaydı. Yakaladığı bombayı hiç vakit kaybetmeden atıldığı yere doğru fırlattı. Bomba büyük bir gürültüyle patladı. Teröristlerin bulunduğu mevziden atış durmuş, hedef temizlenmişti...

O gün kahramanlıklar anlatılırken, Sedat Peker aynı masada oturan ve 'Yeşil' kod adlı kişiyle yakın arkadaş olduğunu öğrendiği görevliye sordu: 'Yeşil beni takip ettiriyor. Yeşil benden ne istiyor?' diye sordu.

'Yeşil'in yakın arkadaşı olan kişi, Sedat Peker'e, 'Yeşil eğer senin peşinde olsaydı, sana şimdiye kadar mutlaka zarar verirdi' dediğinde, Peker kendisinden son derece emin bir biçimde 'Veremez!' karşılığını verdi. Çünkü çok iyi korunduğunu, korumalarının bulunduğunu belirtiyordu.

Yeşil'in arkadaşı, buz gibi olmuş birasından bir yudum içtikten sonra 'Diyarbakır'ın sıcağına karşı bira birebir' dedi.

'Siz iyi korunduğunuzu söylüyorsunuz; ama Yeşil'i tanımıyorsunuz. O sinsidir. Koruma moruma onun için engel sayılmaz' dediğinde, arkadaşının bazı kurnazlıkları aklına geldi.

PKK'nın önde gelenlerini çarşıda görüp hemen koluna girdiğini, örgütünse en önde gelen adamlarını 'devlete ajanlık yapıyor' diye öldürmesini az mı sağlamıştı? Yeşil'in bu oyununun nice sonra 'taktik' olduğu anlaşılabilmişti.

Yeşil'in arkadaşı, Peker'e, 'Yeşil'in sizi takip ettiğini kim söyledi?' dediğinde, kim olduğunu öğrendi. Bu işin aslını Yeşil'den öğrenecekti. O dönem çağrı cihazına PTT aracılığıyla mesaj gönderiliyordu. Arkadaşı, telefonla Yeşil'in çağrı cihazına şu notu ulaştırdı: 'Amca, çok acele beni ... numaralı telefondan ara.'

O, Yeşil'e 'amca' diye hitap ederdi. 'Amca' diye not bırakıldığı zaman arayanın kim olduğunu bilirdi. Çok geçmedi, Yeşil aradı. Ona, 'Sedat Peker burada' dedi. Yeşil şaşırdı, 'Ya!' dedi. Sessizlik oldu. Sessizliği arkadaşı bozdu. Aralarında şu konuşma geçti:

'Amca, sen Sedat Peker'in peşindeymişsin doğru mu?'

'Hayır, ben onun değil, o benim peşimdeymiş.'

'O seni tanımıyor ki peşinde olsun.'

Yeşil ona bir şeyler anlatıyordu. Aslında kendisinin Peker'le bir meselesinin olmadığını, ancak onun kendisine düşman olduğunu belirtiyordu.

Arkadaşı Yeşil'i dinlerken, 'Yapma yahu', 'Gerçekten mi öyle yaptın?', 'Ne biçim adamsın kardeşim' diyordu. Dinlediklerine hem şaşırıyor, bir yandan da içinden 'Helal olsun sana' diyordu.

Sedat Peker'e, kendisini Yeşil'in takip ettirdiğini bir güvenlik biriminin mensubu söylemişti. Yeşil'e de başka bir güvenlik biriminin mensubu Sedat Peker'in takip ettirdiğini duyurmuştu. Arkadaşı Yeşil'e 'Filler tepişiyor, çimenler eziliyor' dedi. Bir araya gelince uzun uzun bazı şeyler anlatacağını söyledi. Sedat Peker'in bulunduğu yere geldiğinde, otururken gülümsüyordu. Ona 'Demedim mi ben size, Yeşil sinsidir, ne zaman ne yapacağı belli olmaz. Sizin onu takip ettirdiğinizi öğrenince, o da sizin peşinize düşmüş. Hem de çok yakını-

nıza kadar girmiş' dedi. Peker şaşırdı. Sonra, Yeşil'in söylediklerini anlattı: 'Sizin ona düşmanlık ettiğinizi öğrenince, o da sizin kim olduğunuzu öğrenmek için çalışmış. İstanbul'da kalabalık bir grupla gittiğiniz düğüne, Yeşil de tek başına gelmiş. Sizin oturduğunuz masanın iki masa ötesine oturmuş. Sizi ve çevrenizdeki insanları tanımış. Yani, peşinde olduğu söylenen kişiyi yakından tanımış. Daha sonra, oraya tanıdığı iki özel harekâtçı emniyet mensubunun geldiğini görünce salondan ayrılmış...'

Sedat Peker, Yeşil'in arkadaşının anlatımlarını dinleyince, son dönemde adı geçen otele düğüne gittiğini anımsadı! Ama arkadaşı 'Siz onu tanımıyorsunuz ama o sizi artık çok iyi tanıyormuş' dedi ve anlatmaya devam etti: 'Hatta, sizin kamerayla çekiminizi bile yaptırmış. Anlattığına göre, kaldığınız yerden, önce arabaların olduğu yere korumalar gidiyor. Aracın sağına soluna bakıyorlar. Ondan sonra şoför geliyor. Şoför otomobili ileri geri hareket ettiriyor. Sanıyorum bomba kontrolü yapıyor. Ondan sonra siz otomobile gelip korumalar eşliğinde gidiyormuşsunuz.'

Yeşil'in anlattıklarını söyledikten sonra, arkadaşı da bir yorum yapma gereği duydu: 'Anladığım kadarıyla ikinizin de görüşleriniz, ülkünüz aynı. İkiniz de birbirinizi tanımıyorsunuz ama birbirinizin peşine düşüyorsunuz. Seni tanımıyor, niye peşinde oluyorsunuz?'

Peker, 'Yok, ben onun peşinde değilim. Onun, benim peşimde olduğunu duyunca ben de o yüzden ilgilendim' dedi.

Sedat Peker, yaşça kendisinden büyük olan Yeşil'in arkadaşı olan kamu görevlisine, 'Ağabey sen aracılık yap, Yeşil'in istediği yere tek başıma gidip görüşeyim. Ne yanıma silah alacağım ne de adam' dediğinde, arkadaşı şunları söyledi: 'Sakın ha, Yeşil'le birebir görüşmeye gitme. Yeşil'in bana, seninle ilgili açıkça söylemediği bir düşüncesi varsa, vallahi sizi alır. Silahsız, adamsız görüşmeye gitmenizi önermem' dediğinde, Peker de içinden, 'Bu ne biçim adammış?' diye geçirdi.

Peker, 'Abi, yani bu delikanlılık mı? Böyle olur mu?' dediğinde, arkadaşı 'Yeşil'den öyle delikanlılık bekleme. Ben o konuda Yeşil'e güvenemem' karşılığını verdi.

O konuşmadan sonra, Yeşil de, Sedat Peker de araya giren 'hatırlı' kişinin kendilerine dostça yaptığı uyarılardan sonra birbirleriyle ilgilenmediler. 3 Kasım 1996'da 'Susurluk kazası' meydana geldi. Ardından Yeşil'in adını tüm Türkiye duydu. Yeşil'in izini de en yakın arkadaşları bile kaybetti. Kimisi 'öldürüldü', kimisi 'yurtdışında' diyor. Kimilerine göreyse 'Ne öldürüldü, ne de yurtdışında. Yeşil aramızda yaşıyor' iddiaları var.

Aradan aylar geçti. Sedat Peker, Yeşil'in arkadaşıyla yakın dost oldu. Yeşil'in adının geçtiği bir gün 'Abi sen aramıza girmeseydin, biz Yeşil'le papaz olacaktık' dedi. Birbirlerine zarar vermeden, bu konu kapanmıştı."

Ergenekon Soruşturması ve Hanefi Avcı'yla İlişkilerim

Şu anda 'yağmaya eksik teşebbüs, hürriyeti tehdit ve suç örgütü lideri olmak'tan (bence haksız olan) dolayı cezaevindeyim. Burada Ergenekon davasının tutuksuz sanığı olarak yargılanıyorum. Ergenekon davasında ben kendimi misafir sanık olarak görüyorum.

Gelişmiş tüm ülkelerde bu tip dava süreçleri yaşanmış. Bizim gibi gelişmekte olan ülkelerde bu davaların yaşanması kaçınılmaz. Son zamanlardaki tutuklamaları gerçekten önemli buluyorum. Gazeteci kisvesi altında kitleleri birbirlerine düşman etme ve ülkeyi yaşanmaz hâle getirme amacı taşıyan bürokrat ve gazetecilerin tutuklanmalarını gerçek dava olarak görüyorum. Şunu unutmamalıyız; elinde silah olan biri en fazla 5-10 kişiyi öldürebilir. Ancak elindeki kalemini silah olarak kullanan bir kişi, kitleleri birbirine düşman edip birçok kişinin ölümünden sorumlu olabilir.

Maalesef hem yakın tarihimizde, hem de geçmişte birçok insan şeytani zekâları sayesinde hak etmedikleri hâlde toplumda kahraman payesi aldı. Yaşadığım çağda üzülerek söylüyorum ki, sahte kahramanlar yine yaşamdan rol çalmakta. Necip Fazıl üstadın 'Sahte Kahramanlar' isimli bir eseri var. Kitabın girişinde şu söz yazılıdır: 'Bize kalan aziz borç asırlık zamanlardan. Dünyayı temizlemek sahte kahramanlardan.'

Bu söz bence Türk milletinin yazılı hedefi olmalı. Gençliğimizde Marmara Üniversitesi'nin semti Muhtarpaşa'da takılırdık. Emniyet yetkilileri de oradaki mekânlara takılırdı. Hanefi Avcı, Diyarbakır'dan İstanbul'a geldiği andan itibaren bizden haberdardı ve bizimle irtibat hâlindeydi. Üniversitedeki olaylarda ve birçok olayda desteğini gördük. Savcı Zekeriya Öz, 'Genç yaşında sen bunca şeyi nasıl başardın, seni kim destekledi?' diye sorduğunda kendisine kimsenin desteklemediğini; ancak söylendiği gibi askeriyeden ziyade o dönemdeki emniyetle yakın olduğumu söyledim. Hanefi Avcı'nın adını vermedim ama şu şube yetkilileri diye söylemiştim (Bu konuşmalar sayın savcıyla aramızda sözlü mülakat şeklinde geçti).

Hanefi Avcı'nın Pala Şeref lakaplı baş komiseriyle irtibat hâlindeydik. Hatırlarsanız Avcı tutuklanmadan önce Taraf Gazetesi'yle yaptığım röportajda, kendisinin Diyarbakır'dan getirdiği itirafçıları benim yanıma verdiğini söylemiştim. Daha sonraki günlerde bu dediğimi doğrulayan belgeler, ses kayıtları ortaya çıktı. Benim yanıma gelen itirafçıların isimleri Süleyman Öğer, kardeşi rahmetli Cemal Öğer, Ali Ozansoy'un kardeşi, Hüseyin Tilki, Hidayet Bozyiğit ve başka birkaç kişiydi. Gazetelerde devamlı yayımlanan bir resim var, oradakilerin hemen hepsi Hanefi Avcı'nın selamıyla emanet olarak gelmişti. Devlete faydaları olduğu için bu arkadaşlarla ilgilendim.

Bir gün Adanalı iş adamı Hayrettin Alp bana gelerek bu kişilerin benim yakınım olduğunu duyduğunu söyledi. Ahbabı olan Kanal 6'nın eski sahibi Mehmet Kurt'tan bir arsa için avanta para istiyorlarmış. Ben bu olaydan çok rahatsız oldum. Kendisine 'Evet, ben bu arkadaşları tanıyorum; ancak bunlar İstihbarat Müdürü Hanefi Avcı'nın ekibi' dedim. Hayrettin Alp bu dediklerimi Mehmet Kurt'a söyleyince o araya tanıdıklar koyarak Hanefi Avcı'nın yanına gitmiş. Avcı önce rahatsız olmuş, sonra da 'Benim ekibim değiller ancak devlete faydaları oldu' demiş. Kontrolsüz ve tehlikeli olduklarını söylemeyi de unutmamış. Yani bu olayı bir şikâyet olarak kabul edip resmiyete koyacağına, adama bir de para ödesin diye telkinlerde bulunmuş. Çok iyi hatırlıyorum. Mehmet Kurt'tan büyük para alındı (Ben ifade ver-

dikten sonra Avcı bunlardan da yargılanacak, çünkü yağma suçuna iştirak etme durumu var).

Orhan Taşanlar İstanbul'a gelince Asayiş Şubesi tarafından gözaltına alındım. Yanımda bu itirafçı arkadaşlar da vardı. O zamanki Şube Müdürü Sedat Demir, 'İtirafçılarla İstanbul'u parselliyormuşsun!' dediğinde, kendisine 'Bu kişiler istihbarat şubenin, Hanefi Avcı'nın adamları' demiştim. Beni odadan dışarı çıkarttı. Sonra Avcı'yı aramış, itirafçıları yarım saat içinde bıraktılar. Beni de herhâlde Avcı'nın ismini verdiğim için bir ton eziyet edip ertesi gün saldılar. Bu itirafçılar kendi başlarına iş yapmaya başlayınca yani kontrolden çıkınca Avcı da rahatsız olmaya başladı. Ancak işledikleri suçları kendisi kapatıyordu.

Mesela Tatlıcı ailesinin bir alacağı için içecek fabrikası olan bir adamı, rahmetli Hidayet Bozyiğit ve bir-iki itirafçı bel üstünden vurarak ağır yaralamıştı. Bu olayı da faili meçhul olarak Avcı kapattı. Ancak vereceğim ifadeden sonra herhâlde bu dosyalar tekrar açılacaktır. Arşivlerde tarif ettiğim (vurulan) kişinin kim olduğu vardır. Bu olay yanlış hatırlamıyorsam 93-95 yılları arasında oldu. Daha sonra Hidayet Bozyiğit'i narkotikten atılma bir komiser öldürdü (Uyuşturucu konusundan dolayı).

İbrahim Babat, Süleyman Öğer'i kaleşnikofla taradı, cezaevine girdi. Oradan Hanefi Avcı hakkında birçok açıklama yaptı. Bana gönderdiği itirafçılardan biri de İbrahim Babat'tı. Şu an ölüsüne de dirisine de kimse ulaşamıyormuş. Avcı, Organize Suçlar Daire Başkanlığı'ndan alınınca 2 ay sonra Süleyman Öğer ve kardeşlerine Organize Şube operasyon yaptı. Bu sırada Öğer kalp krizi geçirerek vefat etti. Avcı bu kişileri operasyonlarda kullandı. Bunu bana bizzat kendileri içkili bir sofrada anlattı. Dev-Sol içinde tasfiye edilen Bedri Yağan'ın ve diğerlerinin tüm bitişik atış raporları çatışmada ölmediklerini, infaz edildiklerini gösteriyor. Öldürenler polis değil, bu itirafçılardı. Benim yanıma yolladığı itirafçıları o operasyonlarda kullanıyordu. En son temizliği yani imha işini onlar yapıyordu. Bunu bana itirafçı ekibinin sözcüsü konumunda olan Süleyman Öğer anlattı. Bu konuşmaya Avukat Mu-

hittin Beyaz ve Giresunspor'un eski Başkanı Olgun Peker Aydın da şahittir.

Ben bunları son zamanlarda piyasaya çıkan yayınlardan okuyarak söylemiyorum. Hanefi Avcı tutuklanmadan önce Taraf'a yolladığım röportajda bunlar yazılıydı. Ancak onlar detaylı haber yapmadılar. Belki onlar da 'Bu kadar olmaz' deyip inanmamışlardır. Ancak Avcı cezaevine girdikten sonra ortaya çıkan belgeler ve ses kayıtları beni doğruladı. Tüm bunları ve başka birçok şeyi mahkemede anlatacağım. Savcılık da üzerine düşeni yapacaktır.

Hanefi Avcı ve itirafçı ekibiyle ilgili mahkemede açıklamalarda bulunacağım. Zaten savcılığın bunun üzerine otomatik olarak harekete geçeceğini düşünüyorum. O zaman kendisi (Avcı) zannederim Ergenekon üyeliğinden değil yöneticiliğinden yargılanacaktır.

Bölüm - EK

Ruh Adam Kendini Anlatıyor...

Bir Program,
Bir Cevap,
Bir Emniyet İfade Tutanağı...

Bir Program

Sedat Peker 'Sisler Bulvarı' Programında Kendini Anlatıyor; Saygı Öztürk, Ömer Faruk Güner ve Sezai Şengün'ün Sorularını Yanıtlıyor...

Hakkınızda her gün değişik şeyler yazılıyor, söyleniyor. Sizi, bir de sizden dinleyelim...

Kendimi tanıtmaya başlamadan önce bir ufak konuya değinmek istiyorum. Sizin de bahsettiğiniz gibi konuyla ilgisi olan ve olmayan bütün herkes tarafından bir şeyler söylendi. İnsanlara baktığında bir şeyler söylerler... Tabii bunun eleştiri düzeyinde ölçüsü de vardır. Şimdi benim korkum, bu programa çıkınca yeni tartışmalar başlayacaktır. Televizyonlarda program tartışmacıları vardır. Bizim ülkemizde tartışmacı bulunmadığı zaman çağrılan programlara iştirak eden, bir alakası olan olmayan bir sürü insanın tepkisini çekebiliyoruz. Bu programa katıldıktan sonra, o nöbetçi tartışmacılar hemen konuyu ele alır. Nöbetçi tartışmacılar, nöbetçi eczane gibidirler. Her daim bulabilirsiniz. Bazıları saçma sapan konular söylerler. Bazılarının şahsımla ilgili söylemiş oldukları kelimelerin ölçüleri biraz kaçmıştır. Ailemizi rahatsız edecek kelimeler söylenmiştir. Bu kelimelere cevap vermek, sizin düşüncelerinizi, sorularınızı cevaplayabilmeye çalışmak, seyretmeye uygun gören olursa, seyrederlerse de ekranı başında olan insanları bilgilendirmeye çalışmak amacıyla buradayız. Teşekkür ediyorum ayrıca.

Nasıl bir çocukluk dönemi geçirdiniz? Siz kimsiniz?

Türkiye Cumhuriyeti Devleti vatandaşıyım. Evliyim, iki çocuğum var. Ben cezaeviyle 17 yaşında tanıştım. Beni cezaevlerinde veya adliye kapılarında görmeniz, benim kişisel tercihim değil. Ben gideyim oralara da görüneyim, işte insanlar böyle görsünler diye çocukluğumdan beri hiçbir isteğim olmadı. Tabii mutlaka her şeyin bir sebebi olduğu gibi bizim de oralara gitmemiz, emniyete getirilmemiz uygun görülmüş, oralara getirilmişiz. Tabii çocukken yaşadığımız olaylar, genelde duygusal bunalım, arkadaşlık bağları, hissiyat üzerindeydi. Daha sonraki zamanlarda, toplum içerisinde yaptıklarımız belki etkili olmaya başladıktan sonra, yani 23-24 yaşlarından sonraki dönemde ben gözaltına alındığımda yaşadığım şeye pek anlam veremedim. Bazı endişelerim ve şüphelerim olmasıyla beraber, bunun sebebini ben de çok fazla anlayabilmiş değilim. Benim çocukluğum da normal bütün mahallelerde, her yerde yaşanılan çocukluktur; içinde rüyaları, hayalleri olan çok güzel, mutlu, şiddeti bünyesinde barındırmayan, gayet güzel idealleri olan bir çocukluğum vardı. Tabii toplum insanların üzerine veya kader, insanların üzerine gelirken sizin hayallerinizi hesaba kattığına inanmıyorum. Belki çocukken bu inancım vardı ama şu an inanmıyorum. İnsanın hayatını yönlendiren hayalleri değildir, kaderin size getirdiklerinin yanı sıra, toplum ve öğretilerinizin getirdiklerdir önemli olan... Ben böyle olduğunu düşünüyorum. Biz çocukluğumuzda genelde ailevi sorunlar, işte çoğu gencin o yıllarında yaşadığı gibi kişisel problemler, okuldaki öğretmenlerle sorunlarım vardı.

Bu sorunlar sizi uyuşturucuyla mı tanıştırdı?

O zaman hafif uyuşturucu diye nitelendirilen esrarı 7-8 ay kadar içtim. Bunu içtikten sonra bizim yeni inançlarımız ve ailemizden aldığımız terbiyeden bunu kullanmamızın, devam ettirmemizin çok uygun olmadığını düşündüm. O zaman bizden önce başlamış veya bizden sonra başlamış tanıdığımız insanlar bunu kullanmaya devam ettiler. Bunu kullanmanın neticesi de hayatını kaybedenler oldu. Deniz isimli tanıdığım bir kız çocuğu vardı. Kendisi vefat etti. O zaman gazeteler-

de çok değişik şekillerde yazıldı. Ölümüne uyuşturucu sebep oldu. Deniz'i şahsen tanırdım, yaşça bizden küçüktü. Mekânı cennet olsun. Çok iyi bir insandı. Ailevi problemleri falan olduğunu söylediler. Kendisinden büyük olduğumuz için gelir, bize anlatırdı. Tabii bunun gibi konular genelde benim tanıdığım insanların çevresinde, etrafında gezindi.

Uyuşturucu işinde olanlara karşı acımasızım derken, acımasız bir eylem içinde değilim. Ben sadece olayın şu bölümündeyim: Ben nefret ediyorum, inanın nefret ediyorum. Bu insanların yaptıklarının çok iğrenç olduğunu düşünüyorum. Sonuçta bu insanlar, benim babamı öldürmediği hâlde, milli dinamiğimiz olan gençlerimizi yok ediyorlar. Bu insanların dinamikliklerini, bu ülkenin dinamikliklerini bir türlü yok etmek isteyenler benim için çok kötüdür.

Sonucunda bunlar için ben 'öldürün' demedim, 'bir şey yapın' demedim. Bir vesileyle bunları birisi öldürmüş. Devlet yakalamış, yargılamışlar. Kimileri beraat etmiş, kimileri ceza almış. Ben de bu soruşturmalar sonucunda ceza almış değilim. Şu an uyuşturucu kullanıyor musun dediğinizde, ben o gündür bu gündür düzenli olarak spor yapıyorum.

Uyuşturucu sorusuyla sıkça karşılaşıyor musunuz?

8 aya yakın uyuşturucu kullanıp bıraktıktan sonra düzenli bir spor hayatım, düzenli bir aile hayatım var. Bu sorunun muhatabı olmak bile kötü ama sormanız bir gazeteci olarak haber yapmak amacıyla uygundur, nezaketsizlik olmasın diye cevap verme gereği hissediyorum. Bu ve buna benzeri şeylerden hayatımın hiçbir bölümünde hoşlanmadım, kullandığım dönemde de hoşlanmadım. Onu da belirtmekte fayda var. Her ezan sesini duyduğumuz zaman, içimizde her zaman büyük bir acı oluşur.

Uyuşturucu satıcıları ve kaçakçılarına savaş açtığınız söyleniyor.

Ben savaş açıyorum derken, şimdi yanlış anlaşılabilir. Ben savaş açmadım. Sadece bu insanların yaptığı olayları tasvip etmedim.

İfadenizden, bu tür sorulardan rahatsız olduğunuz anlaşılıyor.

Nezaketten bizi buraya davet ettiniz, biz de buraya geldik. Sağlık problemlerim var. Omuriliğimde sorunlar var. Hareketlerimde, oturuşumda, konuşmamda, surat ifadelerimde acayiplikler olabilir. Acının yoğunlaştığı hâllerde yanlış anlama olmasın, belki soru sorulduğu anda belimdeki ağrılardan dolayı surat ifadem bozulabilir. Soruya bozuldu gibi nitelenebilir. Bozulduğum yok.

'Ülkücü Baba' olarak tanınıyorsunuz. Siz kendinizi nasıl görüyorsunuz?

Benim de en çok cevaplandırmak istediğim sorulardan bir tanesi bu olacaktı herhâlde. Ben hayatımın hiçbir bölümünde 'Ülkücüyüm' demedim. Ülkücü değilim diye beyanlarımı samimiyetimle ifade ediyorum. Mesela o partinin bir yetkilisi, Sayın Şefkat Çetin Bey bu konuyla ilgili yorumlar yaptı. Gazetede de televizyonlarda da kendileri yorumlar yapmıştır. Demiştir ki, 'Bu partide 5 bin tane şehit vardır. Sedat Peker o insanların sırtından para kazanmaya çalışmaktadır.' Şimdi, o bahsettiği 5 bin tane şehit içerisinde benim ailemden insanlar var.

O partinin milletvekilliği adaylığını yapmış, o partinin il başkanlığını yapmış, o partinin daha alt kademelerinde görev yapmış benim yakın akrabalarım var. Son yıllarda çok fazla değil ama özellikle Alparslan Türkeş'in genel başkanlığı döneminde, partide çok sayıda yakınımız vardı. Kafkasyalı olmamız nedeniyle antikomünizm gibi de bir saplantımız da var. Şu an daha gerçekçi konuşmamız gerekirse, Kafkasya'dan Türkiye'ye gelen ailelerin yakınlarına baktığınız zaman genelde sülalenin hemen hemen yarısı MHP'de. Komünizm karşısında olan en radikal bir fikre yakınlaşma olmuştur. Ama şahsımın düşüncesi böyle değildir.

Bana o partinin içerisinde görev yapan, bu partinin fikrine inanmış veya inanmamış (maaşlı çalışan bir çaycı da olabilir) biri dese ki; 'Sedat Peker sen bunu şehitlerin sırtından para kazanmak için bu niyetle yapmış olabilirsin'; kabul etme oranım çok yüksek. Ama Sayın Şefkat Çetin söyleyince, benim

kabul etme oranım maalesef çok yüksek değil. Benim, hayatımın hiçbir döneminde Ülkücülük gibi bir tavrım olmamıştır.

O zaman soruyu değiştirip, hangi partiye oy verdiğinizi soralım.

Ben hangi partiye oy verirsem vereyim, hayatımın hiçbir döneminde futbol takımı ve parti tutmadım. Oy kullandım ama müsaade ederseniz, o bende kalsın. Ama bir partinin taraftarı hiçbir zaman için olmadım. Bunun da kendimizce sebepleri vardır. Olmayı da hiçbir zaman için düşünmedim, düşünmeyeceğim. Çünkü ideolojiler sınırların içinde hapis olduğunda, insanlar da o partilerin karşısındaki partiler tarafından ne kadar kutsal ideoloji olursa olsun anti bir gözle görülebileceğini düşündüm. Bu sadece benim fikrim.

Düzenlediğiniz geceye, MHP ilçe başkanı katıldığı için görevden alındı.

Geceye katılan Beykoz MHP ilçe teşkilâtını görevden alıyorlar. Şimdi diyorlar ki, geceye katıldığı için. O partinin üyesi, o geceye katılan sadece Beykoz ilçe teşkilâtı değildi. En uç sol partilerden de vardı, o partiler de vardı. Şimdi Beykoz ilçe teşkilâtı neden görevden alınmıştır. Sayın Şefkat Çetin, genel merkez adayı olarak belirlediği isim İstanbul il başkanları seçimlerinde Beykoz'un en son katılımıyla karşı taraftaki, yani şu an mevcut başkanı tam kadro firesiz desteklemesi dolayısıyla il başkanlığını kazanmıştır. Beykoz'daki bu yaptırım da -her zaman bir şaibe olarak- insanlar tarafından konuşulmuştur. Beykoz'daki arkadaşlar benim düzenlediğim geceye katıldıkları için görevden alınmamıştır.

O geceye katılan o partiden birçok arkadaş vardı. Ben tabii burada isim söylemek durumunda değilim. 'Peki, bu adamlar neden görevden alınır?' Deniyor ki, 'Organize suç lideri olduğu iddia edilen Sedat Peker'in düzenledikleri geceye katıldıkları için...' Şefkat Çetin Bey'de yetkiler onun elinde, ipin ucu onun elinde. Yetkilerini kullanmış, demiş ki siz anayasanın o kişiye verdiği hakları da ben ihlal ediyorum. Mahkemece suçlu bulunmasa da, Yargıtay tarafından onaylanmasa da ben bu insanın anayasal haklarının olduğunu reddediyorum.

Hakkınızdaki organize suç örgütü lideri tanımlamasını çocuklarınız nasıl karşılıyorlar?

Ben de bir aile babasıyım. Kişiye sormuşlar karşınızdakini nasıl tanırsınız. O da demiş ki, benim gibi. Şahsıma yöneltilen sıfatları kullananların, kendi karakterlerinin yansıması olduğuna inanıyorum. Ama şunu söylüyorum. Benim ailem ve çocuklarım var. Kimseyi alakadar etmeyen bir konuyla ilgili bu şekilde yorumlar yapmak, oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi bağırıp, geçmişteki siyasal politik kini uğruna o teşkilâtı görevden almak doğru değildir.

Ha derlerse ki biz seninle uğraşacağız. Ne olur uğraşacağım derse? Hay hay; onur, şeref duyarım, buyursun. Bir Amerikan atasözünde, 'Belaya bulaşırsan, yüksekler-de bulaş; çünkü belaya yükseklerde bulaşırsan, bunun kârı sen ölsen bile senden sonra sana mutlaka ulaşacaktır' deniliyor. Ben de, kâr edebilmek adına bela çıkarmak istemiyorum. Ama söylediklerimin haricinde, ketum bir insan olduğum için dâhil olduğum birçok konuyla ilgili ağzımı açmayacağımı herkes bilir. Ama dâhil olduğum konularda benim haricimde başka insanlar da var. Ondan sonra olacak sıkıntıdır, karışıklıktır, yorumdur. Bunlar benim sorunum olmaz. Sadece şunu istiyorum: Lütfen ve lütfen çocuklarım var, şahsıma karşı yapılan hitap tarzlarına dikkat edilsin!

Ülkücüden mafya olmazmış. Ben Ülkücü değilim ki! Yahut benim nasıl olduğumu nereden biliyorsunuz. Devletin böyle bir mahkeme kararı mı var? Sabıka kâğıdımı gösteriyorum, bu kez şov yaptığım söyleniyor. Ne yapayım, nasıl anlatacağım. Aklı başında bir insan olduğumu kanıtlamak için Allah aşkına birileri bana yol göstersinler, bunu yap desinler, anlatayım. Televizyonda 'Kim 500 Milyar İster?' programına katılıp, orada soruları mı cevaplayayım? Ben mafya ve organize suç suçlamalarının haricinde başka konulara da vakıfım mı diyeyim? 500 milyarı da alınca derler ki, orayı da ayarlamış... İnsanlar hep bir şeyler söyleme zorunda hissediyorlar kendilerini.

Ülkücü olarak bilinmenize rağmen, niçin kabul etmiyorsunuz?

MHP'de bana herkes bir şeyler söyleyebilir. Aleyhte de konuşabilir. Ama bunu söyleyenlerin hepsi, Anadolu'da bu işin mücadelesini veren, gerçekten samimi olmuş olanlar. Bu işin kaymağını yiyenler bana bir şey söyleyemezler. Bahsettiği beş bin tane şehidin içerisinde ailemden insanlar var. Şimdi bunları anlattığım için 'Bak yeni anlattı bu Ülkücü' diyecekler. Şunu bilsinler ki ömrü hayatım boyunca bir kere bile 'Ben Ülkücüyüm' demedim. Ben Ülkücü değilim. İleride tahmin edebiliyorum, şahsıma o şekilde davranılırsa çok kötü olaylar olur. İnanın bu kötü olayların sebebi, müsebbibi ben olmayacağım. Şiddet yönünden değil, birileri çıkacak kendisiyle ilgili sorunu olanlar anlatacak.

10 yıl önce Alanya'ya gittim. Arkadaşların anlatımıyla bizi duymuşlar. Alanya'da insanlara, 'Siz hepiniz muz yetiştireceksiniz' dedim. Oradan buradan çok soylu, saygın aileler vardı. Onlara muzun Türkiye'de ilk defa nasıl yetiştirildiğini bilip bilmediklerini sordum. Bilmediklerini söylediler. Ben de Birinci Dünya Savaşı'nda Atatürk'ün emrinde çarpışmış olan Çolak isimli gazinin tarım mühendislerinin kötü verdiği rapora rağmen, kendi maaşıyla, tek eliyle çapa sallaya sallaya o muz fidelerini nasıl tutturduğunu orada 2.5 saat anlattım. Şimdi ben bunu anlattım diye, muz birliği üreticilerinin toptan gelip benim hakkımda bir şeyler söylemesi mi gerekiyor?

Yani içinde bulunduğunuz durum neye benziyor?

Benim düştüğüm durum nasıl biliyor musun? Arsam var, arsamın üstünde bir gecekondu kurulmuş. Diyorum ki, 'Beyefendi, arsamın üstüne gecekondu kurmuşsunuz.' Gecekonduyu kuran benden helallik alacağına, bu sefer diyor ki, 'Böyle bir çalışma yapma, sen bu arsanı bırak git!' Ben bu arsayı nasıl bırakır giderim?

Yüce Allah beni yaratırken Türk olarak dünyaya gelmemi sağlamış. Ben dünyadaki 300 milyon Türk'ten biriyim. Meyhanecisi de, din işleri adamı da, dava adamı da, iş adamı da, hiçbir şey yapmayanı da, hatta organize suç lideri de Türkçülükle ilgili yorum yapabilir, çalışma yapabilir. Çünkü 300

milyonda birdir. Hak sahibidir. Burada bütün herkes bir şey diyor. Çıkıp daha iyi bir çalışma yaparsın ya da şunu dersin: 'Bu arkadaşın anlattığı fikirler kayda değer değildir; ben okumuyorum, değer vermiyorum.' Keşke birileri yapsaydı da bu konuda internet sitesi kurmak zorunda kalmasaydık. Keşke akademisyenler, politikacılar yapsaydı.

Benim, beni eleştirenlere karşı bir tavrım yok. Ama 'Çocuklarım okul çağında' diyorum. Bana bu şekilde hitap edilmemesi gerekiyor. Benim söylediğim bu. Ben 69 milyon 999 kişiden biriyim. Benim haricimde geriye kalan, ailem dâhil tüm Türkiye Cumhuriyeti Devleti vatandaşlarının eleştirmesini zevkle dinlerim. Ama şahsıma, çocuklarımın okulunda onların onuruna dokunacak kelime söylendiği zaman, işte o zaman insan kontrol mekanizmasını kaybeder. Benim sadece anlattığım bu.

Bu konuda yasal yollardan hakkınızı aramanız gerekmiyor mu?

Bence bu sizin anlattığınız şeye benziyor; bir insanın ne kadar parası olursa -hakaret davaları parayla neticelendiği için- adamın o kadar küfür etmeye hakkı vardıra getiriyorsunuz. Adam 'ahlaksız' diyor, siz de bana 'Dava açın' diyorsunuz. O zaman o da 5 milyar mı kazandı tazminat davasında, iyi o zaman daha az küfür eder 15 milyar biriktirsin bunu mu diyorsunuz?

Ben de şunu söylüyorum: 'Karşındakini nasıl bilirsin?' diye sorulduğunda, kendim gibi demiş büyüklerimiz. Demek ki, herkes kendisine uygun gördüğü namı, şahsiyeti birilerine doğru söyleyebilir. Ama gene söylüyorum. Benim o partiyle ya da o partideki hiç kimseyle hiçbir sorunum yok. Beni hepsi de eleştirebilir ama sınırlar çerçevesinde. Organize Suçlar Şube Müdürlüğü'nde benden 1-2 ay sonra gözetim altına alınmış, tahkikat yapılmış, oradan Kumkapı Karakolu'na gönderilmiş Şefkat Çetin'in bunu söyleme hakkı yok.

Saygı Bey, ben sizin yazılarınızı daha önceden beri okuyorum. Ortadan yazıyorsunuz, şu anda da sorduğunuz soruları ortadan sorduğunuza inanıyorum; ama acayip bir durum içerisindeyim. Ben sizin yazılarınızı geçmişte okur-

ken, Sedat Demir isimli bir emniyet müdürünün Söylemezler Çetesi diye nitelendirilenlerle bağlantısı gerekçesiyle mahkemelerde suçlu bulunmuş ve birçok suç örgütünden rüşvet almak, onu yapmak, bunu yapmaktan kaç sene cezaevinde kalmış, yargılanmış, daha sonra da göreve iade edilmiş bir emniyet müdürüyle ilgili 'göreve başlamıştır' diye yazı yazdınız.

Ben cezaevinden çıktıktan sonra, her nedense pek de anlamadığım bazı sebeplerden dolayı şahsımla telefonla görüşen, şahsımla iş yapan veya şahsıma selam veren herkes gözetim altına alınıp, Emniyet Organize Şubeleri'nde kalıp, çok kötü muamelelere maruz kaldılar. Bu vesilelerle iş yapabilme imkânımız zaten olmamıştı. Ondan önce de eğitim kurumları vardı. Dershaneler, kolejler vardı. Onu da bazı sebeplerden dolayı, kâr etmememizden dolayı, daha iyi yapabilecek insanlara, inandığımız insanlara verdik. Kâr etmemesinin sebebi de bazı gazetelerde, dergilerde 'bu okullarda çeteci yetişir' gibi yorumlar yapılmıştı. Orada okuyan, mezun olan insanların daha sonra zan altında kalmasını istemediğim için eğitim sektöründen elimizi çekmiştik.

Daha sonraki zamanlarda Bulgaristan'da kaldığımız için, Bulgaristan'daki bölgeyi iyi bildiğim için orada çalıştık. Bulgaristan, Türkçülük konusunda, çocukluğumdan beri çok ciddi hassasiyetim olan yerdir. Türklerin yaşadığı bölgelere gidip, elimden geldiğince çalıştım. Romanya'da da oradaki insanların dernek kurma çalışmalarını ya da okul açmaları konusunda oradaki insanlara yardımcı olmuştum.

Bu arada geçiminizi nasıl sağlıyordunuz?

Ticaret yapma düşüncemiz vardı. Kereste fabrikası işine girdim. Ancak sağlık problemlerim devam ediyordu. Daha sonraki zamanlarda tekrar gözetim altına alındım. Reklam şirketimiz vardı. Reklam şirketinin benim olduğu anlaşılırsa, müşterilerimiz artık iş yapma konusunda da çekinir. 8-9 ay da reklam işiyle uğraştım. Geleceğinin çok parlak olduğunu düşünüyorum bu işin. Çalışmalarımız yeni. Türkiye'de yeni olan reklam konularına eğildik. Şu an tanıtım aşamasındayız.

Ama çalışmalarımız iyi. İnşallah ilerleyen zamanlarda çok daha iyi olur.

Çok iyi durumda olmamakla beraber emlak danışmanlığı işine girdik. Çünkü sizin de bildiğiniz üzere Türkiye'de emlak reformu bir türlü çıkarılamadı. Her nedense, ağalık düzenine son vereceği için midir bilmiyorum? Bu konudaki danışmanlığın Türkiye'de ileriki yıllarda çok iyi gündem konuları, çok iyi gelir konuları yakalayacağına inandığım için şu anda çok aktif durumda olmasa da böyle bir şirketimiz de var. Şirketlerimizde toplam çalışan insan sayısı zannediyorum 40-45 civarındadır.

Vergi yönünden maliye ile problemler oluyor mu?

Vergi konusuna gelince, şu an şirketin yeni ve yatırımda olması dolayısıyla zannediyorum vergi değeri 70 milyar lira civarında. Vergi geliri vardı. Şirketimiz yeni bir yatırım olduğu ve devamlı gelişmekte olduğu için vergi bu oranda çıkmıştır. İnşallah önümüzdeki zamanlarda çok daha yüksek oranda ödemeyi düşünüyoruz.

Ayrıca ailemde maddi durumu iyi olanların, beni seven akrabalarımın maddi olarak desteklerini her zaman gördüm. Sıkıştığım her yerde borç olarak takviyelerini şahsımdan esirgemediler. Onlara da teşekkür etmekte fayda olduğuna inanıyorum ve teşekkür ediyorum.

Her yerde, Sedat Peker'in adamlarından söz ediliyor. Kim bunlar?

Hayatımın bir bölümünün cezaevinde geçtiğini söylemiştim. Cezaevinde maalesef doktorlarla, avukatlarla, hâkimlerle, gazetecilerle çok fazla tanışabilme şansınız olmuyor. Orada tanışabilme şansınız olan insanlar belli. Bu insanlar tarafından da ismimin kullanıldığına inanmıyorum.

Benim yargılandığım dosya o kadar tezat bir dosya ki; ihbar mektuplarından dolayı ben yargılanıyorum. Birisi benim adıma gitmiş para istemiş, benim kardeşim, akrabam da gitmiş bunu sinirlenip dövmüşler. 'Neden para istiyorsun kardeşim, bu yüzden, sizin yüzünüzden adamın başına bir ton

bela geliyor' diye onu dövmüşler diye de ondan da yargılanıyorum şimdi.

Öyle bir tezat ki, gazetelere sayfa sayfa ilan veriyorum. 'Benim soyadımı taşıyan babam dahi olsa Allah adına rica ediyorum, gidip şikâyet edin' diye. Bu başka nasıl anlatılır bilmiyorum. Ben de gidip Boğaz Köprüsü'ne filan çıkıp, orada mı anlatayım? Nasıl anlatılır? Benim IQ yeterli değil, derdimi anlatamıyorum. Allah aşkına IQ'su çok yüksek olan beyler desinler ki, 'Bundan kurtulmanın yolu, çaresi budur' diye.

Birçok olaydan ne ilgim, ne de bilgim var. Birileri 'Sedat Peker'in adamıyım' diyor. Bir-iki kere şöyle olaylar da yaşandı. Biz tabii elimizden geldiğince gençliğimizde yaşadığımız şiddet olaylarının dışında kalmaya çalıştık ya, bir-iki tane kurnaz da bizim ismimizin geçtiği olaylarda bir vesileyle benim ismimi geçirmiş. Sonra onlardan haber geliyor, 'Biz Sedat Peker'i çok severiz. Bize maddi yardımda bulunursa, zaten ifadelerimizi düzelteceğiz. Böyle bir şey olmadığını, bizden işkenceyle ifade aldılar' diye. Ben bu işin çaresini biliyorum. Ama hukuk devleti diyoruz, çaresini yapamıyoruz.

Nedir bunun çaresi, ne yaparsınız?

Tavrımdan belli değil mi? Bunu açıklamaya gerek yok. Ben lafın tamamını insanlarla dalga geçilerek anlatıldığına inandığım için bunu anlatmayacağım. Çünkü sizin şahsınızla dalga geçmek gibi bir düşüncem olmadı, o yüzden dolayı bunu böyle bir inancım olduğu için anlatmayı düşünmüyorum.

Size yakın çevreniz 'Reis' diyor. Bunun anlamı açık değil mi?

Bizim memleketimiz olan Rize'de, zaten on insanın dört tanesinin göbek adı Reis'tir. Bu orada çok sık kullanılan bir deyim. Bir de bizim zamanımızda demeyeyim de eski zamanlarda hâlâ da geçerli olduğunu zannediyorum, sevilen bir insan öldüğü zaman ilk doğan çocuğa, o ailenin içinde o insanın hatırlanması için Reis adı kullanılır.

Benim doğduğum sene, halam Hatçe Reisoğ-lu'nun kocası Reis Reisoğlu vefat etmiştir. Aynı sene doğduğum için rahmetli halamın kocasının ismi, benim göbek adım olarak

kullanıldı. Ayriyeten Reis kelimesinin saygı ve sevgi duyulan insanlara hitaben söylendiğini duyuyorum. Reis kelimesini Rize'de arkadaşlarım ve akrabalarım bana hitaben söylerler, başka bir amacı yoktur.

Bana emniyette de bunu sorduklarında, '75 yaşında annem bana Reis diyor, bana her Reis diyeni sorguluyorsanız, annemi de mi sorgulayacaksınız?' dedim. O da 'Reis' diyor. Bu bizim memleketimizde bir isim. Genelde insanların kullandığı yaygın bir isim. Ben herhangi bir şeyin reisi değilim, belediye reisi değilim, mahkeme reisi değilim, çete reisi değilim. Ben o manada reis değilim. Bu benim ismim.

Her şeye muhalif bir yapınız var. Bu neden?

Gördüğünüz gibi ben genelde muhalefet bir insanım. Burada bile sizinle muhalefet yapmaya çalışıyorum. Belki düşüncelerim aynı olsa bile, olayı öbür tarafa mahsustan sürüklüyorum. Bu benim yapım. Bu da aileden gelen, çocukluğumdan gelen benim tarzım.

Bakın, şunu özellikle söylemekte fayda var. Ben zekâma güveniyorum. Ben eğer organize suç örgütü lideri olursam, organize bir suç devleti kurarsam çok sıkı bir teşkilât kurarım. İnanın bugüne kadar dünyada yaşanmamış, yaşanamamış olayları dünyaya yaşattırırım. Ben zekâma güveniyorum. Ama birisinin yazdığı bir ihbar mektubundan dolayı ifadesi alınıp, 'Bak, bunun bununla bir ilişkisi var' deniliyor. Yani benden dolayı şikâyeti olan yok. Benimle ilgili her konu ihbar mektubuna dayanıyor.

Askerliğinizi yapmadığınız sıkça dile getiriliyor. Bu konuda neler diyeceksiniz?

Her nedense benimle ilgili bu haber yayınlandığında o yazının içinde mutlaka 'Sedat Peker'in askerliğini yapmadığı ortaya çıkmıştı' deniliyor. Ben askerliğimi şu şu sebeplerden dolayı yapmadım. Bunu açıklayacak arkadaşlar için jest olsun, onlara iyilik olsun bununla uğraşacaklarına aileleriyle uğraşsınlar, zamanlarını öyle geçirsinler, onlar yapmadan ben açıklayayım. Hem de geniş anlatayım. Askerlik kanununa göre,

üç kere hüküm giymiş insanların askere alınması mümkün değil.

Askere gitmek için Askerlik Şubesi Başkanlı-ğı'na kendim başvurdum. Sağlık kontrolü yapılacaktı. Cezaevinde yatıp çıkmıştım. O zaman 24-25 yaşındaydım. Askere gitmek istiyorum diye işlemlerim yapıldı. İşlemlerden sonra, Gümüşsüyü Askeri Hastanesi'ne gittim. Orada dediler durum nedir? Dosyama baktılar. Orada bir albay vardı. Kendileri, 'Cezaevinden çıkmışsınız, askerliğinizi sizin bir sene tecil etmeniz gerekiyor' dedi.

İkinci kere gittiğimde, ben ısrarlı bir şekilde askere gitmek istediğimi söylediğimde, bana söylenen şu oldu: 'Askere gitmeden önce üç kere ayrı ayrı suçlardan ceza alan kişi askere alınmaz. Siz cezaevine üç kere değil, yedi-sekiz defa girmişsiniz. Sizin askere alınmanız mümkün değil.'

Ben cezaevinde yatarken, bu raporun sahte olabileceği düşünülüp, beni ikinci bir hastaneye doktorla gönderdiler. Ben gene dedim ki, 'Askerlik yapmak istiyorum.' Daha önce verilen raporu gösterdim. Yine aynı kanun maddelerini söylediler. Onlar da uygulamayı anlattılar. Yoksa ben askere gitmeyeyim diye bir şey demedim. Beni askere almadılar.

'Efsane Yarbay' Korkut Eken'den dinlemiştim. Sizin etkili görevleriniz olmuş. Bir yerde askerliği oralarda yapmışınız. Türkiye Cumhuriyeti'nde neler yaptınız, size kimler görev verdi?

Siz askerliğimi bir türlü yaptığımı söylediniz ama ben askerliğimi yapmadım, bunu bu şekilde söylüyorum. Sayın Korkut Eken'in görev olarak addettiği, yaptığı konularda eğer benim bir saç teli kadar emeğim geçtiyse, bunu hayatımın onur tablosu olarak evimin en üst köşesine asıp, çocuklarıma da en büyük miras olarak bırakmaktan zevk duyarım. Ama benim bu yönde bir çalışmam olmadı. Eğer benim böyle çalışmalarım olduysa, bundan mutluluk duyarım.

Devletle ilgili bir çalışma olduğunda, devletin duyguları olmaz, devletin dini, rengi olmaz. Devlet kâr etmek üzere programlanmıştır. Devlet, günü geldiğinde özel güvenlik konularında tekstilcinin de, televizyoncunun da yani konuyla

ilgili herkesin yardımına başvurabilir. Bu manada, bize bu konuda bir görev addedilmişse, bu bizim onurumuzdur, istekle sınırlanamaz.

Benim yurtdışında bulunma sebebim farklı, Güneydoğu'da bulunmuşsam o da farklı, bir başka yerde bulunmuşuz, o da farklı. Ama gene söylüyorum, eğer ki Korkut Eken gibi kişilerle geçmişte resmi olarak görevli oldukları zamanlarda, görevleri esnasında bizim de fikrimize başvurup veya bizim yardımcı olabildiğimiz bir konu var ise bu bizim onurumuzdur, olmamışsa da bir gün inşallah olur...

Türk tarihine bu kadar ilgi duymanızın özel bir nedeni mi var?

Beni tanıyan bütün arkadaşlarım iyi bilir. Çocukluğumda ilk okuma yazmayı öğrendiğimden beri Türk tarihini okuyorum. Ders notlarıma bakılabilir. Öğrencilik dönemimde lisanslı boksörken bile beden eğitimi dersim zayıftı. Okula gitmez, derslere girmezdim. Ama benim Türk tarihim ilkokulda sosyal bilgilerde işlenen Türk tarihi her zaman en iyi nottu. Lise öğrenimim sırasında da en yüksek notu Türk tarihinden alıyordum. Ben alışveriş yaptığım simitçiye de Türk birliğini anlatırım. Çocukluğumdan beri bu konuda hep konuşurum. Bu özelliğimi de beni tanıyan herkes bilir.

Hayaller dedik ya, bir şeyin hayal olabilmesi için yaşanmamış olması lazım. Daha evvel Türk birliği tarihte yaşanmıştır. Şu andaki dünya konjonktürüne bakıldığında hayal değil mi derseniz. Tabii ki, onu anlatmakta da çok ciddi manada fayda var. Mesela dediniz ki siz ne bekliyorsunuz? Bir insanın elini sıkıp da beş dakika oturup konuşma imkânım olduğunda, beş dakikanın yarısından çoğu Türk birliğiyle geçmiştir.

Bunu, beni tanıyan herkese sorabilirsiniz. Bu bir hülyadır, belki rüyadır, bir istektir, belki de ben hayalperestim, ne olduğunun çok önemi yok. Ama hayallerimiz çalındığından beri, Türk toplumu ve insanlar ilaç parası bulamadığı için evine giderken intihar etmiyor mu? Çocuğuna ilaç alamadığı için intihar ediyor, benim yüzümden intihar etmiyor. Bir gazi silahı kafasına dayayıp intihar etmiyor mu?

Cezaevinde, infaz koruma memurları bile görevleriyle ilgili bir şey için geldiği zaman onlara da Türk birliğini anlatırdım. Bu; çok ön plana çıkmasa da dünyadaki tek zevk aldığım konu. Çok fazla da birileri gibi biz bu dünyayı sevemedik.

Örneğin 1500'lü yıllarda yaşayan 19 yaşında bir kız çocuğu ismi Jean Dark, Fransa'nın bir bölümünün İngilizler tarafından işgal edilmeye çalışıldığında gözaltına alınır. Ve Fransa'nın devrik kralına yardımcı olmaya çalıştığı için askerler üzerinde etkisi bulunduğundan dolayı cadılıkla suçlanır ve yakılır. Hristiyanlık dinine göre en kötü, en iğrenç, en ağır suçlama cadılık suçlamasıdır. Aradan yaklaşık 500 sene geçer. 1980'lerde, Papa'nın başkanlığında tüm kabinelerin katılımıyla toplantı yapılır ve Jean Dark Hristiyanlık dininin en üst seviyesine, yani azizelik unvanına getirilir.

Şimdi ben diyorum ki, eğer ben birilerinin dediği gibi organize suç liderliği yapıyorsam, öldükten sonra da hiçbir zaman, iki tane iyi kelime bile olsa birilerinin ağzından duyamayacağım. Ama buna ben inanıyorum eğer ben samimiysem, birilerine rağmen, bazı güçlere rağmen, bazı rahatsız olan egemen güçlere rağmen, 500 sene geçse de ben Allah'ın adaletine inanıyorum. Eğer adalet tecelli edecekse, Adnan Menderes olayında olduğu gibi adalet mutlaka ve mutlaka tecelli edecektir. Ben buna kesinlikle inanıyorum.

İnancım gereği, ben inanan bir insanım. Allah kabul ederse, gece yatarken dua ederim. Dua ettikten sonra da 15 dakika ezberimden şiir okurum. Bu dünyada hayal hırsızları vardır. Hayal hırsızları, kişilerin ve milletlerin hayallerini çalarlar. Hayallerini çaldıranlar başarıya ulaşamazlar.

Bir gün bir öğretmen çocukları toplar, der ki 'Bir kompozisyon yazın. Bu kompozisyonun içeriği hayallerinizi anlatsın.' Bir tane de seyisin oğlu vardır. Seyis kimdir? At bakıcısıya, aşağılanır. Gariptir, o çiftlik sahibi değildir. Seyisin oğlunun hayali benim için çok önemlidir. O hayalini şöyle yazar: 'Ben, bin dönümlük arazinin üzerinde, bin metrekareden büyük bir evde, binlerce at besleyeceğim.' Yazısını öğretmenine verir. Öğretmeni bu yazıyı okuyunca, 'Hayallerin, yaşantılarına orantılı olsun. Hayallerine dikkat et' der ve çocuğa kâğıdı

verirken, 'Bir hafta sonra yaz getir, yoksa seni sınıfta bırakacağım' uyarısında bulunur.

Çocuk düşünür, düşünür bir hafta sonra hiç değiştirmeden bir de çiftliğin krokisini çizip ekler. Öğretmeni ona zayıf verir.

Aradan yıllar geçer. Öğretmenin emekliliği gelmiştir. Çocukları toplar bir çiftlik ziyaretine gider. Burada o öğrencisiyle karşılaşır. Bu çiftliğin özelliği de şudur. Binlerce dönümlük arazinin üzerinde bin metrekareden büyük bir ev ve binlerce at.

Eski öğrencisiyle, öğretmeni arasında birkaç kelimelik bir konuşma geçer. Öğretmeni der ki: 'Ben, senin yaşındakilerden çocukken birçok insanın hayalini çaldım. Sen sınıfta kaldın ama hayallerini çaldırmadın.'

Bence bunu hayal olarak bile kabul edersek, asla ve asla hayallerimizi çaldırmamamızın gerekli olduğuna inanıyorum.

Siyasetçilerle ilişkiniz nasıl, çok sayıda siyasetçi tanır mısınız?

Ben uzaydan gelmedim ki, tabii ki tanırım. Sizin tanıma hakkınız olduğu kadar Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı kimliği taşıyan herkesin hakkı vardır. Siz gazetecisiniz diye herkesi tanıyabilme hakkı sadece şahsınıza ait değil. Saygın kişiler olarak soru soruyorsunuz, sanki beni burada mağlubiyete uğratmanız size çok büyük galibiyet getirecekmiş gibi bir hava var. Benim mağlup olmamın size getireceği bir getiri olduğunu zannetmiyorum.

PKK'ya karşı bir dönem sizin de mücadele ettiğiniz doğru mu?

PKK'dan kimsenin hoşlanmadığı gibi ben de hoşlanmıyorum. Ayrıca ben bir de ekstra olarak nefret ediyorum. Nefret etme sebeplerim, ekstralarım var. Ben yasa dışı olarak hiçbir çalışmanın içerisinde bulunmadım bu bir. İkinci manada yasal çerçeveler içerisinde eğer bu konularda, ilgili bir hizmetim olduysa bundan şeref duyarım. Eğer olmadıysa da ileride olur, bundan da şeref duyarım. Ama benim mücadelem olduğu söyleniyor. İnsanlar öyle diyorlar. Ben bunu yeterli

bir cevap olarak görüyorum. Bu anlattığım, ben kendi şahsım olarak, soruyu cevaplayacak kişi benim, soracak olan sizsiniz. Benim sizin sorularınıza müdahale etme hakkım olmadığı gibi, cevap olarak da söylediğime müdahale hakkı olmamasının gerekli olduğunu düşünüyorum.

Tanıdığınız milletvekilleri kimler?

Milletvekilleriyle tabii ki tanışıklığım vardır. Ama isimlerini söylemem mümkün değildir. Ama nasıl tanışıklığım vardır, sizin düşündüğünüz gibi çıkar ilişkisi anlamında değil, cemiyetlerden, hemşehrilik bağlarından dolayı veya siyasi fikir tartışmalarında cemiyetlerde olmuştur. Bu tabii arkadaş vasıtasıyla olmuştur. İsimlerini söylemem, o beylerin rızası olmadan çok mümkün değildir.

MİT raporunda Çiller'in özel örgütünden olduğunuzdan söz ediliyor. Ne dersiniz?

Bu benim talihsizliğim. Gazetelerde yayınlandı, MİT'in raporunda Tansu Çiller'in özel örgütünün üyesiyim diye. Durup dururken bir ton eziyet çektik. Çiller'den sonra bu kez Mesut Yılmaz'ın yakını dediler, Rizeli dediler. Bunu diyenler öyle bir ihbar mektubu yazıyorlar. Kraldan çok kralcılar var.

Ordu valisi (28 Şubat 2006'da emekliye ayrıldı) olan, daha önce İstanbul emniyet müdürlüğü görevinde bulunan Kemal Yazıcıoğlu'na bir ihbar mektubu gitmiş. Avukat bey gidip öğrenmiş. Sözde, ben kendisinin yakını olduğumu söyleyip bir şeyler yapıyormuşum. Artık yeter dedim. Her gelen ihbar mektubunda ben onun yakını, bunun yakını olmaktan bıktım ve dedim ki: 'Ben hiç kimsenin yakını değilim. Bir tek yüce Allah'a yakın olmak istiyorum.'

Emniyet'e çok düşen birisi olarak zaman zaman işkence gördüğünüzü söylüyorsunuz. Nasıl işkence bunlar?

Benim şahsıma yapılan raporlarla kanıtlı bir ton işkenceler var. Biz devletimize, işkenceden Avrupa'nın önünde zor duruma düşüyor ya, dava açmadık. Benim düşmanlarımdan aldığı para karşılığı bana işkence yapıldığı müfettiş raporla-

rında geçen isimler oldu. İşkence esnasında bayıldığımda vücudumun çıplak resimleri çekilmek istendi. Bunu yapmak isteyen emniyet mensuplarına, yine oradaki diğer görevliler sert tavır almışlar. İnsanların çıplak resimlerini çekip şantaj yapan bu insanlar ne yazık ki emniyet müdür yardımcılığına kadar yükselebiliyor.

İnternet sitesinin açılışına emekli orgenerallerden katılanlar oldu. Bu olay hayli eleştirildi. Siz ne diyorsunuz?

Evet, siyasetçilerden, askerlerden gecemize katılanlar oldu. Bazı gazeteler, emekli orgeneralin yanlışlıkla oraya geldiğini yazdılar. Ama bazı gazetelerdeyse aynı komutan, 'Buraya davetliydim, eşimle beraber gittim' diyor ama yüksek tirajlı gazeteler bunu yazmıyor. MHP Beykoz ilçe başkanı geceye katılıyor, bu ilçe teşkilatı görevden alınıyor. Bunu gazeteler, televizyonlar haber yapıyor ama Beykoz İlçe Teşkilâtı bir basın açıklaması yapıyor ve diyor ki: 'Türkçülükle ilgili düzenlenen bir geceye katıldığımız için görevden alınmamızdan şeref duyuyoruz, onur duyuyoruz.'

Biz 'Devlet başa, kuzgun leşe' mantığıyla büyümüş bir ailenin çocuğuyuz. Polis devleti kurulacak derken, bugün 'basın devleti' kuruldu. İnanın ben sokaklarda hayatımın en kötü anlarını yaşadığım dönemlerde bile insanların birisinin elinde bıçak varsa, karşısındaki insanın da kendini savunabilme adına elinde bıçak olması beklenirdi. Silah varsa elinde, karşısındaki insanın silah alması beklenirdi. Sizi tenzih ederim bu konuda; çünkü hakkımda yazılar yazdınız. Ben açıklamalarımı yolladım, yayınlamıştınız. Ama bakıyorsunuz gazetede yazı yazılıyor ama sizin cevabınız yok. Tek ben değilim, haber değeri var diye 'falan kişi fuhuşta yakalandı' deniliyor ama kendini aklayabilmesinin haber değeri olmuyor.

Keşke benim geceme gelenler tartışılacağına, 'basın devleti nedir', basının Türkiye'si midir, yoksa Türkiye'nin basını mıdır diye bunların ele alınmasını inanın canı gönülden isterim. Seyretmek isterim. Düzenlediğimiz gece AIDS'liler gecesi miydi? Onlar da insan, oraya da gidebilir. Bu ülkede birilerinin ne yapması gerektiğini niye bir başkası belirliyor.

Çocukluğumuzdan beri okula giderken böyle giyineceğini, kravat takmıyorum ya, çocukluğumdan beri her gün boynuma takacağım kravatı, giyeceğin elbiseyi birileri belirliyor. Koyun gibi insanları o şekilde yönlendirmeye alışmışlar ya. Kravatı sevmem. Boynuma sanki yular bağlamışlar gibi kendimi hissederim. Aslında kravat ne kadar güzel, ne kadar kibar bir yapı. Ama belki benim ruhumda çalkantılar çok fazla, ben belki normal değilim.

Adınızın karıştığı şike söylentilerinin olduğu dönemde Futbol Federasyonu başkanının orada olması normal mi?

Şike söylentileri varken, Futbol Federasyonu başkanının o gecede ne işi vardı? Türkiye'de şike olmadığının delili, belgesi, kardeşimin Rizespor'un ikinci başkanı olması. Rize benim memleketim. Rize bir puanla ikinci lige düştü. Sizin veya birilerinin düşündüğü gibi böyle bir şaibe, böyle bir şike olsaydı, Futbol Federasyonu başkanından istekleri olan bir insan olsaydım, kardeşimin ikinci başkan olduğu kulübü bir puanla ikinci lige düşürtür müydüm?

Hadi arada 15 puan olsaydı yapacağı bir şey yok dersin. Ama bir puanla ikinci lige düştü. Bunları düşünen insanların Allah aşkına, elini vicdanına koyması gerekmiyor mu? Ayrıca o geceye katılan bakanlar, o geceye katılan emekli subayların, bürokratların nereye gideceğini kim belirler?

Sonucunda bana böyle diyorsunuz, bu ülkenin 200 milyar dolar dış borcu var. 200 milyar dolar dış borcu ben mi aldım? Bu paralar kayboldu, ben mi aldım? 10 sene içerisinde 10 milyar dolardan 200 milyar dolara gelmiş bir şey var. Bu ülkenin kurtuluşu benim üstümdeki elbiseler de dâhil, arabam, evim, yazlığım işyerim dâhil bununla kurtulacaksa, Allah çarpsın hediyem olsun, veriyorum.

Bu paraları alanların kokteyllerine, gecelerine bütün herkes gidiyor. Ellerinde puro, üzerlerine smokin giymiş kişilerin gecesi için 'Çok nezih bir gece düzenlendi' deniliyor. Körler, sağırlar birbirini ağırlar. Kimi kandırıyorsunuz? Ondan sonra gazetelerde yazıyorsunuz, para nereye gitti? İşte para buralara gidiyor.

Bir film seyretmiştim. Kaçak içki olayını engellemek için bir ajan atıyorlar. Ajan araştırmalar yapıyor, her yere gidiyor. Bir gün yaşlı bir polisin yanına gidiyor. Yaşlı polis buna diyor ki, 'Sen ne yapıyorsun, sınırda mınırda içki arıyorsun? İçki o beş yıldızlı otellerin lobisinde, oraya gitsene.' Ajan 'Nasıl yani?' diye soruyor. Yaşlı adam, 'Git bütün içki orada, zaten bütün herkes orada içiyor.' Ajan otellere gidiyor, depoları içki dolu. Şimdi bu parayı kimin çaldığını herkes biliyor, işte bana, 'Sen çete misin, sen mafya mısın?' deniliyor. Benim ne yaptığım ortada. Ben mafyaysam da çeteysem de ortadayım.

Çok gerginsiniz, bunun nedeni sorular mı?

Kendi kendime geriliyorum, asabi bir insanım; sinirliyim. Ben itici bir insan da, agresif bir insan da, kötü bir insan da olabilirim. Ama ben hayatımın hiçbir döneminde gerçek hırsızları bilip de onları alkışlayan bir insan olmadım. Ben hayatımın her döneminde, çocukluğumdan beri yüreğimi kaburgalarımın arkasında hiç taşımadım.

Çocukken aileme muhalefet oldum, evden ayrıldım. Okulda öğretmenlerime muhalefet oldum, okuldan ayrıldım. Hayatım boyunca her zaman içine girdiğim atmosferlerde dik fikirli oldum. Ailemde de, okulda da kendini kral zannedenler vardı. Onlara, 'Sizi yıkamam ama yönetiminizi, krallığınızı kabul etmiyorum' deyip, çektim gittim. Bazıları, kendilerini kral görüp zulüm yapıyorlar.

Ev düzeninde de şu an -Türk aile toplum yaşamında- evin en ufak çocuğunun yaşadıklarını bütün herkes bilir. Bunu isyan olarak nitelemeyelim de aykırılık, yani başkaldırı. Birileri benim ne yaptığımı belirlememeli. Birileri benim ne konuşacağımı belirlememeli. Ben ne istiyorsam yaparım. Kendinizi ailenin bir malı görmeye başladıktan sonra, ırksal özelliklerini unuttuğu zaman, teba olma yani bir ailenin malı olarak görmeye başladığında, bir eşya gibi kendini hissetmeye başlamıştır. Ondan sonra meziyetlerinin hemen hemen hepsini yitirmiştir.

Yüreğinizi kaburgalarınızın arkasında saklamamak ne demek?

Beynimiz, kafatasımızın arkasında, o da mantığımıza hükmediyor. Hiçbir zaman mantığım benim için ön planda olmadı ama yüreğim ön planda olmuştur. Düşünmüştüm ki, arkadaş olurken, konuşurken, düşüncelerimi anlatırken, yüreğimi ellerimin içine alıp uzatırsam insanlara, insanlar şunu düşünürler: 'Gerçekten samimi, biz de yüreğimizi elimize alalım.' Şimdi bakıyorsunuz toplumda herkesi yüreğini avucunda zannediyorsunuz, elinin içinde zannediyorsunuz, beş-altı kişiyle konuşuyorsunuz. Sonra iş öyle bir yere geliyor, uçurumun kenarına hiç kimsenin yüreği elinde değil. Yalandan öyle yapmışlar. Bakıyorsunuz bizim yürek hurra, biz sıkıntıya uğramışız.

Ben kendimi iş adamı gibi hissetmiyorum. Ben iş yapıyorum ama iş adamı değilim. Bu biraz farklı. Bunun sebebini söylüyorum. Biz çok ufak yaşlarımızda insanlarla arkadaşlık yaparken, ben biraz içine kapanık bir insandım. Öyle bakardık, o, onun kız arkadaşına yazardı, argo tabiriyle yani bakardı. Öbürü arkadaşıyla kavga ederdi, diğeri diğerine yalan söylerdi. Ben, en nurlu insanların olduğu yere geleceğim. En üste geleceğim. Onurlu bir hayat yaşayacağım. Hayatın bana çektirdiği fırtınalar, kasırgalar, meltem olarak geri dönecek. 'Başardım' diyeceğim. Bu işte bir yanlışlık var ya da ben yükseliş yolunu yanlış seçtim. Ben yükseldikçe yukarı doğru gidiyorum. Giydiğimiz kıyafet olarak da gidiyor. Atmosfer olarak gidiyorum.

Şimdi insanlar birbirlerinin sahip olduğu paralar için entrikalar uyduruyorlar. Şimdi bakıyorsunuz, birileri birilerinin kız arkadaşına asılmıyorlar. Ne yapıyorlar? Çok yüksek teklifler ve hediyelerle yoldan çıkarmaya çalışıyorlar.

Birileri arkadaşlarıyla kavga etmek yerine, kiralık katil tutarak öldürtmeyi tercih ediyorlar. Çok yaşanıyor dikkat ederseniz. Ama onlar saygın ya, alkışlayalım. Veya o insan başbakanın uçağına binip Amerika'ya gidebiliyor. Gazeteden okuduklarım doğruysa... Ben o insanları suçlamak adına konuşmuyorum. Gazeteden okuduklarım doğruysa böyle oluyor. Ama bunların hiçbirinde sorun yok.

Şimdi yükseldik, yükseldik, yükseldik. Bakıyorum bizim aradığımız adres burası değildi. Burada her şey çok daha karışık. Ama üst dünya nasıl biliyor musunuz? Benim açımdan değil, burada yapılan her şey yasal, burada yapılan ahlaksızlık da yasal, burada yapılan tabii bunu da söylemekte fayda var.

Yükseklerde çok onurlu, çok şerefli, vatansever, milletsever, halkını seven çok değerli insanlar da var. Onların hakkını iade etmeden buradan geçersek, 'Adalet istiyorum, bana haksızlık yapıldı' diyen ben, bu sefer adaletsizlik yapmış olurum. Ben o yüzden 'İş adamı değilim' derim.

Sizin bir de avcılık yönünüz var. Onlar nasıl gidiyor?

Şu anda av yapmıyorum. Daha önceki zamanlarda yapmıştım ama bundan sonra yapmayacağım anlamına gelmesin. Domuz ve çakal avına devam edeceğim. Avrupa'da madalyalarım var. Demesi ayıptır, iki tane altın madalyam var.

Çakal, antipati duyduğum, nefret ettiğim bir hayvan. Çünkü tabiatın dengesine de zarar veriyor. Hiçbir zaman erkekçe gidip kavga etmiyor. Erkekçe gidip mücadele etmiyor. Bütün hayvanlar yavruladığı zaman yavrularına yemek bulmak için çalışırken, bunlar sıkıştığında gelip yavrularını yiyor.

Domuza baktığınızda, hiçbir zaman karnını doyurmak için değil, sadece ve sadece zarar vermek üzere programlanmış bir hayvan. Karnını patatesle doyurup, gitmiyor. İki domuz yüzlerce dönüm araziyi bir gecede darmadağın ediyor. Ben hayatımın her döneminde, ama tabiata, ama oraya, ama buraya zararlı olan varlıklara karşı antipati duymuşumdur. Tabii domuz avının da cezası yok. O yasal bir şey. Hatta 'Bir domuz kuyruğu getirirseniz, size bir fişek hediye veriyoruz' deniliyor.

Vahşi hayvanlardan timsah için ne düşünüyorsunuz?

Timsah çok vahşi bir hayvan ama onu avlamıyorum. Deniz kaplumbağaları, yumurtadan çıktıktan sonra belli bir saatte denize ulaşamazsa ölüyorlarmış. Timsah gibi vahşi bir hayvan bile tabiatın dengesine zarar vermiyor, avlanıyor. Ama soyluca ve adilce. O ne yapıyor? Ağzına almış, denize

ulaşamayıp, ölmek üzere olan yavruları dişlerinin arasındaki boşluğa denk getirip denize taşımıştır.

Siz de böyle yardımsever misiniz?

Ben hayatımın hiçbir döneminde piyasada iyiyim deyip gezen insanlar gibi rol de yapmadım. Adam çıkıyor, 'Aman efendim balinalar karaya vurmuş' diyor. 'Şu kadar para' diyor, o da yardım ediyor. Verdiği parayı şirket vergiden düşüyor. Ama ülkeden çaldığı paralarla kaç tane çocuk ilaçsızlıktan ölüyor? Hadi balina kurtulsun diye para verenlere şakşakçılar hazır. Zaten dünyada hep şakşakçılar var. O kadar çok olur ki şakşakçılar. Ben şakşakçı değilim, olmak da istemiyorum.

Adapazarı depreminde orada bir aşevi kurdunuz. Sonra, orada yemek servisi yapmanız engellendi. Ne olmuştu o günlerde?

Ben adalet istiyorum. Benim rol yapamama yeteneğim var. Adapazarı depremi konusunda benim talihsizliğim çok. Deprem haberini duyunca, çocuklarım da orada olduğu için hemen helikopter tuttuk ve deprem bölgesine geldik. Deprem nedeniyle herkes panik içindeydi. Eşim, annesi ve çocuklarımı gördüm. Onlara, 'Tamam, görüşürüz' deyip yanlarından ayrılıyordum. Eşim, 'Nereye gidiyorsun, bizi almaya gelmedin mi?' deyince ona, 'Sizde ölü falan yok. Ben gideyim daha iyi bir şeyler yapayım' karşılığını verdim.

Ben biraz donuk bir insanımdır. İfadelerim yüzümden çok belli olmaz. Benim suratım donuk, ifadelerim çok sert mi bilmiyorum. Orada beni tabii tanıyanlar oldu, 'Sedat Peker, Sedat Peker' diyorlar. Her yerde ölüler taşınıyor, korkunç bir manzara.

Ben hemen üstümü çıkardım. Kâğıt kalem aldım, yazmaya başladım. Orada da o bölgenin çok saygın bir işadamı arkadaşım da yanımda. Dedi 'Bir şeyler yapalım.' Ne yapalım, kazma kürek taşıyalım... Yani açıkçası rol yapmamı istiyor.

Dedim ki: 'Kardeşim, sen ruh hastası mısın? Yani bu ülkenin cumhurbaşkanı, başbakanı çıkmış, herkes çok üzgünüz diye açıklama yapmış. Elinde imkân olan insanlar üzülmek için bile vakitlerini boşa harcamamalı, hemen uygulamaya geçmeli.'

Depremin ikinci gününden itibaren 10 bin kişiye yemek dağıtmaya başladık. Konyalı Restoranı deprem bölgesine taşımıştım. İlçelere yemek dağıtıyorduk. Büyük bir çaba içine girmiştik. Bunları yapmak yerine ben de oraya gittiğimde 'Vah vah' deyip elimi başıma vursaydım, ağlamaya çalışsam bile ağlayamazdım.

Dedim ya tipim donuk. Ben normal insanlar gibi tepki veremiyorum, ağlayamıyorum, öyle şeyler yapamıyorum. Döndük hemen uygulamaya geçtik. Şükürler olsun bir gün sonra her şeyimiz hazırdı.

Orada yapılan harcamaları siz de vergilerden düştünüz mü?

Orada harcanan hiçbir şeyi vergiden düşmedik. Orada harcanan bir kuruşu bile vergiden düşmedik. Bana Adapazarı'ndan herkes diyor ki, orada yaptığınız yardımdan dolayı teşekkür ederiz. Ben de onlara, 'Teşekkür, ekstra yapılan şeyler içindir. Beni rahatsız etmeyin. Bana teşekkür etmeyin. İnsanlık görevimi yaptığım için teşekkür kabul edemem' dedim.

Sizin oradaki faaliyetiniz çabuk bitti. Bunun sebebi neydi?

Tabii birileri çıktı, 'Vay, Sedat Peker kendini devletten büyük zannediyor' dediler. Ben kimim, ben devletten nasıl büyük olurum? Bu nasıl bir mantık, bu nasıl bir anlayış? Ben, kutsal devlet kavramıyla yetiştirildim. Kafkasya'da benim ecdadım bunu öğretti: Devlete bağlılık. Çünkü orada mevcut devlet kaybedilince, devletsizliğin acısını benim büyüklerim biliyordu. Devletin ne olduğunu öğrettiler. Ama birileri 'Yok, devletten büyüktür' diyor. Allah aşkına söylediğime dikkat edin, açık seçik söylüyorum: Devlet okyanustur, ben sadece bir damlası bile değilim. Ne olur küçük, hileli, aşağılık oyunları bıraksınlar.

Deprem bölgesinde yemek dağıtmanızın amacı sadece hizmet mi, yoksa başka bir şey mi var?

Bu bir gönül hareketidir. Bizim ülkemizde bulunan herkes bir şeyler yapmak istiyor. 300 milyonluk Türk dünya-

sının tamamı bir şeyler yapmak istiyor. Benim oradaki görevim organizatörlüktü. Burada teşekkür edilecekse, orada görev almış arkadaşlarımıza edilmeli. Yanında 400-500 tane işçi çalışan arkadaşımıza, gündüz insanların sevgi tezahüratlarıyla karşılaşıyorum diye gitmiyor, ancak geceleri gidiyordum. İşte, yanında 400-500 işçi çalıştıran arkadaşım gece gittiğimde birkaç kamyon patates getirmiş, kendisi de oturmuş patates soyuyor. Milyon doları olan o kişi, gece gündüz orada yattı. Oradaki insanlar belki bu kişileri de bizim yanımızda silahçı, tetikçi diye düşünmüştür. Benim hiçbir arkadaşım silahçı, tetikçi olamayacaktır. Eğer benim tetikçilerim olacaksa, onların hepsi benim arkadaşlarım ve benden daha onurlu, daha şerefli, daha haysiyetli insanlardır. Bunu da söylemekte fayda var. Bunu bir gönül birliği gibi düşünmek lazım. Elinde kimin nesi varsa getirdi, benim neyim varsa koydum.

Herkes bir şey getirdi. Bana teşekkür edilmesin ama size bir şey söyleyeyim. Ben bir gazeteyi açtığımda bir şey okumuştum: Kore depreminde Japon mafyası süt dağıttı.

Etkilenmiştim. Bunu Japon Ulusal Basını tüm dünyanın haber ajanslarına geçiyor. Bunu okuduğumda içimden dedim ki, mafya dediğin şey insanları soymak için kurulan bir sistem. Bu adamlar niye depremde yağma yapmayıp da süt dağıtmışlar.

Bu, Japon hükümetinin içerisinde antipropagandayı geliştirmekle ilgili devlet dairesinin zannediyorum iyi çalışmasıyla yapılmış ve belediye başkanı o insanlara şilt vermiş. Ben şilt filan da istemiyorum. Yanlış anlaşılmasın. Her şey yanlış anlaşılıyor da onu da söylemekte fayda var. Ben yetkili olsaydım ne yapardım, bu konuyu alır, yurtiçi ve yurtdışı basınına aktarırdım.

Örneğin, Türkiye'de tanınmış çete lideri olarak bilinen, yargılanan bir insan, sahip olduğu o dönemdeki tüm ekonomik mal varlığını, birçok tanıdığı arkadaşının tüm mal varlıklarını harcatırdım. O zaman, Türkiye depremden sonra krizden çıkar mı çıkmaz mı diye dünyada kimsenin beyninde soru işareti kalmazdı.

Neden mi? Bu adamların soygun için kurulmuş çeteleri bile her şeylerini depremde feda ediyorsa, bunlarda milli birlik vardır. Bu milli birlik varsa, bu adamlar bu krizi mafyasıyla, hocasıyla, dilencisiyle, çöpçüsüyle beraber aşardı.

Güney Kore'ye bir tane tuvalet temizleyicisine 'Tuvalet temizlemekten hiç sıkılmadın mı?' diye soruyorlar. Tuvalet temizlikçisinin cevabı 'Ülkemin tuvaletlerini temizlemek bile bir şereftir' oluyor. Milliyetçilik, Türkçülük herkes anlatıyor. Ben milliyetçilik tarifini yaparken de, 'Şu politikacı en büyük milliyetçidir' demedim. Sabahları kalkıp, ibadet edercesine sokakları süpüren o çöpçüler var ya, ibadet edercesine bizlerin pisliğini temizleyen çöpçüler; bence en büyük milliyetçiler onlardır.

Ben hizmet etmiyorum. Ben organize suç lideriyim ya. Ben işin şeytanlığındayım. Beni at bir kenara. Ama bu kadar mücadele eden insanların hepsini küstürmek var mı? Bir kişinin, kişisel şahsi geçmişten gelen kinleri uğruna, o fikre hizmet etmiş birçok insana baskı olarak kullanması, bana o kişinin konumunun ne kadar adil olduğunu düşündürtüyor.

Hep dikkatimi çeker, adliyeye, emniyete giriş-çıkışlarda hep gülüyorsunuz. Bu neden?

Daha önce demiştim ya, ben normal değilim, ben biraz problemliyim. Emniyete götürüldüğüm zaman bana oradaki polislerin tamamen söylediği şu: Sakın dışarıda gülme.

Ben mahkemeye giderken de güleceğim, cehennemde zebaniye de güleceğim. Kimse beni ağlarken görüp, o zevki yaşayamayacak. Hani bu kadar acı çektirdiler ya, işte o acıyı çektirenler diyemeyecektir 'Bak acı çekiyor' diye. Bunu dedirttirmem.

Derimi yüzün, tuza basın, denemesi bedava. Yine gülerim. Bu benim hayat felsefem. Mahkemede yargılayan hâkime, 'Efendim ben cezaevinden keyif alıyorum falan zannetmeyin. Televizyonlarda belki denk geliyorsunuz, mahkemeye giriş-çıkışlarda hep gülüyorum. Benim niyetim sadece benim acı çekmemi isteyen hiç kimsenin bundan keyif almaması, beni seven insanların da ben gülüyorum ya, onların da bak neşesi yerinde deyip, akşam eve gittiğinde üzülmemesi' diyorum.

Milliyetçilik, Turancılık derken sanki siyasete hazırlanıyormuş gibisiniz.

Müsaade ederseniz ben bunu biraz anlatmak istiyorum. Benim şahsıma karşı Türk birliğiyle ilgili eleştiriler oluyor. Hükümetlerin görevi, devleti çalışma konularında yönlendirmek ve program yazmak. Devlet de uygulayıcısıdır. Hükümetlerin duyguları, kinleri, nefretleri olmaz. Hükümetler milletin rahat yaşaması, kâr etmesi için her şeyden kâr etmek amacıyla yola çıkar. Politikaya girmek gibi bir niyetim yok. Böyle bir şey bence çok komik. Asla böyle düşünmüyorum. Hiçbir parti ve hiçbir futbol takımı tutmamakta kararlıyım. Çünkü çocukluğumdan beri bir sınırın içine girmemek üzerine yeminliyim.

'Kurtlarla Dans' filmi yedi dalda Oscar'a aday gösterilmiş. Filmin yapımcısı da bir Kızılderili. Ve Amerika'nın gerçek sahibi. İşgale uğramış. Yani kendi kabile diliyle konuşma yaptığında, bütün Amerika kamuoyu tepki gösteriyor. Bizim kamuoyumuza baktığın zaman takdiri de izleyenlere bırakıyorum. Irkçılık, kafatasçılık diyorsunuz, bunu bana değil, gidin Amerika Kızılhaç'ına sorun. İkinci Dünya Savaşı'nda zenciler ve beyazlar kan verirken, zencilerle beyazların kanını birbirlerine vermemişler kan bozulmasın diye. Kafatasçı ben değilim; Amerika Kızılhaç'ı. Gidin orada arayın. Bunlar vesikalarla bellidir. Kaynakları bellidir. Ben hikâye falan anlatmıyorum.

Türk birliğinin kurulma umudu var mı?

Bizim insanlarımız Türk birliğini neden kuramaz? Amerika'da bir deney yapılmış. Bir akvaryumun içerisine etçil bir balık konmuş, piranha balığı değil. Başka bir tür. Bir de diğer tarafına en çok sevdiği balıklar konmuş. Akvaryumu ortasından ikiye ayırmışlar. Tabii öbür balıkları görünce, camı göremediği için saldıra saldıra, artık beynini vura vura, ilkin on saniyede bir hamle yapmış, sonra bir dakikada bir, sonra bir saatte bir, sonra bir günde bire, on günde bire, altı ay sonra ortadaki bölmeyi kaldırdıklarında, o en çok sevdiği balığı, o vahşi etçi balık yememiş. Neden biliyor musunuz? Çünkü onu yemeyi her düşündüğünde beynine darbe alınca artık

beyni uyuşmuş. Ne zaman onu düşünse acı hissettiği için artık onu gördüğünde bir daha onu hiç düşünmemiş.

Çocukluğumuzda okula başladığımızda öğretmenlerimiz, evde annemiz babamız, mahallede onlar, bunlar, herkes bir şey istiyorsunuz, bir şey anlatacaksınız ya, kafana bir jop gelir, ya evde cezalandırılırsın, televizyon seyretme hakkın elinden alınır, okulda arkadaşlarının karşısında tek ayak üzerinde bırakılırsın.

Ben diyorum ki, insanların hayallerini özgür kılın, insanlar düşündü, hayal edebildiği için savaşabildi. Silahla değil mücadeleyle. Silahla da ülke genelindeki güvenlik söz konusu olunca, ulusal savaşlarda silahlar da kullanılabilinir diye düşünüyorum.

Kurduğunuz internet sitesinde öğretim üyeleri de var mı?

Tabii, öğretim görevlisi, akademisyen beylerden geniş bir kadromuz var. Gecemize o geldi, bu geldi denildi ama gelen belki 50'nin üstündeki profesörden hiç söz edilmedi. En az bir ton öğretim görevlisi vardı. Onlardan söz edilmiyor. Çünkü bu ülkede profesörün, öğretim görevlisinin değeri yok ki.

Siz kendinizi nasıl bir insan olarak görüyorsunuz?

Ben kötü bir adamım. Sizler de, bizi izleyenler de hepiniz mutlu olun. Bu ülkeyi bu hâle ben getirdim. İnsanların açlıktan ölmesini sağlayan benim. Bütün ülkeyi dolandıran, her şeyi yapan benim. Farz edin ben öldüm. Ben şuna hep inanmışımdır, hayata korkusuzca bakanlar ölümden de korkmaz. Allah'a şükürler olsun hiç de korkmadım. Ben öldükten sonra kimi suçlayacaksınız? O zaman diyecekler ki kral çıplak. İşte hırsızlar burada...

İncil'de şöyle deniyor 'Ruhunu kaybetme pahasına bütün dünyanın sahibi olsanız ne anlamı var ki...' Bazı insanlar çok güçlü olduğunu zannedebilirler. Bazı insanlar konumlarından dolayı 'İşi bitirdik, artık okeye dönüyoruz' diyebilirler. Gerçeklere döndüğünüz zaman ozon tabakası delinmiş, ultraviyole ışınları vücuda dik olarak geliyor. Dedelerimiz gibi 100 sene, 105 sene yaşama işi bitti. Tabii Allah bilir ama bizim-

ki 60-65 sene olur. 65 senelik hayatta zaten şurada kalmış, eğer izin verilir de yaşarsak 30 senem.

Suikasta uğrama gibi endişe taşımıyor musunuz?

Bakkalın endişesi salamı keserken elini bıçak kesmesi, taksicinin endişesi trafik kazası yapmaktır. Sonucunda aksiyonu seven, heyecanı seven yaşamış olan benim, suikast beklememem zaten komedi olur. Hareketli hayat seçiyorsan, saldırıya da uğrayacaksınız.

Hareketli hayatı seviyorsunuz.

Hareketli hayatı seviyorum. Size dediğim gibi sırf burada muhalefet olsun diye belki dediklerinize katılsam bile ortam gerilsin diye anti fikir ortaya sürebilirim. Bu su gibi, nehrin suyu gibi yolunda gidiyor değil. Bana kimse ne yapacağımı, ne yapmam gerektiğini söylememeli. Benim rahatsızlığım bu. Ben ne yapmam gerektiğini bulurum.

Gelelim futbola. Futbolu seviyorsunuz ama takımınız hangisi?

Futbolun uğruna ölürüm. Ama takımım yok. Şimdi zaten bu konuyla ilgili bir şey söylememe gerek yok. Türkiye'deki en iyi komedyenler, en iyi bu konuda iddialılar. Bu ülkede herkes çıkmış, Şenol Hoca böyle yap, şöyle yap diyor. Kendisini savunmak durumunda da kaldık ama Şenol Hoca böyle, Şenol Hoca şöyle. Kardeşim bu ülkenin milli futbol takımı kaç kere dünya kupası finallerine katıldı. Hemen başında, daha maçlar başlamadan 'Takımı yaktı, takımı batırdı' deniliyor. Sonra bu adamdan nasıl başarı bekliyorsunuz? Kendisiyle tanışmıyoruz ama Şenol Hoca'ya yapılanların hiçbirini adil bulmuyorum. Adama edilmedik hakaret kalmadı. İnsanları adalete davet ediyorum. Çünkü adaletsizliğe uğramış bir kişi olduğuma inandığım için, insanları adalete davet ediyorum.

Gazetecilerden de şikâyetçi olduğunuz anlaşılıyor.

Benim gazetecilerden şikâyetim yok. Benim kendimden şikâyetim var. Anlatmak istediğim bu. Şimdi bütün herkes bir yere geçmiş, oturmuş hikâyesini anlatıyor. Yani siz hepi

niz iyisiniz de bu ülkenin durumu niye böyle? Benim derdim bu. Ben kötüyüm, ben işin dışındayım. Siz iyiydiniz de niye bu hāle getirdiniz. Siz anlatın insanlara, niye ben anlatmak zorundayım.

Bundan sonra beklentileriniz neler?

İnanın tek istediğim çocuklarımla huzurlu, sakin bir hayat. Düşündüğüm şeyleri söyleyeyim, yazayım. Yazdığıma değer bulma, de ki adam psikopat, yazmış. Sana ne, ben psikopatım sana ne oluyor ya...

Bir Cevap

Taraf Gazetesi'nden Fırat Alkaç'a

Sayın Fırat Alkaç,

Gazetenizde 31/08/2010 tarihinde hakkımda çıkan haberle ilgili cevap hakkımı kullanmama imkan tanıdığınız ayrıca da gündemde olan bazı konularda ve tutuksuz olarak yargılandığım Ergenekon isimli dava ve bu davayla ilgili yargılama sürecine ait gelişmelerle ilgili düşüncelerimi sorduğunuz için teşekkür ederim.

Sorularınıza vereceğim cevapların bazıları sizin hayata bakışınız yönünde hoşunuza gidebilir. Dolayısıyla da bazıları hoşunuza gitmeyebilir. Sizden isteğim şudur ki; sorularınıza verdiğim cevapların tamamını yayınlamanız. Röportajın içerisinden çıkarmalar yaparak lütfen anlam bütünlüğünü bozmayın.

Öncelikle, Ergenekon davasındaki Poyraz isimli bir gizli tanığın ifadelerine dayanarak gazetenizde çıkan hakkımdaki habere cevap hakkımı kullanmak isterim. Bu gizli tanığın anlatımlarına göre, Güneydoğu kökenli bazı iş adamları ve bazı kaçakçıların bizim tarafımızdan öldürüldüğü ve Ölüm Üçgeni diye adlandırılan bölgeye bırakıldıklarıdır.

Gizli tanığın iddiasına göre manevi kardeşim olan bana olan ve sevgisinden dolayı soyadını "Peker" olarak değiştiren Tolga kardeşimizin (mekânı cennet olsun) bu gizli tanığı

arayarak, falanca falanca kişileri bizim öldürdüğümüzü, bu infazlarda kendisinin de görev aldığını söyleyerek sıranın hem kendisine, hem de Poyraz isimli gizli tanığa gelebileceğini söylediği, daha sonrada ilerleyen zaman içerisinde Tolga Peker'in (mekânı cennet olsun) bizim tarafımızdan öldürüldüğü, gazetenizde çıkan haberin içeriğidir.

Yine bir başka gizli tanığın ifadesine göre Gazi Mahallesi'ndeki Alevi vatandaşlarımıza ait kahvenin taranmasında bizzat görev aldığımdır Osman Gürbüz'le aynı ekibin içerisinde.

Yine bir başka gizli tanığın ifadesine göre Sivas'ta yakılarak katledilen 33 insanımızın olayını benim örgütlediğim ve bu kişilere (olayın faillerine) düzenli olarak para gönderdiğim yazıyor.

Fırat Bey, sadece bir dakikalığına sakince düşünürsek bu olayların yapıldığı tarihte benim en fazla 21-22 yaşında olduğumu görebiliriz. Ve o yaşıma kadar hayatımın 3-4 senesini kendimce doğru olduğuna inandığım bazı olaylar yüzünden cezaevinde geçirdim (Bazı uyuşturucu ve kadın satıcılarını vurduğum için).

Bu olaylar olduğunda 21-22 yaşında olduğuma göre, o günkü yaşımdan cezaevinde kaldığım 4 seneyi çıkardığımızda geri kalan yıllarında çocukluk ve gençliğimin ilk yılları olduğunu görebiliriz. Bu açıdan baktığımızda bile benim bu olaylarla bir ilgimin olamayacağını derhâl görebiliriz. Ancak sadece bu kadar açıklamayla bu olayı tamamlamak istemiyorum. Bu olayların yaşandığı tarihe sizinle ve okuyucularla kısa bir yolculuk yapmak istiyorum.

Dönemin en ünlü kumarhanecisi, aynı zamanda da eski bir uyuşturucu kaçakçısı olan Fındıkzadeli Ömer öldürülünce hiç kimsenin beklemediği bir olay olmuş, dönemin Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu bazı özel harekât polislerinin gözaltına alınması emrini vermiştir.

Yaptıkları olaylarda gözaltına hiçbir zaman alınmayan bu arkadaşlar olaya haklı olarak tepki göstermiş, falanca kişiyi de biz öldürdük, filanca kişiyi de biz öldürdük diye tepki göstermişlerdir.

Bunları bilen sadece ben değilim. O dönemde bu ülkede yaşayan ve bu konulara bir parça ilgisi olan herkes bu olayları zaten biliyor. Hatta o kadar ki bu olaylar gazetelerde yazıldı çizildi. Arşivlere girerek dediklerimin doğru olduğunu siz de görebilirsiniz.

Bunları söyledikleri hâlde işlem yapılmaya fırsat verilmeden Ankara'dan içişleri bakanlığı ve genel müdürlükten gelen talimat üzerine gece yarısı araçlara koyularak Ankara Özel Harekât Dairesi'ne gönderildiler. Oradan serbest bırakılma işlemleri yapılıp bir kısmı bir milletvekilinin koruması olarak görevlendirildiler (Sedat Bucak).

Aynı anda bazı söylentiler dolaşmaya başladı; bu polislerin filanca kişiyi öldürdük, falanca kişiyi öldürdük derken emniyette gizli kamerayla kayıt altına alındıkları, hatta dönemin emniyet müdürünün bu kaydı Mesut Yılmaz'a dinlettiği, ancak kendisi de yargılanacağı için (görevi kötüye kullanma suçunu işlediğinden dolayı) böyle bir kaydın olmadığını söylediği yine o dönem yazılanlar, çizilenler ve konuşulan konular arasındaydı.

Yine dönemin emniyet müdürünün, kayıt altına almaya gerek yok ki, adamlar şunu da biz yaptık, bunu da biz yaptık dediği yine konuşulanlar ve yazılanlar arasındaydı.

Bunca gelişmelerden sonra başbakanlık, Kutlu Savaş isimli bir hâkime (mekânı cennet olsun) bir rapor hazırlama emrini vermiştir.

Hazırlanan raporun bir kısmı kamuoyuna açıklanmış, bir kısmıysa devlet sırrı niteliğinde gizli tutulmuştur yani açıklanmamıştır. Ancak bu konulara ilgisi ve merakı olan herkesçe bilindiği üzere açıklanmayan bölümde şu yazıyordu: Devletler kendi güvenlikleri için bu tip olaylara (yani imha olaylarına) başvurabilirler.

Bu yazmış olduğum olayların en doğrusunu bilecek kişi, görev yaptığınız gazetenizin başındaki Sayın Ahmet Altan'dır. Eğer ki kendisinden de daha iyi bilecek veya en az onun kadar bilecek kişi de kardeşi Mehmet Altan'dır.

Sayın Mehmet Altan'ın, o bölgede işlenen faili meçhul cinayetlerin üstüne dönemin önemli politikacılarından Mesut

Yılmaz'ın kararlılıkta gitmesi üzerine onu öven yazılar yazdığını çok net hatırlıyorum.

Kısacası, devlet politikası üzerine kurulu bir mantıkla, işlenen cinayetleri bizim işlediğimizi bir gizli tanığın beyanına göre Ergenekon dosyasına koymak acaba ne kadar mantıklıdır?

Biraz önce de anlattığım gibi bu cinayetlerin nasıl işlendiğini, bilmesi gereken herkes biliyor. Yani burada körebemi oynuyoruz. Böyle saçmalık olabilir mi?

Ben de şöyle mi davransam iyi olur; nasıl olsa bir gizli tanığın ifadesiyle beni kimse mahkûm edemez, bari ben de olayların kahramanıymış gibi şekil mi yapayım? Vallahi kimse kusura bakmasın ben böyle saf bir insan değilim. Hem yapmadığım, içinde rol almadığım bir olayın havasını atmaya da zaten ihtiyacım yok.

Hayatımın her döneminde kendince doğru olduğuna inandığım değerler doğrultusunda yaptığım olayların, eğer ihtiyaç duyarsam şekli de, itibarı da bana yeter. Ancak, özellikle son on senedir kurmaya çalıştığım yeni hayat tarzında öyle bir şekle, öyle bir havaya zaten ihtiyacım yok.

Sayın Fırat Alkaç, tekrardan bir dakikalığına mantıklı düşündüğümüzde kimler tarafından yapıldığı herkesçe bilinen cinayetlerin alakasız hatta komik bir şekilde Ergenekon dosyasının içine dâhil edilmesinin olayları gerçek seyrinden uzaklaştırma çabası olarak algılayamayız mıyız? Bana sorarsanız kesinlikle böyle.

Polis ifadelerine göre ve savcılık iddianamesine göre ben Osman Gürbüz'le tanışmıyorum (Bu kesinlikle doğru). Ama aynı dosyadaki bir başka gizli tanık ifadesine göre biz Osman Gürbüz'le beraber Gazi Mahallesi'ndeki kahveyi taramışız (İşte bu çok komik). Yine Ergenekon dosyasına göre ben Osman Gürbüz'ü infaz ettirmek için Antalya'ya adamlar göndermişim (Bu da çok komik). Bunu Osman Gürbüz'ün kendisi de mahkemede söylemiştir. Gerçekten merak etmekten kendimi alamıyorum, acaba birileri tarafından bu dosya mecrasından mı uzaklaştırılıyor? Bence üzerinde düşünülmesi gereken bir soru.

Yakın tarihten bir örnek vermek gerekirse kayıp olan bir iş adamı vardı. Organize suçlar dairesi ve il emniyet Müdürlüğüne göre, hatta kayıp olan iş adamının ailesine göre iş adamını Erol Evcil öldürtmüş ve ölüsünü de kaybetmişti yani yok etmişti. Gazetelerde devamlı bu konuyla ilgili haberler çıkıyordu. Kişinin ölüsü bulmak üzere Sayın Erol Evcil'in yaptırdığı kesinlik kazanıyor ve bunun gibi nice haberler. Dönem dönem bu konuyla ilgili haberler yazıldı durdu. Operasyonu da her şeyi bilen Sayın Bakanımız Hanefi Avcı yönetiyordu. Organize suçlar daire başkanı olarak (Kendisine neden sayın bakanım dediğimi röportajın ilerleyen satırlarında açıklayacağım). Erol Evcil'in öldürttüğü haricinde hiçbir alternatifi düşünemediler (Her şeyi biliyorlar ya). Aradan yıllar geçtikten sonra İzmir'e yeni bir emniyet müdürü geldi. Tabii ki kendisine ait yeni bir ekiple beraber. Çok kısa bir süre sonra kayıp fabrikatörün ölüsü, cinayeti işleyenler ve azmettirenler ortaya çıkarıldı. Fabrikatörü öldürenler kendi avukatı ve kendi yakınlarıymış. Gerekçeleriyse fabrikayı Sayın Erol Evcil'e satmasına sinirlenmeleriymiş.

Yakın tarihimizde yaşanan bu olaylardan da anlaşılacağı üzere bazen bir olaya yanlış gözle bakınca onun çözümünün genelde mümkün olmayacağı ortaya çıkıyor.

Benimde merak ettiğim bu saçma sapan gizli tanık ifadesiyle olaylar acaba çözümsüzlüğe mi itiliyor?

Yargılandığım Ergenekon mahkemesinde de anlattığım bir şeyi tekrar etmek isterim. 15-20 sene sonra Ergenekon davası bugünkü gibi önem arz etmeyecek demiştim. İnsanlar sadece internette vakit geçirirken boş vakitlerinde bazen bakacakları bir dava olacak. Ve dosyayı incelerken bir Alevi vatandaşımız o gizli tanığın ifadesini okuyunca kahveyi tarayanlardan biri bendim diye düşünüp, bana haksız yere küfür edecek. Sayın mahkemeye bu benim için hapis yatmaktan çok daha kötü demiştim. İşin en komik yanı Şiilik ve Alevilik konusunda çok ciddi çalışmaları, incelemeleri olan ve Türklüğe ait birçok gelenek ve göreneğin Aleviler tarafından günümüze taşındığı için milletçe onlara borçlu olduğumuzu düşünen bir insanım.

Merak ediyorum, kanunen hiçbir değeri olmayan bu saçma sapan ifadelerin dosyaya eklenmesi, gerçekten de olayları çözümsüz bir hâle getirmek için bazılarınca yapılan bir planın bir parçası mı bunu gerçekten anlayamıyorum.

Rahmetli Tolga kardeşimin şu anda cezaevinde yanımda olan resimlerinin, panoda asılı olan resimlerinin sayısı kendi çocuklarımın resimlerinden daha fazladır (Mekânı cennet olsun). Rahmetlinin ilkokula giden Kaan isminde bir kardeşi var. Benim mektup arkadaşım. Babaları da beyin kanamasından vefat ettiği için çok utanarak söylüyorum ama durumu anlatmak için mecburum, bu kardeşimizin maddi manevi tüm sorunlarıyla ilgileniyorum. Bu çocuk büyüyünce internette gezinti yaparken Poyraz denen gizli tanığın ifadesini ama dosyadan, ama sizin haberinizden okursa sizce hoş olur mu, adil olur mu?

Daha önceki satırlarda da detaylı anlattığım üzere Türkiye'de o cinayetlerin nasıl işlendiğini herkes bildiği hâlde, bir uyuşturucu bağımlısının, bir manyağın söylediklerinin gizli tanık diyerek dosyaya eklenmesi ne kadar adaletli gerçekten size soruyorum.

Bütün bunları bir kenara bıraksak işin başka komik yanları da var. Bu öldürülen kişiler büyük ailelere mensup kişiler. Yani imkânları olan aileler. Bu cinayetler olduğu zaman kendileri de çok ciddi araştırmalar yapmış ve olaylarla ilgili bilgi sahibi olmuşlardı. Bu tip haberler çıkınca o ailelerden hiç kimse acaba merak ediyorum, neden çıkıp söylemiyorlar, neden bu hikâyeleri bir kenara bırakın demiyorlar o da ayrı bir merak konusu.

Geçenlerde bir koramiral yapıldığı söylenen olayların bir devlet politikası olduğunu söylediğinde, kendini milliyetçi camianın içinde gören bazı kimseler bu koramirale sert ithamlarda bulundu. Oysa zaten bütün herkes biliyor ki yapıldığı söylenen olaylar devlet politikasıydı. Zaten başbakanlığın görevlendirdiği hâkim de raporunda devletin kendini müdafaası için bazen bu tip olaylar yapabileceği yazmıyor mu? (Raporun kamuoyuna açıklanmamış bölümünde). 80 öncesine dair yaşanan olaylarla ilgili birçok hikâye dinledim. Ancak en aklı başındakilerin anlattığı ortak konu esas olayları yapanların

çoğunlukla cezaevine girmediği, sağa sola şekil yapmak için olayları kendi yapmış gibi davrananların veya arkadaş toplumlarında ben yaptım diye anlatanların tutuklanarak bahsettikleri cinayetlerin failleri olarak cezaevinde kaldıklarıydı.

Röportajın ilk başlarında da anlattığım gibi ben yapmadım. Cinayetleri nasıl olsa kanunen bir şey olmaz diye sahiplenecek, havalara girecek bir tip değilim. Dediğim gibi geçmişte kendimin doğru olduğuna inandığım konularda yaptıklarımın şanı bana yeter zaten.

Cevap hakkımı kullandığım röportajın bu bölümünü şu cümleyle tamamlamak isterim: Poyraz isimli gizli tanığın verdiği ifadenin asrın davası denilen bu davaya bırakın katkısının olmasını; bu ifadeden Türk filmi senaryosu bile olmaz.

Sayın Fırat Alkaç, Sayın Bakanımız Hanefi Avcı'nın yazmış olduğu kitabı, şahsının bu tip olaylardaki duruşuna karşı sorduğunuz soruları cevap verip vermemeyi uzun bir süre düşündüm. Zaten bu yüzden dolayıdır ki sorularınıza karşı olan cevaplarımı size biraz geç yolluyorum.

Kendisi Ergenekon davasının savcılık tanığı olduğu için yüz yüze geleceğimiz o anı bekliyordum. Sürpriz olan bir anda yazdığı bu kitapla gündeme gelmeseydi. Kitabı okuduktan sonra sayın bakanımızı her zaman olduğu gibi yine takdir ettim. Her zaman saygı duyduğum zekâsına şapka çıkararak hakkını teslim ettim.

Bizim yargılanmamız 1. Ergenekon davası olarak geçiyor. Bir ayın bir haftasını bize, iki haftasını 2. İddianameye, kalan bir haftasını da heyet dosya okumaya ayırıyor. Yani Hanefi Avcı'nın tanık olarak çağrılmasının çok uzun bir zamana yayılabileceğini düşündüğümden bu beyefendiyle ilgili bazı yaşadıklarımızı şimdiden anlatma ihtiyacı duydum. Çünkü 3-5 ay sonra anlatırsak bazı hayalperestler tarafından bu konuları örgütlediler, planladılar yorumlarının yapılabileceğini düşündüm.

Ergenekon Savcısı Sayın Zekeriya Öz'ün bana sözlü mülakatta sorduğu sorulardan biri şuydu: Seni kimler destekledi, nasıl genç yaşına rağmen bu kadar yükselebildin diyordu. Ben ısrarla sorulan bu sorunun neticesinde beni kimsenin

desteklemediğini ancak kendilerinin düşündüğü gibi askeriyeye yakın olmadığımı, Marmara Üniversitesi'nin karşısında takıldığımız Kafe Vanessa'ya gelen istihbarat şubenin ve o zamanki adıyla siyasi şubenin memurlarıyla ve amirleriyle yakın olduğumuzu, bu yakınlığımız maddi bir çıkar ilişkisi değil de daha çok ortak paydamızın milliyetçi düşünce olduğunu anlatmıştım. Aradan geçen zamanda bu yetkililerin arkadaşlarıyla, onların da arkadaşlarıyla arkadaş olarak emniyet camiasında bir arkadaş çevremiz olmuştur. Üniversitede eylem olduğunda, karışıklıklar çıktığında zaten birçok kez beraber hareket ettiğimizi anlatmıştım (Şu an solcu arkadaşlara karşı polislerle beraber hareket etmemizin çok kaliteli bir davranış olduğunu düşünmüyorum. Ancak o zamanlar bana çok mantıklı geliyordu bu davranış biçimim).

İl emniyet müdürleri değişince kadrolarda da bazı değişiklikler oluyordu. Sayın Bakanımız Hanefi Avcı'nın ismini ilk o zaman duymuştum. Nejdet Menzir müdürün kadrosu olarak gelmişti. Ben kendisiyle hiçbir zaman yüz yüze gelmedim. İstihbarat şubede görevli Pala Şeref diye tanıdığımız bir baş komiser vasıtasıyla kendisiyle irtibatımız vardı. Bizden haberdardı, biz de kendisinden haberdardık. Aradan bir dönem geçtikten sonra, Şeref Bey kendisinin yani Hanefi Bey'in selamını ileterek devlete hizmetleri olmuş bazı itirafçıların Diyarbakır'dan İstanbul'a getirildiğini, bu kişiler İstanbul'u bilmedikleri için onlara maddi-manevi yani her anlamda yardımcı olmamı istiyordu.

Benim o zamanki konumum şuydu: Varlıklı bir ailenin, daha doğrusu varlıklı bir sülalenin üyesi olup, yakın ve uzak çevrede tanınan, milliyetçi görüşe mensup, saygınlığı olan bir kişiydim. O dönemin şartlarına göre maddi imkânım oldukça da iyiydi.

Bahsi geçen itirafçı arkadaşlarla tanıştım. Bu arkadaşlar zaten sizin de gazetenizde devamlı yayınlanan meşhur bir resim var ya, oradaki olan arkadaşlar. Yani Tilki Selim, İbrahim Babat, Hidayet Bozyiğit, Süleyman Öğer (bu arkadaş itirafçı olmadığını, 10.5 sene terör örgütünden yatıp çıktığını söylüyordu), Süleyman Öğer'in kardeşi Cemal Öğer, Hanefi Bey'le yani sayın bakanımızla en çok görüşenleriydi (Daha az dikkat

çektiği ve daha az geçmişi şaibeli olduğu için). Ali Ozansoy, Tilki Selim'in abisiydi. Ancak ben kendisiyle herhangi bir şekilde karşılaşmadım. Bu itirafçı grubunun içinde tanıştığım ama ismini hatırlamadığım başka arkadaşlar da var. Zaten onlar etkin kişiler değildi. Grubun lideri konumunda kendini hissettiren Hidayet Bozyiğit'ti (Bir çatışmada öldürüldü). Grubun sözcüsüyse Süleyman Öğer'di.

Daha önceki satırlarda da söylediğim gibi bu arkadaşlar İstanbul'a yabancıydı, bize Hanefi Bey'in emanetiydiler. Biz de kendilerine elden geldiğince maddi manevi destek olduk.

Hanefi Bey diyebilir ki JİTEM onları kötü yönde kullanıyordu, ben onları faili meçhul yapmasınlar diye JİTEM'in elinden aldım. O zaman kendisine şöyle bir soru sormak lazım: Hem PKK militanı olduklarında hem de daha sonra JİTEM'e geçip oraya çalıştıklarında, şiddetten başka hayatlarında hiçbir şey yapmamış bu insanları İstanbul'a getirerek onlara acaba manifaturacı veyahut da zücaciye dükkânı mı açacaktı, kim bilir belki de kırtasiye dükkânı açacaktı onlara.

Tabii ki bu anlattıklarımızdan sonra Hanefi Bey diyebilir ki onları ben İstanbul'a getirmedim. O zamanda kendisine şunu söylemem gerekir; bu insanların İstanbul'da bir akrabaları yok, bir yakınları yok. Bu insanlar Diyarbakır'da Emniyet İstihbarata çalışırken (JİTEM'den ayrılıp) senin İstanbul'a geldikten sonra hepsinin aynı anda İstanbul'a gelmeleri rastlantı olabilir mi? Böyle bir şeye inanmak için gerçekten çok saf olmak gerekir.

Mesela bir de kitabında şöyle yazıyor; Rahmetli Cem Ersever: JİTEM'den ayrılınca itibarsızlaştırıldığını, gücünü konumunu kaybettiğini kendisi anlatıyor. Daha sonraki bölümlerde de Cem Ersever'in kendi ekibinde çalışan Ali Ozansoy'u istihbarat daire başkanlığına yerleştirdiğini yazıyor.

Bu ülkede bütün gazeteciler zannediyorum bu kitabı okumuştur. Ancak kimsenin dikkatini bu bölüm çekmemiş. Pardon Abdülkadir Aygan isimli PKK itirafçısının uyarmasıyla sizin gazetenizin bir yazarı konuya değinmişti. Ali Ozansoy'u İstihbarat Daire'ye aldıran Cem Ersever değil Hanefi Avcı'dır demişti.

Zaten böyle bir görevlendirmeyi Hanefi Bey'in de anlattığı gibi bütün itibarını kaybetmiş bir Cem Ersever'in yapabilmesi tabii ki mümkün değildir. Bence burada doğru olarak sorulması gereken soru şudur: Hanefi Avcı Ali Ozansoy'u İstihbarat Daire'ye devlet memuru statüsünde yerleştirdiğini niye saklamaktadır?

Aslında Hanefi Avcı'nın ilk çıkışını yaptığı ve sevgili basın mensuplarımız tarafından kahraman mertebelerine çıkardığı dönemde Susurluk Meclis Komisyonu'na verdiği ifadeler sorgulayıcı bir gözle okunsaydı belki de şu anda bazı kesimler tarafından kahraman kabul edilen kâğıttan bir aslanımız olmayacaktı. İlerleyen satırlarda anlatacağım yaşanmış olaylarla söylediklerimin doğruluğunu kanıtlayacağımı zannediyorum.

Neyse konumuza tekrar dönersek; bu itirafçı arkadaşlarla tanıştıktan çok kısa bir zaman sonra milliyetçi camianın bilinen isimlerinden Adanalı bir iş adamı olan Hayrettin Alp gelerek bu itirafçı grubun benim arkadaşlarım olduğunu, bu kişilerden bir konuda ricacı olmamı istedi. Konu nedir diye sorduğumda bir arazinin el değiştirmesinden dolayı Kanal 6'nın sahibi Mehmet Kurt'tan yüklü bir miktarda para istediklerini, Mehmet ağabeyinin (kendisi öyle hitap ediyordu) kendisinin yakını olduğunu, bu paranın haksız yere istendiğini ve piyasadan duyduğuna göre bu kişilerin benim ricamı kırmayacaklarını söyledi.

Piyasada insanlar tarafından itirafçı grupla bu kadar yakın anılmaktan bir anda rahatsız oldum. Ben de yükü üzerimden atmak için doğruyu anlattım. Bu kişilerin Hanefi Avcı'nın selamıyla geldiklerini, bildiğim kadarıyla ona bağlı çalıştıklarını söyledim.

Hayrettin Alp teşekkür edip ayrıldıktan sonra Mehmet Kurt'la görüşüp durumu anlatıyor. Mehmet Kurt bunun üzerine bir-iki tanıdık vasıtasıyla Hanefi Avcı'ya gidip durumu anlatıyor. Hanefi Avcı kendisini misafir ettikten sonra, bu kişilerin kendisine bağlı çalışmadığını ancak devlete hizmetleri olmuş biraz da sorunlu insanlar olduğunu söylüyor. Yani sizin gazetenizde sıkça kullanıldığını tabirle 'İyi Çocuklar' diyor.

Aralarında geçen bu diyalogu hem itirafçı gruptan öğrendim, hem de Mehmet Kurt'un yakını olan rahmetli Ahmet Cemil'den (mekânı cennet olsun).

Mehmet Kurt devletin istihbarat müdüründen aldığı, ve uzlaşı anlamı içeren bu mesajdan sonra Hayrettin Alp vasıtasıyla Süleyman Öğer'e alınan bir randevu neticesinde o zamanın parasıyla 4 milyar lira paraya anlaşıyorlar (Geçmiş zaman, belki 40 milyar olabilir). O zamanın ekonomik şartlarına göre bu ciddi bir paraydı. Bu itirafçı grup kendilerinden beklemediğim bir performans göstererek, maddi sıkıntın varsa buradan sana da verebiliriz dediler. Ben de konunun benimle bir ilgisi olmadığını, ayrıca bu konuda bir emeğimin olmadığını belirtip, İstanbul'a yeni yerleşiyorsunuz para size daha çok lazım olur dedim. Bu yaşanan olaydan sonra o arkadaşlarla aramızda olan yakınlık biraz daha arttı. Tam burada Hanefi Bey'e şöyle bir soru sormamız gerekmez mi acaba? "Sen nasıl bir istihbarat müdürüsün ki senin tanıdıkların tarafından avanta istendiğini söyleyen bir iş adamının sana anlatımlarını nasıl resmiyete koymazsın, adam şikâyetçi olmasa bile bilgi notu olarak bu görüşmeyi asayiş şubeye nasıl bildirmezsin?" Bu olayın yaşandığı tarih 1994 senesinin sonu ve 95 senesinin başı olması gerekir.

Zaten bu ilk bitirdikleri işten aldıkları cesaretle elde ettikleri paranın şaşırtmışlığıyla, hızla birkaç işe girdiler. Tatlıcı ailesinin bir alacağı yüzünden kendilerine yapılan rica üzerine bir içecek firmasının sahibini rahmetli Hidayet Bozyiğit belden yukarı vurarak yaralamıştı. Bana artık çok yakın olduğumuz için kendileri anlattı. O dosya halen emniyetin faili belli olmayan dosyaları arasındadır. Bu olayın kapanmasını da bu olaydan onlara çok kızmasına rağmen yine Hanefi Avcı sağlamıştır.

Daha önce söylediğim gibi Hidayet grupta lider durumdaydı (En azından dışarıdan öyle algılanıyordu). Aradan çok kısa bir zaman geçince, Hidayet'in narkotik şubeden atılma bir uyuşturucu kaçakçısıyla girdiği çatışmada öldürüldüğünü, Süleyman'ın açtığı bir telefon neticesinde öğrendim. Bir uyuşturucu parasının tahsilatı yüzünden bu çatışma yaşanmıştı.

Çatışmanın yaşandığı yer Kadıköy ilçesindeydi. Çünkü arkadaşları toplanıp Kadıköy Adliyesi'ne gitmişlerdi. Rahmetli Hidayet, İstanbul'u sokaklarının güneydoğunun dağlarına benzemediğini canını vererek öğrenecekti. Hanefi Bey'in züccaciyeci dükkânı açmak için İstanbul'a getirdiği arkadaşlarından biri böylelikle öldü gitti (Mekânı cennet olsun).

İstanbul'da bir emniyet müdürleri değişimi tekrardan yaşanınca yeni gelen asayiş şube müdürü telefon açtırıp beni şubeye çağırttı. Ben de kendisinin yanına gittim. Benim yanıma itirafçıları alarak insanları rahatsız ettiğimi söyledi. Benimle beraber Süleyman Öğer de emniyete getirilmişti. Ben Asayiş Şube Müdürü Sedat Demir'e çok açık bir şekilde, "Bu arkadaşlar İstihbarat Şube Müdürü Hanefi Avcı'nın yakınıdır. Ben sadece kendilerini tanırım" dedim. Daha sonra kendisi şaşırarak beni dışarı yolladı. Sonradan öğrendiğime göre Hanefi Avcı'yı telefonla arıyor. Neticesinde Süleyman Öğer'e bir fiske vurulmadan gönderilirken bana biraz sıkıntı yaşatıyorlar.

İkinci kez bu kişilerin Hanefi Avcı'nın yakınları olduğunu söylememden dolayı bu grupla soğukluk yaşamaya başladım. Zannediyorum ki Hanefi Avcı'nın onlara verdiği talimat sonrasında bu soğukluk yaşanmaya başladı. Zaten bu olayın üzerinden çok kısa bir zaman geçmişken bu arkadaşlar bir para bölüşmesi yüzünden birbirlerine girdiler. Suriye uyruklu itirafçı İbrahim Babat (bu grubun üyesi), Süleyman Öğer'i kaleşnikofla arabasının içindeyken taradı. Süleyman yaralandı ve İbrahim'in ismini verdi.

İbrahim Babat, güneydoğudan tanıdığı Ergenekon sanıklarından Arif Doğan Albay'ın yanına gitti. O zaman kendisi Yalova Jandarma alay komutanıydı. Arif Doğan Albay, Kadıköy Emniyeti'nin çok ısrarlı baskısı üzerine İbrahim Babat'a bir şey olmayacak şartıyla Kadıköy Emniyeti'ne teslim etti. O zamanki Kadıköy ilçe emniyet müdürünün bir sohbette bazı iş adamlarına, "Kardeşim adamı asayiş şubeye veriyoruz, terörle mücadele şubesine veriyoruz, kimse almak istemiyor" diyordu.

İbrahim Babat yargılanıp yüksek bir ceza alınca güneydoğuda içinde rol aldığı bütün olayları Arif Doğan Albay'dan intikam almak için bütün her yere yazmaya başladı. Hatta o

dilekçelerle ilgili basında da birtakım ufak tefek yazılar çıkmıştı. Ancak sonucunun ne olduğunu merak etmediğim için takip etmedim.

İbrahim Babat isimli arkadaş için Suriye'ye gittiğini söyleyen var, öldüğünü söyleyen var. Ancak ne olduğunu tam olarak bilen yok. Hanefi Bey'in herhalde kırtasiye dükkânı açmak için getirdiği bu arkadaşlardan bir yıldız daha kaydı.

Bu olayların hemen akabinde zaten Susurluk olayı patlak verdi. Susurluk olayında Meclis Komisyonu'na Hanefi Avcı'nın verdiği ifadeye oyuncak bulmuş çocuklar gibi atlanmasaydı, daha sorgulayıcı bir gözle bakılsaydı satır aralarında birçok şey görebilir, hak etmeyen bir insanı hak etmediği bir şekilde övmezlerdi. O tarihte benim ismim sadece MİT raporunda bir satır olarak geçiyordu. Yani ön planda değildim, çok tanınan bir sima hiç değildim. Bu yüzden dolayı Meclis Komisyonu'ndaki ifadesinde Hanefi Avcı'ya benimle ilgili hiçbir şey sorulmadığı hâlde, benim ismim hiç geçmediği hâlde Hanefi Avcı durup dururken mesela Sedat Peker diye biri var deyip bıkkınlık verir derecesinde beni anlatıyor. Anlatıyor da anlatıyor. Sayfalar boyu, saatler boyu anlatıyor. Komisyon üyeleri merak edip soru sormaya başlıyorlar, Hanefi Bey anlatmaya devam ediyor. O zaman kendi kendime bu adam müthiş bir beyin dedim. Haraç istenen Mehmet Kurt olayında söylediğim gibi, Asayiş Müdürü Sedat Demir'in sorgusunda yüzüne söylediğim gibi itirafçı grubun Hanefi Avcı'ya yakın olduklarını, ona bağlı çalıştıklarını söyleyebilecek tek kişi bendim, beni bir anda gündeme taşıyarak ve hakkımda saatlerce anlatarak önümü tamamen kesti. Şimdi bu söylediklerimi o zaman söylemiş olsaydım intikam almak için söylediğim düşünülecek ve bir değeri olmayacaktı.

Bu açıklamalardan sonra Süleyman Öğer ve kardeşi Cemal Öğer'le irtibatımız koptu. Tilki Selim benimle görüşmelerine devam ediyor diye Hanefi Avcı onunla irtibatı kesti. Zaten daha sonraki tarihlerde bana yönelik yapılan çete kurma operasyonunda Ali Ozansoy'un kardeşi olan Tilki Selim'i benim örgütümün üyesi yapıp cezaevine yolladılar. Zannederim ki birkaç ay tutuklu kaldıktan sonra kendisi tahliye oldu. O günden sonra kendisiyle görüşmedim. Yani on sene oldu.

Esnaflık yaptığını öğrendim. İyi bir arkadaştı, Allah yolunu açık etsin.

Aradan epey bir zaman geçti, Sayın Bakanımız Hanefi Bey daire başkanı oldu. Yaptığı ilk operasyon arşivi açarsanız göreceğiniz gibi şahsımadır. Sadece intikam almak için. Hakkımda şunu yapmış bunu yapmış diye basında birçok şey yazdırdılar, oysa ki ben sadece yağmaya eksik teşebbüs, tahdit ve bu iki suçu işlemek için silahlı örgüt kurmaktan ceza aldım. Kanunda açık bir şekilde yazıyor ki yağmaya teşebbüs edildiği, imzalatıldığı iddia edilen çek-senet bulunamazsa kişiye yani sanığa ceza verilemez. Türk Ceza Kanunu böyle diyor, Yargıtay içtihatları böyle diyor, ancak herhâlde beni başka kanunla yargıladılar bana ceza verdiler. Gasp ettiğim söylenen kişi de ilk gaspını 19 yaşında yapmış, PKK adına para toplamaktan kaydı bulunan, o tarihte suç örgütü kurmak ve ayrıca da 3-4 gasp olayından ayrı ayrı gıyabında tutuklama kararı olan bir kişinin ifadesiyle bana operasyon yaptılar ve de ceza verdiler.

Sayın Fırat Alkaç, işin en komik yanı bu şahıs da başkaca birçok kişiyi gasp etmekten şu an bulunduğum cezaevinde tutuklu olarak yatmakta. Gerçekten komedi gibi. Bu anlattıklarımdan kendimi masummuşum gibi göstermeye çalıştığımı asla zannetmeyin. Benim öyle bir derdim yok. Daha doğrusu masum rolü yapmak bana itici geliyor. Ben Sedat Peker'im, istediğim hayatı yaşıyorum. Kendi isteğim olan bu aksiyoner hayata başlarken bir cebime cezaevi parmaklıklarını, diğer cebime de musalla taşını koydum. Yani amacım kendimi masum gösterip birilerini suçlamak değil. Ancak tüm samimiyetimle söylüyorum ki bu sefer ki ceza adil değildi ve yaşadığım sürece bunu söylemeye devam edeceğim. Üzgün müyüm asla değilim. Henüz çocuk yaşlarımdayken hayaller kurardım; bir hamağın üzerinde meltem rüzgârları eşliğinde Latin müziği dinlerken keyif yapacaktım. Ancak yaşadığım hayat bana meltem rüzgârı gibi, hiç esmedi. Kasırga gibi, poyraz gibi, fırtına gibi esti. Ben de daha sonraki bütün hayallerimi kasırgaya göre, fırtınaya göre, poyraza göre ayarladım.

Yani bana yapılan haksızlıklar beni asla üzemezler. Ben cezaevine girmeden önce benim için şöyle diyorlardı: O uzun ceza yatamaz, onu göreceğiz. Bunu söyleyenlere diyeceğim

tek söz şu olur: En ağır ağabeylerin çift ayağıyla zor yatacağı cezayı ben tek ayağımın üstünde keyifle yatar tamamlarım. Zaten başucumda William Shakespeare'in şu güzel öğretisi yazılı duruyor: "Akıllı insanlar oturup kayıplarına hayıflanmazlar, keyifle zararlarını nasıl karşılayabileceklerini düşünürler." Bu öğretiden de anlayacağınız üzere Sayın Fırat Alkaç, zamanımı keyifli bir şekilde düşünerek geçiriyorum.

Sayın Bakanımız Hanefi Bey'e tekrar dönersek; soracağımız tabii ki birçok soru olacak. Ancak sorularımın bir kısmını mahkemeye saklıyorum. Ona başka sürprizlerim olacak.

Yargılandığım dosyada Sayın Veli Küçük'ün ve de başka bir emekli generalin telefon konuşmaları mevcut. Ancak bizim dosyamız sanıklarından bir kişinin yaptığı telefon konuşmalarında o an görevde olan ve Hanefi Avcı'ya gelecekte askeriyenin desteğini sağlayabilecek bir konumda olan çok yıldızlı bir general var. O generalle yapılan telefon görüşmeleri maalesef ki dosyada yok. Hem dosyada olmadığı gibi bu telefon konuşmalarını yapan çok yıldızlı sayın paşamız, Hanefi Avcı tarafından uyarılıyordu, filanca kişinin telefonları dinleniyor o kişiyi aramamanız uygun olur efendim diyor. Bunların hepsini mahkemede konuşacağız sayın bakan. Ergenekon davasında sorularda da cevaplarda da kısıtlama kesinlikle yok. Ben soracağım, siz anlatacaksınız.

Sizin meşhur bir sözünüz var ya: Telekomünikasyonda bütün irtibatlar iz bırakır diye, gerçekten iz bırakıyor. Siz dosyaya koyulmasını engelleseniz de biz o teması arayıp bulabiliyoruz.

Organize suçlar daire başkanlığından alındığınız ana kadar sizin şubenizin neredeyse içinden çıkmayan itirafçı grubun sözcüsü Süleyman Öğer'e ve kardeşi Cemal Öğer'e, siz bu görevden ayrılır ayrılmaz birkaç ay sonra yeni değişen ırganize suçlar daire başkanlığınca hemen operasyon yapılması, bu operasyonda Süleyman Öğer'in tutuklanarak cezaevine gönderilmesi, kardeşi Cemal'in ise operasyon anında kalp krizi geçirerek ölmesi de (mekânı cennet olsun) sizce bir tesadüf mü? Bunca sene hiç operasyon olmayacak, siz görevden ayrılır ayrılmaz örgütlü suçlardan operasyona uğrayacaklar ve tutuklanacaklar.

Sayın Fırat Alkaç, aslında Hanefi Bey'le ilgili yazacak o kadar şey var ki... Ancak bir kısmını da mahkemedeki tanık sorgulama kısmına bırakmak istiyorum.

Bence en komik şeylerden biri de aslında şu: Susurluk Komisyonu'na benim adım ona hiç sorulmadığı hâlde sayfalar dolusu saatlerce beyanda bulunuyor ya, kendisine hiçbir gazeteci sormuyor, demiyorlar ki "Sayın müdür madem bu adam bu kadar tehlikeli bir insan, bugüne kadar kendisine niye hiçbir operasyon yapmadınız?"

Gerçi bu sıkıntılardan kurtulmak için kendince mutlaka planlar yapmışsındır. Bu itirafçıların hepsine bir numara verip onları istihbarat elemanı olarak kullanıyordum deyip hikâyeler anlatmaya başlayacaksın. Ancak Mehmet Kurt'la yapılan görüşmeni, bu görüşmeyi neden resmiyete dökmediğini, Asayiş Şube Müdürü Sedat Demir'in, bu itirafçılar senin adamın mı diye arayıp aramadığı sorularına ne cevap vereceksin? Görevde olan çok yıldızlı generali filanca kişinin telefonu dinleniyor diye uyarıp uyarmadığını ve o generalin telefon görüşmelerini dosyaya niye koymadığını nasıl cevaplayacaksınız gerçekten merak ediyorum.

Aslında merak ettiğim o kadar çok şey var ki. Onlardan bir tanesi de Hidayet Bozyiğit'in Tatlıcı ailesinin alacağı için, vücudunun üst tarafından vurarak yaraladığı dosyayı nasıl kapattığını nasıl anlatacaksınız? Hidayet'e kızarak, buranın güneydoğu olmadığını söylediğinizi acaba o yürekliliği gösterip mahkemede de söyleyebilecek misiniz?

Sayın Fırat Alkaç, Sayın Bakanımız Hanefi Avcı'nın kitabını okuyup okumadığımı, kitabı okuduysam kitapla ilgili düşüncelerimi sorduğunuz soruya biraz değinmek istiyorum.

Kitabın ilk bölümleri tribüne oynama tarzıyla yazılmış yani halkın sempatisini kazanmaya yönelik. Türk insanının sevdiği bir portre çizmeye çalışmış. Fakir ama gururlu bir genç tiplemesi. Bu portreye inanmış insanlar olabilir. Ancak ben kesinlikle inanmıyorum. Bize de kendisini ilk anlattıklarında, maaşı yetmediği için öyle yemeklerinde sadece çayla simit yediğini söylüyorlardı. Ancak daha sonraki yıllarda irtibatı olduğu insan portresine baktığımızda, büyük uyuşturu-

cu kaçakçısı olarak bilinen insanların kendileriyle olmasa da yakın akrabalarıyla irtibatta olduğunu gördüm. Gerçi onların kılıfı mutlaka hazırdır. Kesinlikle kendisinin bilgi elemanıdır onlar.

Bence bu bilgi elemanı kılıfı bazı kurnaz emniyet müdürlerinin kirli ilişkilerini örtmek için kullandıkları muhteşem bir kılıf. Röportajın başından beri bahsettiğim bu itirafçı grupla organize daire başkanlığından ayrılana kadar birebir görüşüyordu. Bu insanları Diyarbakır'dan buraya getirip, bütün yasa dışı işlerinde onları koruyup, onların elde ettiği maddiyattan çıkar sağlamadığını düşünmek bence gerçekten çok büyük saçmalık olur. Bu eşyanın tabiatına aykırı bir durum her şeyden önce. Gerçi unuttum biraz önce söylediğimi, bunlar kesin kendisinin haber elamanıydı ya!

Kendisinin paraya karşı ilgisi olmasa, ilk etapta yazdığı kitabın gelirini bağışlayacağını söyleyip kitap çok yüksek tirajı yakaladığı anda bu kararından vazgeçip, "Hayır bağışlamayacağım, benim çocuklarım var" demezdi.

Tekrardan kitaba dönersek, kasabanın bütün ahlakını bozan pavyonculara birkaç tane vurup kaba dayak attığını söyleyerek okuyuculara, ben her şeyi açık bir şekilde bu kitapta anlatıyorum imajını verip, yapmış olduğu insanlık dışı sistemli işkenceleri asla kitabında anlatmıyordu.

Yine kitabında teröristleri canlı yakalamayı istediğini, bunun sebebini de onları kandırılmış gördüğü için yaşamlarına saygı duyduğunu, ayrıca da onlardan bilgi almanın daha doğru olacağını anlatıyor ancak gerçeğine baktığınızda kitabında anlatmış olduğu Bedri Yağan grubuna yaptığı operasyonlarda hemen hemen bütün militanlar ölü ele geçirilmiştir.

Acaba Ali Ozansoy'u (Tilki Selim'in abisi, PKK itirafçısı) istihbarat dairesine memur statüsünde yerleştirirken, başka itirafçıları da resmi operasyonlarda polis statüsünde kullanmış olabilir mi? Size söyleyeceği bu itirafçıları sadece bilgi istihbaratı için kullandım olacaktır. Ancak bu arkadaşlar içkili, çok samimi, baş başa olan atmosferde birinin Moda'da, birinin de yine Kadıköy ilçesinde ama şu an ismini hatırlayamadığım semtteki operasyonlara bizzat katıldıklarını söyle-

mişlerdi. Çok büyük tesadüf ki o iki operasyonda militanların çoğu öldürüldü.

Sayın Fırat Alkaç, bu okuduklarımızın sizi şaşırttığını, hatta inanmakta zorluk çektiğinizi biliyorum. Ancak olaylar, kişiler tarihle sabit olunca sizin de kafanız karışmıştır. Bana kalırsa yapacağınız en doğru şey bu olayları araştırmaktır.

Sayın Mehmet Kurt'tan o para alınmış mı, Mehmet Kurt Hanefi Avcı'ya kendini kurtarması için gitmiş mi, araştırın. Ben Sedat Demir'e bunlar Hanefi Avcı'nın adamı, benim değil deyip demediğimi araştırın. Söylemiş olduğum operasyonlarda hiçbir canlı insanın çıkıp çıkmadığını araştırın. Bu itirafçı grubun Diyarbakır'da jandarmaya çalışırken Diyarbakır Polis İstihbaratı'na geçip geçmediklerini, Hanefi Avcı'nın İstanbul'a tayini çıkmasıyla aynı tarihlerde İstanbul'a gelip gelmediklerini araştırın. Grubun sözcüsü olan Süleyman Öğer ve Cemal Öğer kardeşlerle daire başkanlığına kadar görüşüp görüşmediğini araştırın. Hanefi Avcı daire başkanlığından alınınca ve Süleyman ve Cemal Öğer kardeşlerin korunmaları kalkınca suç örgütü kurmaktan tutuklanarak cezaevine girip girmediklerini araştırın. Ve diğer söylediğim her şeyi araştırın. Eğer ki bir tanesinin doğru olmadığını tespit ederseniz benim hakkımda istediğiniz her şeyi yazabilirsiniz.

Tekrardan kitaba dönersek, kitabın daha sonraki bölümünde terör sorununa bir politikacı edasıyla yaklaşarak (polis müdürü gibi değil de) gözlemlerini, çözümlerini yavaş yavaş anlatarak iyi bir içişleri bakanı olabileceğini insanların bilinçaltına güzel bir şekilde sunuyor.

En matrak bölümse, dış güçlerin yani Amerika, İsrail ve Avrupa Birliği ülkelerinin aslında terörü desteklemediğini, bizim kendi başarısızlıklarımız neticesinde terörün bu hâle geldiğini anlatıyor. Bir ilkokul öğrencisi bile İran konusunda Amerika ve İsrail'in şu an için tek müttefikinin PEJAK yani PKK'nın isim değiştirmiş diğer kolu olduğunu biliyor. Allah aşkına Sayın Fırat Alkaç, bu devletlerin istihbarat birimlerinin PKK'ya sağladığı bütün imkânları bir kenara bırakın, kendi ülkelerinde yaşayan, Interpol tarafından kırmızı bültenle arandığı hâlde birçok PKK'lıyı Türkiye'ye iade etmeyen bu devletler değil mi?

Bir ilkokul öğrencisinin bile bilebileceği bu bilgileri organize suçlar daire başkanlığı yapmış bir insan nasıl bilmez? Bu sorunun cevabı bence, önümüzdeki zaman içinde İsrail ve Amerika'nın AKP'yi iktidardan uzaklaştırmak için planlar yaptığını, bunda başarılı olacaklarını ve başka partilerin iktidara gelmesini sağlayacaklarını insanlar biliyor ve konuşuyor. Onları düşman görmeyip dost gören Hanefi Avcı'nın kurulması muhtemel oluşumlar için kendini bu şekilde sunumu bence takdire değer.

Bu satırları okuyan birçok kişiye bu yorum paranoyakça gelebilir. Ancak söz konusu olan kişi bence dünyanın en iyi satranç oyuncusu. Bir emniyet mensubu düşünün ki, her emniyet müdürünün kendi kadrosuyla çalıştığı bir geleneğin hüküm sürdüğü Türkiye'de bütün emniyet müdürlerinin kadrosuna dâhil olmuş ve her zaman en güzel yerlerde çalışmış (Muhteşem bir zekâ).

Kitabın son bölümünde Fethullah Gülen Ho-ca'nın fikirlerine saygı duyan emniyet yetkililerinin, organize daire ve istihbarat daire'yi ele geçirdiklerini anlatıyor. Her insan bu yorumu yapabilir Sayın Fırat Alkaç. Ancak Hanefi Avcı yapamaz. Kendi tabiriyle cemaat üyesi polislerin İstihbarat daire ve organize dairede örgütlendiğini söylediği yılların tamamında bu iki dairenin üst düzey yöneticisi devamlı surette kendisi olmuş. Allah aşkına adama sormazlar mı, 20 senedir müdürlüğünü yaptığın, daire başkanlığını yaptığın birimlerde madem bu insanlar tehlikeliyse kadrolaşmalarına niye izin verdin demezler mi?

Ancak her zaman söylüyorum, zekâsına şapka çıkarıyorum, müthiş bir beyin. Bir il emniyet müdürlüğünden emekli olup gidecekken yaptığı bu stratejiyle ileriki yıllarda kurulması muhtemel bir koalisyon hükümetinin içişleri bakanı ya da en kötü şartlarda emniyet genel müdürü olmayı garantiledi. Halkın bir kesiminin kendisini kahraman olarak görmesini sağladı. Ayrıca bence en önemlisi olan geçmişte yaptıklarından dolayı hiçbir savcı ve hâkimin kendisini tutuklayamayacağı konuma geldi.

Sayın Fırat Alkaç, çok açık konuşuyorum, bırakın benim anlattığım bu olayları, kendi elleriyle işlediği faili meçhul

bir olayın delilleri diyelim ki ortaya çıktı (örnek vermek için söylüyorum); yine de hiçbir savcı ve hiçbir hâkim onu tutuklayamaz. Sizin de gördüğünüz gibi bir taşla bu kadar kuş vurmayı bu ülkede becerebilecek ikinci bir beyin olduğunu zannetmiyorum.

Kitabında, cemaatin polislerle ilgilenen bir görevlisinden bahsediyor ve bu kişinin kendisinden çok daha iyi yönetici olduğunu söylüyor. Bence kesinlikle tevazu yapıyor. Öyle bir kişi var mı yok mu ben bilmiyorum. Öyle bir kişi varsa bile Hanefi Bey'in eline su dökebileceğine asla inanmıyorum. Ben Hanefi Bey'in tevazu gösterdiğine inanıyorum. Ancak kafası biraz dalgın ki çok iyi yönetici olduğunu söylediği bu kişiyle ilgili astlarının yazdığı bir yazıyı dosyaya delil olarak koymuş. Bu yazıyı okuduğunuzda ortaya çıkan netice, eğer varsa böyle bir kişinin değil Hanefi Avcı'nın anlattığı gibi bir yönetici olması, iki tane keçiyi güdemeyecek, bakkala gitse beş yumurta alsa eve gelirken en iyi ihtimalle üçünü yolda kıracak bir insan portresi ortaya çıkıyor.

Ben Hanefi Bey'in böyle küçük hatalar yapacağına asla ama asla inanmam. Kitabı referandum öncesine yetiştirmek ve referandum neticesinde hayır çıkarsa olayın baş kahramanı olabilmek için, yani her zaman yaptığı gibi bir taşla çok kuş vurmak adına acele ettiğinden bu küçük hataları yaptığını görüyorum.

Zaten kitabında Hoca Efendi'nin bunlardan haberinin olmadığını söyleyip, bir taraftan ilerleyen zamanlarda tahminleri doğru tutmazsa U dönüşü yapabilmek için o zemini de canlı tutmayı ihmal etmemiş.

Sayın Fırat Alkaç, bu konuyla ilgili söyleyeceklerimi burada tamamlamak istiyorum. Bir bölümünü de sayın bakanımızla mahkemede yüz yüze hesaplaşırken sürpriz olarak saklamak istiyorum.

Anlatımlarımın ilk bölümlerinde geçen bir konuya açıklık getirmek istiyorum. Marmara Üniver-sitesi'nde yaşanan bazı olaylara değinmiştim. O olaylarda ben ve birkaç arkadaşımın polislerle beraber üniversiteye eylem koymaya gelen solcularla kavga ettiğimizi söylemiştim. Geçmişte yaşa-

yıp da pişmanlık duyduğum ender olaylardan biridir. Yanlış anlaşılmasın kavga etmekten pişmanlık duymuyorum. Aynı anda polislerle beraber solculara karşı kavga ettiğimiz için pişmanlık duyuyorum. Kendi kendime mahcubiyet hissediyorum. Kesinlikle şık bir davranış değildi. Biz sadece kendimiz kavga etmeliydik ya da solcularla polisler kavga etmeliydi.

Biraz önce de söylediğim gibi geçmişimde yaşadığım şiddet olaylarından pişmanlık duymuyorum. Çünkü hepimiz savaşçı olduğumuzu düşünüyorduk. Ve en büyük savaşçı olmak için mücadele ediyorduk. Yani bütün herkes bilinçli bir şekilde bu oyuna katılmıştı. Bu yüzden dolayı geçmişimle ilgili muhasebe yaptığımda yaşadığım şiddet olaylarıyla ilgili pişmanlık duymuyorum. Her şeyden önemlisi kendimizi ve sevdiklerimizi koruyabilmemiz için sert olmak zorundaydık. Arenanın içindeki bir gladyatörün yaşadığı olaylardan dolayı üzüntü duyması ne kadar komikse, benim üzüntü duymam da aynı şekilde komik olurdu.

Tabi bunlar geçmişte kalan şeyler. Yeni bir dünya, yeni bir ülke var. Her şey değişiyor. Bu yüzden dolayı bizim de değişmek zorunda olduğumuzu biliyorum. Zaten cezaevine girmeden önce bu değişimi görebilmiştim. Ve normal bir yaşama geçebilmek için mücadele ediyordum. Mevcut neticeye bakınca pek başarılı olamadığım ortaya çıkıyor. Ancak kaybedilmiş bir şey yok. Bir gün nasip olur da tahliye olursak bu yöndeki mücadelemiz kaldığı yerden devam edecek.

Sayın Fırat Alkaç, cezaevi ve yargılandığımız dosyayla ilgili sorularınıza karşılık şunları söylemek isterim: Bulunduğumuz cezaevi yüksek güvenlikli statüde olduğu için, ayrıca da Ergenekon sanıklarının buradaki diğer mahkûmlardan farklı muamele yapıldığı için üç kişiden fazla bir koğuşta yatamıyoruz. Cezaevi yeni olduğu için eski Bayrampaşa'yla kıyaslanmayacak kadar temiz bir cezaevi. Ancak ilerleyen yıllarda ne olur bunu bilemem.

Ergenekon tutukluları ayrı bir blokta kaldığı için diğer normal mahkûmları görme imkânımız olmuyor. Daha doğrusu Ergenekon tutuklularının da birbirlerini görmelerine izin verilmiyor. Yapılan uygulama kanunen doğru olabilir. Ancak

vicdanen ne kadar doğru olduğunun tartışılması gerektiğini düşünüyorum.

Yanlış anlaşılma olmasın ben zaten çok uzun senelerdir kanuni hakkım olan sohbet gruplarına bile katılmıyorum. Yapım itibariyle az kişiyle hayat yaşamayı galiba daha çok seviyorum.

Eski cezaevlerine kıyasla en iyi yanı istediğiniz kadar gazete alabiliyorsunuz. Ve de istediğiniz kadar dergi, kitap bulundurabiliyorsunuz (Eskiden üç kitapla sınırlıydı).

Cezaevinin çevresinde fabrika olmayışı ve de şehir merkezinden uzak olması havanın temiz olmasını sağlıyor. Bu da kesinlikle cezaevi mahkûmları için iyi bir avantaj.

Cezaevinde eğer boş kalan zamanım olursa bu vakitlerimi insanları gözlemlemeyle geçirmekten mutlu oluyorum. Zaten cezaevinde yapacak çok fazla bir şey olmadığı için beynimizi bir türlü meşgul edecek olaylar buluyorsunuz. Mesela Ergenekon tutuklularının çoğu cezaevi kültürüne yabancı oldukları için, kim ne kadar dayanır, kim kaçıncı ayda havlu atar, kim ne zaman psikolojisini kaybeder gibi tahminlerde bulunmak da cezaevine ait bir düşünce biçimi zannediyorum.

Galiba çok erken yaşlarımda cezaevi kültürüyle tanıştığım için tahminlerim mükemmel derecesinde isabetli çıkmakta. Tahminlerimin doğruluğunu koğuş arkadaşlarımın şaşkınlıkla seyrettiklerini söyleyebilirim.

Ancak bir tek kişide yanıldım. Çok sakin yapısı, hassas bir insan görüntüsüne sahip olduğu için Sayın Mustafa Balbay'ın çabuk havlu atacağını düşünmüştüm. Bu konuda gerçekten yanıldığımı söylemem gerekiyor. Koridorlarda veya avukat mahallinde karşılaştığımızda aynı sakinliğini, aynı güler yüzünü görünce gerçekten tek isabetli olmadığım karar olduğunu düşünüyorum.

Tabii ki birçok Ergenekon sanığı için zor bir durum. Hayatlarında ilk defa cezaeviyle karşılaşıyorlar. Bu yüzden dolayı cezaevi sürecini üzgün geçirmeleri son derece normal bir durum. Cezaevinin en kötü yanı burada her şey mutlaka duyuluyor ve değerlendirmesi mutlaka yapılıyor. Yani cezaevinde nasıl yattığınızla ilgili hem görevliler hem de diğer

mahkûmlar tarafından mutlaka sözlü bir karneyi gıyabınızda alıyorsunuz.

Belki de buradaki insanların morallerinin bozulma sebebi haklı sebeplere dayanmaktadır. Düşünsenize ihtilale teşebbüs etmekten tutun da daha birçok suçlamaya muhatap olan bir örgüt, ancak en üst rütbeli olarak yarbaylar, albaylar, iki tane de emekli tek yıldız general var. Bence bu insanların da hepsi serbest bırakılmalı. Eğer ki diyorsanız biz eminiz bu adamlar suçlu, o zaman tümgeneraller, korgeneraller, orgeneraller, kuvvet komutanları, genelkurmay başkanları, bölge valileri, dönemin emniyet genel müdürleri, içişleri bakanları, başbakanlar, cumhurbaşkanları nerede? Sakin kafayla bir dakika düşününce, Dursun Çiçek'in yazdığını iddia ettiğiniz rapora eğer inanıyorsanız, dönemin Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğ'un bu bir paçavradır sözü ortada dururken, askeri savcının hazırladığı, Dursun Çiçek bunu tek başına yapmıştır sözünün yer aldığı iddianameyi Ergenekon davasını yanlış yönlendirmek amacıyla düzenlenmiştir diye kabul edip, o savcıdan başlayıp, dönemin genelkurmay başkanına kadar herkesi tutuklamanız gerekir. Eğer ki onları tutuklayamıyorsanız o zaman Dursun Çiçek'i de serbest bırakmanız gerekir. Bence adil olan budur.

Ben şuna eminim ki birçok kişi bu cezaevinde yatan insanlara üzülüyor. Röportajın ilk başında Poyraz isimli gizli tanığın ifadelerine verdiğim cevaplardan anlaşılacağı gibi, o cinayetleri kimin işlediği belli, onları kimin serbest bıraktığı belli, açık tabiriyle bunun devlet politikası olduğu belli. Eğer gerçekten adil bir soruşturma yapıyoruz diyorsanız dönemin cumhurbaşkanı dâhil, sivil, asker tüm bürokratları tutuklayacaksınız. Bir tane uyuşturucu bağımlısına verdirdiğiniz ifadeyle hedef saptırmayacaksınız.

Sakın ola akıllarda bütün herkesin tutuklanmasını istediğim gibi bir düşünce oluşmasın. Eğer suç varsa bunu üç-beş tane albayın, üç-beş tane yüzbaşının, binbaşının yapması mümkün mü? Bırakın bari bu adamlar evlerine gitsin, çoluk çocuklarının yanlarına ulaşsınlar. Benim düşüncem hiç kimse cezaevinde kalmasın. Birileri yatsın diyorsanız o zaman bu işin patronlarını getirin. Onlara gücünüz yetmiyorsa bunları da bırakın.

Kamuoyunu yönlendiren birkaç yazar, tanınmış unvan sahibi, rütbe sahibi kişiler tutuklanınca hemen yayına başlıyorlar; soruşturmayı yörüngesinden çıkarıyorsunuz, gerçek suçlular da serbest kalacak diyorlar.

Aslında ben biliyorum o yazarlar da kendilerinden korkuyorlar. Onlara göre ismi kamuoyunda bilinen 5-10 kişiye ceza verin (bunlardan biri de benim), hem dosyayı kapatın ve kamuoyunu tatmin edin, hem de tansiyonu düşürün.

Vallahi hiç kimse kusura bakmasın, ben kimsenin yerine günah keçisi olamam. Benim bu dosyayla ilgim rahmetli babamın Sayın Veli Küçük'ü tanımasından dolayıdır. Bu dosyanın sahibi ben değilim. Ben sahibi başkalarıdır veya birileri suçludur demiyorum. Ancak eğer birileri suçluysa o ben değilim. Çok yüksek unvanları ve çok yüksek rütbeleri olanlar suçlu bulunacaktır. Bu davaya illaki bir sahip aranıyorsa bu davanın sahibi çok yüksek unvanlı beylerdir.

Ben Kafkas asıllı, Karadeniz kökenli bir Türk ailesinin çocuğuyum. Biz yetiştirilirken devlete, özellikle askere karşı olağanüstü bir saygı ve olağanüstü bir bağlılıkla yetiştiriliriz. Hele generalleri mitolojik kahramanlar olarak görürüz. Ancak bu dava yüzünden tüm değer yargılarım birbirine girmiş durumda. Ordu ne kadar yıpransa da hâlâ çok güçlü olduğu bir gerçek. Bunun en büyük delili; tutuklanan orgeneralleri, kuvvet komutanlarını bir şekilde tahliye ettirmeyi başarıyorlar. Ancak aynı orduya bakıyoruz, gazi olan ve bu davada tutuklu olan bir binbaşısını sağlık durumu çok iyi olmadığı hâlde arayıp sormuyor. Ne gelen var ne giden! Almış olduğu askeri terbiyeden dolayı ağzını açıp konuşmuyor. Ancak filmlerde bile yüksek rütbeli komutanlar alt rütbedekiler için fedakârlık yaparlar, kendilerini feda ederler. Bizdeki sisteme bakınca kuvvet komutanları, orgeneraller, korgeneraller yani yüksek rütbeliler çıksın da geri kalan önemli değil, yatsınlar. Bu gördüklerim değer yargılarımı inanın ki kökünden sarstı.

Sokak kültüründe yetişenleri sizler beğenmezsiniz. Beğenmediğiniz bir hırsız bile kendisine sahte pasaport getiren bir arkadaşını günlerce işkence görse de ele vermez. Ama bakıyorsunuz koskoca general olmuş adama polis soruyor; bu pasaportu kimden aldın? O da cevap veriyor bana karım getirdi

diye. Beğenmediğiniz hırsız, arkadaşını söylemiyor, koskoca general karısının ismini söylüyor; karısına dava açılıp, yargılanıp mahkûm olacağını bildiği hâlde.

Biraz önce dediğim gibi cezaevinde olan her şey duyulur ve burada yatan herkese sözlü bir karne verilir. Üzülerek söylüyorum ki buraya kısa süreliğine gelen yüksek rütbeli subaylar çok kötü karne almıştır. Mızmız çocuklar gibi cezaevinde kalmışlardır.

Düşünün şu kanalı seyretmek istiyorum diye birbirleriyle kavga edip birbirlerine küsmüşlerdir. Albay rütbesi dâhil yatan tüm sanıklara bakıyorsunuz hepsi mükemmel, dik duruşlarını kaybetmiyorlar. Üzüntülerini içinde yaşayıp dışarı aksettirmiyorlar. Yani yabancısı oldukları bu kültürün hakkını veriyorlar. Mızmız çocuk gibi değil, sert adam gibi yatıyorlar.

Kendi kendime şöyle diyorum; galiba bizim orduda general olması gerekenler general olmamış, olmaması gerekenler general olmuş. Yani bu yaşadıklarımdan sonra mitolojik kahraman olarak göremiyorum generalleri. Unutmadan şunu belirtmek isterim ki Sayın Veli Küçük bu örneklendirmenin dâhilinde değildir.

Sayın Fırat Alkaç, mitolojide 'Themis' ismiyle geçen adalet sembolü bayan sizlerin de bileceği gibi gözleri kapalı olduğu hâlde elinde bir terazi taşır. Geçmiş bir tarihte TV izlerken çok gülmüştüm; Türkiye'deki Themis heykelinin gözünü bizimkiler açmışlar. Bu durum tam da bizim davayı yansıtıyor. Ülkemizdeki adaletin yüksek unvanlılara ve yüksek rütbelilere ayrı uygulandığının en güzel göstergesi. Biz Themis'imizin gözlerini boşuna açmadık ki, yüksek rütbelileri ve yüksek unvanlıları görsün ve onların lehine karar versin diye açtık.

Bugüne kadar bu şekilde bir röportaj teklifini hiçbir surette kabul etmemiştim. Sizin gazetenizle bu röportajı niye yapmak istediğimi de son olarak anlatmak isterim: Ergenekon davası ilk başladığı zamanlarda hakkımızda yoğun bir şekilde haberler çıkmaktaydı. Avukat mahallinde avukat arkadaşımla beraber gazeteler tarafından yayınlanmayacağını bildiğim hâlde düzeltme metni yazıyordum. Sıra sizin gazeteye gelince sizin gazetenizdeki birçok kişinin beni düşman gibi gör-

düğünden (bu yüzden ben de sizi düşman gibi görüyorum) avukat arkadaşıma o gazeteyi ayır dedim, avukat arkadaşım tekrardan sorunca yazmayacak mıyız diye, ona kendisinin çok saf olduğunu söyledim. Diğer gazeteler düzeltmelerimizi yayınlamıyor, onlar hiç yayınlar mı dedim. Avukat arkadaşım bürosuna gidince, dosyayı masanın üzerine koyup yanında çalışan arkadaşa gazetelere açıklamayı yollamasını söylüyor. O avukat arkadaş bizim cezaevinde yaptığımız konuşmayı bilmediği için sizin gazeteye de düzeltme yazısından gönderiyor. Hiçbir gazete düzeltmemizi yayınlamamıştı. Bir tek sizin gazeteniz hariç. Düzeltmemizi yayınlamış, altına da "düzeltir özür dileriz" diye not düşmüştünüz. Bu yaşıma kadar hayatımın hiçbir döneminde torpil yaptırmadan veya tehdit etmeden hiçbir düzeltmem yayınlanmadı.

Hemen şunu eklemeliyim ki, şahsıma çok olumlu bir şekilde bakmayan hatta çok kötü bir düşünceyle baktığına inandığım (bu yüzden ben de ona aynı düşünceyle bakıyorum) Sayın Fatih Altaylı yayınlamıştı. Hem de birkaç kez düzeltme hakkımı tam olarak kullandırttı (Gerçekten hiç ummadığım halde). O zaman kendi kendime şöyle demiştim: Düşmansa bile onurlu bir düşman.

Sizin gazetenizde düzeltme metnim çıkınca kendi kendime şu soruyu sormuştum: Sen gazeteci olsaydın, düşman gibi gördüğün insan sana açıklama yollasaydı yayınlar mıydın diye kendi kendime sormuş ve tereddüt etmeden yayınlardım demiştim. Ancak biraz gurur meselesi yapıp en alta yazdığınız "düzeltir özür dileriz" bölümünü kesinlikle yazmazdım diye kendi kendime söylemiştim.

O gün kendi kendime, düşmansa bile onurlu bir düşman olduğunuzu söyleyip gazetenizin ve ara sıra verdiğiniz derginin düzenli takipçisi oldum. Ve bende hayal kırıklığı yaratan bazı şeyleri sizin gazetenizden öğrendim.

Diğer Ergenekon sanıklarından bazı insanların aile büyükleri vefat etti. Birçok gazeteci, hükümeti ve adalet bakanlığını eleştirdi aile büyüğünün cenazesine katılmasına izin vermediler diye. Ben cezaevindeyken benim de annem vefat etti (Mekânı cennet olsun). Ben cezamın belli bir bölümünü tamamladığım için kanunen cenazeye katılma hakkım vardı.

Ancak bana izin vermediler. Benim uğradığım bu mağduriyeti bir gazetecinin haricinde hiç kimse yazmadı. Benim kim olduğum veya ne iş yaptığım hiç önemli değil. Herkesin anne-baba sevgisi kutsal değil midir? O gazetecilerin gözünde profesörlerin, rektörlerin, orgenerallerin anne-baba sevgileri kutsal, ancak normal mahkûmun yani bizim kutsal değil.

O malum gazetelerin yazarlarının da, patronlarının da adalet anlayışı budur. Yani Themis'in gözbağının açık hâlini severler. Zenginlere ve unvanlılara ayrı adalet isterler. Çok zenginlerin ve unvanlıların düzeltme metinlerini yayınlar.

Annemin cenazesine katılamadığım için hakkımı savunan tek gazeteci Yılmaz Ağabey olmuştur (Özdil). Bu adil davranışından dolayı hiç tanımadığım hâlde yaşadığım sürece kendisine 'ağabey' diye hitap edeceğim. Çünkü onun adil biri olduğunu düşünüyorum.

Sayın Fırat Alkaç, sorduğunuz sorulara bütün içtenliğimle cevap vermeye çalıştım. Artık bu konularla ilgili söyleyecek bir sözüm kalmadığı için anlatımımı tamamlıyorum.

Size ve tüm çalışma arkadaşlarınıza başarılar dilerim.

SEDAT PEKER

Bir Emniyet İfade Tutanağı

Sedat Peker'in Emniyet'te Anlattıkları

Sedat Peker, zaman zaman Emniyet'e alınır, organize suçlar şubesi'nde sorgulanır. Peker, gülerek girdiği organize suçlar şubesinden yine gülerek ayrılır. Emniyetten son çıkarılışında 'komplo' diye bağırıp ardından başka sözler de söylemek istedi. Ancak başını kaldırmasına bile fırsat verilmedi. Peker, organize suçlarda alınan bir ifadesinde yine ilginç açıklamalar yapıyordu. Kuşkusuz emniyette verilen ifadelerin önemli bir bölümü mahkemede kabul edilmiyor ve bunların işkenceyle alındığı öne sürülüyordu.

Onu gözaltına alan Adil Serdar Saçan, Peker'in kendilerine zorluk çıkarmadığını, görevlilere son derece saygılı davrandığını belirtiyor. Emniyette 'baba' ile başka grupların tetikçilerini de aynı hücreye koyup, kendileri için aralarında bir fark olduğunu hissettirmeye çalışıyorlardı.

Ama bu kez farklı. Peker, Ağustos 1998'de gözaltına alındığındaki ifadesine sahip çıkıyor. İşte o ifadede önemli açıklamaları var. İşte sorular, Peker'in verdiği cevaplar:

İrtibatlı olduğunuz kamu görevlileri ve siyasiler kimler, bu şahıslarla ilişkinizin düzeyi nedir?

Emniyet Müdürleri:

Emniyet Müdürü Mehmet Hantokuş: Özel avukatım ve kirvem olan Ömer Yeşilyurt'un oğlunun sünnet düğününde tanıştım.

Emniyet Müdürü İbrahim Şahin: Kadıköy Bağdat Caddesi üzerinde tekstil mağazası bulunan Mustafa isimli bir arkadaşımın yanına gitmiştim. İbrahim Şahin de alışveriş için bu mağazaya gelmiş. Bu vesileyle kendisini tanıdım.

Emniyet Müdürü Lütfü Eraslan: Ömer Yeşil-yurt'un oğlunun sünnet düğününde tanıştım.

Emniyet Müdürü Enver Ahmetoğlu: Eskiden sahibi bulunduğum Celalhan Kültür ve Eğitim Şirketi'nde, amcasının oğlu İlyas Ahmetoğlu öğretmenlik yapıyordu. Bu vesileyle tanıdım.

Emniyet Müdürü Bedri Bayrak: Akrabam Varis Küçük'ün işletmekte olduğu oto galerisinde tesadüfen tanıştım.

Emniyet Müdürü Sedat Demir: Asayiş şube müdürlüğü yaptığı dönemlerde görevine yeni atandığı zaman bana telefon açarak tanışmak için yanına çağırdı. Ben de bu davete uydum. Makamına girdiğim anda Banker Baki Aygün dışarı çıktı. Sedat Demir neden İzmit'te oturduğumu, İstanbul'a gelmediğimi sordu. İstanbul'a gelmemi ve bana yardımcı olacağını söyledi. Ben de kendisine "Banker Bako'yu nereden tanıyorsunuz?" diye sorduğumda, "Aslında yaramaz adam ama bana lazım. Çünkü güçlü siyasi bağlantıları var" dedi. "İstanbul'un asayişi nasıl düzelir?" diye sordu. Ben de kendisine, "Birçok cinayetten aranan Ömer Lütfü Topal yakalanırsa düzelir" dedim. Aradan bir hafta kadar zaman geçti beni ikinci kez makamına çağırdı. Beni organize suç bürosuna götürdü. Burada ağır işkenceye maruz kaldım. Bana işkence yapılırken, Topal'ın, avukatıyla Sedat Demir'in odasında benim sorgumu kapalı devre televizyondan izlediğini Banker Bako'dan öğrendim.

Siyasiler:

Milletvekili İlhan Aküzüm ile Trabzonspor İkinci Başkanı Atilla Yıldırım vasıtasıyla tanıştım. Benden herhangi bir talebi olmadı. Ercan Vuralhan'la Alper Köroğlu vasıtasıyla tanıştım. Benden bir talebi olmadı. Hamdi Üçpınarlar ile Hüseyin Demir isimli demir tüccarı vasıtasıyla Ankara'da bir otelde tanıştım, bir daha görmedim. Enis Sülün ile Tekirdağ Ereğlisi'ne

arsa almaya gittiğim zaman tanıştım. O tarihlerde kendisi belediye başkanıydı. Daha sonra kendisini görmedim. Hayri Doğan'la Alanya'da tatildeyken tanıştım. Mehmet Kocabaş'ı Trabzonspor Asbaşkanı Bedir Barutçu aracığıyla tanıdım.

Askerler:

Albay Arif Doğan: Uyuşturucu kaçakçılığından dolayı mahkemeye getirildiği İstanbul Beyazıt semtinde firar eden Nejat Daş isimli şahsın firarından sonra Yarbay Ali Yıldız ve Yüzbaşı Kemal Gelerik, Nejat Daş'ın yerinin belirlenmesi konusunda benden yardım istediler. Ben de muhbir olmadığımı söyledim. Ancak beni ikna etmek amacıyla bu konuyu takiple görevli olan Albay Veli Küçük'ün yanma götürdüler. Görüşme sonucu bu konunun benim görevim olmadığını söyledim. Ali Yıldız ve Yüzbaşı Kemal Gelerik'le İstanbul'a döndükten sonra yine birlikte bu görevliler istediği için Albay Arif Doğan ile Kadıköy Aden Otel'de görüştüm. Aynı şeyleri burada da tekrar ettim. Bir daha da kendileriyle görüşmedim. Nejat Daş'ın yakalanması konusunda da bir çalışmam ve yardımım olmadı.

Fiilen karıştığınız, azmettirdiğiniz öldürme, yaralama, tehditle tahsilât, adam kaçırma, tehdit, haraç alma olayları nedir ve bu olayları kimlerle birlikte yaptınız?

Rize'de tefecilik yapan Ali Topçuoğlu isimli şahıs sermayesini benim verdiğimi etrafa söyleyerek benim ismimden yararlanmak istemiş. Bunu duymam üzerine arkadaşlarımın ve kendisinin de akrabalarının bulunduğu bir toplulukta, "Bir gün bunun kolunu, bacağını kıracağım" diye söyledim. Aradan dört ay geçtikten sonra, Ali Topçuoğlu'ndan faizle para alan İbrahim Kocaman ve Alaattin Akdemir arasında faiz anlaşmazlığı yüzünden çıkan itilaf yüzünden, Ali Topçuoğlu kendi işyerinde bu şahıslar tarafından tabancayla vurularak öldürüldü. Hâlen tutuksuz olarak bu davadan yargılanıyorum.

Zaman zaman yanıma gelip giden Fatih Azizoğlu bir gün bana gelerek, daha önceden İngiltere'den uyuşturucudan sabıkalı olarak bildiğim Namık Çakır'ın kendisine uyuşturucu

işi teklif ettiğini söyledi. Kendisini kardeşim gibi sevdiğim Deniz isimli bir kızı eroine alıştırarak ölmesine sebebiyet verdiğini, bu yüzden bu şahsı kendisini de sevmediğimi, aynı zamanda bu iş teklifinin Fatih'e karşı yapılan bir hakaret olduğunu söyledim. Kendi içimden bu şahsın ölmesinde bir sakınca olmadığını düşündüm. Fakat bunu söylemedim. Daha sonra 26 Temmuz 1996 tarihinde Fatih Azizoğlu'nun bu şahsı da yanına alarak Gebze ilçesine götürdüğünü ve burada öldürdüğünü öğrendim. Ve öldüğüne de üzülmedim. Hakkımda bu olaydan dolayı takipsizlik kararı verildi.

Olay tarihinden bir gün önce Trabzon'da bulunduğum sırada barmen Oğuz Atak'ın sırtında Allah yazısıyla bir barda barmenlik yaptığını televizyonda gördüm. Televizyona çıktığının ertesi günü Bebek semtinde öldü. Öldüğünü ve Ali Metin Polat ile Hüseyin Ulaş'ın olayın failleri olduklarını ve yakalandıklarını öğrenmem üzerine Ali Metin Polat ve Hüseyin Ulaş'ı daha önceden tanıdığım için avukat masraflarına yardımcı oldum. Cezaevinde bulunduklarında kendilerine para gönderdim. Şahsın öldürülmesi talimatını vermedim. Şahsın öldürülmesi olayına da üzülmedim.

Avukat Ömer Yeşilyurt benim avukatımdır. 1998 senesi içerisinde Romanya'da bulunduğum sırada beni telefonla arayarak, İzmir'de avukatlıklarını yaptığı iki kardeş arasında miras kalan şirket hisseleri hakkında uzlaşmazlık olduğunu ve bu uzlaşmanın bir neticeye varması için bu şahısları benimle tanıştırmak istediğini bana telefonda söyledi. İsimlerini hatırlamadığım şahıs kendisinin beni gıyabında tanıdığını ve benim abisiyle görüştüğüm takdirde neticeye ulaşabileceklerini söylemesi üzerine, abisiyle telefonla görüştüm. Bunun üzerine her iki kardeş aralarında uzlaştılar. Benim araya girerek, problemlerini çözmem karşılığında bana iletilmek üzere avukat Ömer Yeşilyurt'a 150 bin dolar verdiler. Daha sonra bu para bana transfer edildi. Bahsettiğim şirket sahibi şahısların isimlerini kendim hatırlamamakla birlikte Ömer Yeşilyurt biliyor. Ömer Yeşilyurt'un da bu işten para alıp almadığını ben bilmiyorum.

Özelleştirilme İdaresi tarafından Türk Ticaret Bankası'nın satılması kararı alınmasından sonra, yapılacak ihaleye katı-

lacak olan şahıslardan Hayyam Garipoğlu ile benim birlikte ihaleye gireceğim söylentisi üzerine Alaattin Çakıcı beni telefonla aradı. İhalede Hayyam Garipoğlu'nu destekleyip desteklemediğimi sordu. Ben de bu tür bir konunun olmadığını kendisine ilettim. Kendisi de bana arkadaşı Korkmaz Yiğit'in ihaleye gireceğini, benim herhangi bir şahsı destekleyip desteklemediğimi öğrenmek için aradığını söyledi. Ben de kendisine ilgilenmediğimi söyledim.

Maltepe ilçesinde, Kavala Holding sahibi Osman Kavala'nın üzerinde Albaraka Holding'in aldırdığı haciz kararı bulunan yüz dönüme yakın bir arazisi mevcuttu. Osman Kavala araziyi arkadaşım olan Yavuz Yayla'ya satmaya çalışıyordu, ancak haciz kararı mevcut olduğundan Yavuz Yayla almakta çekimser davranıyordu. Durum bana Osman Kavala tarafından iletilince her ikisiyle birlikte görüşme yaparak arsanın satışındaki tüm engellerin tarafımdan giderileceğinin garantisini verdim. Neticede anlaşma sağlanarak Yavuz Yayla arsayı satın aldı. Arsayı satan Osman Kavala'dan anlaşmalarını sağladığım için 1.5 milyon dolar para aldım.

Kavala Holding'in büyük ortağı olduğu ve F-16 savaş uçaklarının bilgisayar sistemlerini imal eden firma iki yıl kadar önce maddi sıkıntı içerisindeydi ve üretim durmuş durumdaydı. Korkut Eken Bey beni arayarak, bu konuda benimle görüşmek istediğini söyledi. Buluşmamızda bana Kavala Holding'in hisselerinin bir kısmına Amerikalı bir firmayla bir Türk firmasının talip olduğunu, hissenin Amerikan şirketine satılmasının Türkiye'deki bu sektörün gelişmesine olumsuz katkıları bulunacağını, bu nedenle Kavala Holding'in yetkilileriyle görüşmemi ve hisselerinin Amerikan firmasına satılmasını engellememi istedi.

Ben de Kavala Holding yetkilisi Zeki Türkkan'la görüştüm. Konuyu kendisine anlattım, kabul etmedi; ancak şirket hissesini de Amerikan firmasına satamadı, aradan bir yıl kadar zaman geçtikten sonra bu şirketin hissesinin bir kısmı benim aracılığımla bir Türk firmasına satıldı. Bu olayda Kavala Holding yetkilisi Zeki Türkkan, 200 bin ABD doları nakit olarak bana ödeme yaptı. Bu paradan Korkut Eken herhangi bir pay almamıştır.

Ben yurtdışında bulunduğum bir sırada arkadaşım olan Erdal Aksakal beni telefonla arayıp, benim ismimi kullanan bazı şahısların Etiler'de pizza dükkânı çalıştıran Cengiz Kaya'dan haraç istediklerini öğrendiğini bana iletti. Ben de kendisinden haraç istenen şahsa gitmesini ve gelen şahıslarla bir alakamızın olmadığı anlatmasını istedim. Bunun üzerine Erdal söz konusu yere gittiğinde haraç isteyen şahıslar da bu yere gelmişler ve benim adıma haraç istediklerinden dolayı aralarında tartışma çıkmış. Karşılıklı birbirlerini darp ettiklerini öğrendim.

Uyuşturucuya karşı küçüklüğümden beri, hem kendimin hem de arkadaşlarımın zamanında uyuşturucu kullanmalarından ve bırakamayanların sonunun kötü olduğunu gördüğümden dolayı antipatim hep olmuştu. Bu yüzden kendi kendime karar alarak, uyuşturucu satıcılarına hep ders vermek istedim. Çevremde bulunan insanlar vasıtasıyla tespit edilebilen uyuşturucu satıcılarını Kadıköy Hasanpaşa Spor Kulübü'ne getirttim. Bu kulüp şu anda kapanmış. Getirilen uyuşturucu satıcılarını arabamda bulunan demir çubukla dövdüm. Dövdüğüm şahıslardan isimlerini hatırladıklarım arasında A. Kayacan ve N. Alço da vardı. Diğerlerinin isimlerini hatırlamıyorum.

1991 yılı içerisinde Rize'de bulunduğum sırada arkadaşlarım yanıma gelerek tam olarak hatırlamadığım, ancak Ceylan ailesi olduğunu tahmin ettiğim aile arasında miras yoluyla intikal eden mallar ve araziler üzerinde bir anlaşmazlık olduğunu, bu yüzden aileler arasında sorun çıkabileceğini, bu konuyla benim ilgilenmemi ve aile arasında mal ve arazi paylaşımını yaparak sulh sağlamamı benden talep ettiler. Ben de şu anda ismini hatırlayamadığım aile üyelerini yanıma çağırarak aralarındaki sorunu neticeye bağladım, buna karşılık bu aile bana Çanakkale'de bulunan kendilerine ait villayı verdi.

Sanıyorum 1995 yılı sonu veya 1996 yılı başlarında Karadeniz bölgesinde tanınmış bir sima olan ve benim de şahsen tanıdığım Mehmet Ali Yılmaz, bir muhabbet esnasında Kemal Horzum'dan 1.5 milyon dolar alacağı olduğunu ve Kemal Horzum'un bu parayı ödemediğini Beylerbeyi See Port isimli restoranda söyledi. Ben de Kemal Horzum'u tanıdığını

bildiğim arkadaşım Erdal Aras'la kendisine ilettim. O da 'İlgilenebilirse ilgilensin, ancak herhangi bir şiddete başvurmasın' diye söyledi. Bunun üzerine Erdal Aras'ı durumdan haberdar ettim; Kemal Horzum'un Alanya'da casinosu olduğu için bu konuyu görüşmek üzere Erdal Alanya'ya gitti ve birkaç gün orada kaldı. Ancak görüşme yapamadı.

Daha sonra Mehmet Ali Yılmaz beni arayarak, Erdal'ın Alanya'dan ayrılmasını, görüşme yapmasının lüzumlu olmadığını iletti. Bunun üzerine de Erdal Aras Alanya'dan tekrar İstanbul'a döndü. Mehmet Ali Yılmaz'ın bu alacağını alıp almadığım bilmiyorum. Bana ve Erdal Aras'a herhangi bir ödemede bulunmadı.

'Askerliğe elverişli değildir' raporunu nasıl ve nereden aldınız?

Gençliğimin ilk yıllarında yaşamış olduğum düzensiz hayat sonucunda içki ve uyuşturucu kullanmamdan dolayı sivil hastanelerde sinir tedavisi gördüm. Askerlik yaşım geldiğinde cezaevlerinde yattığım için normal yaşamda müracaat edemedim; cezaevlerinde fazla yatmış olmamdan dolayı takriben 22 yaşında Kadıköy Askerlik Şubesi'ne askere gitmek için müracaat ettim. Evraklarımın tamamlanması için Gümüşsuyu Askeri Hastanesi'ne beni sevk ettiler.

İlk kontrole girdiğim zaman vücudumdaki kesiklerden dolayı psikiyatri bölümüne gönderildim. Orada askeri doktor tarafından muayene edildim, vücudumdaki kesiklere dikkati çekti, ben de kendisine 'Bunalıma girdiğim zaman kendimi kaybederek kesmişim' dedim. Daha sonra bana bazı sorular yöneltti. Uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı sordu, ben de bazı zamanlar esrar ve içki kullandığımı söyledim. Neden geç müracaat ettin diye bana sorduğunda ben de kendisine cezaevinde olduğumu belirttim. Cezaevine kaç kere girdiğimi tekrar bana sordu; ben de cevap olarak beş kere diye yanıt verdim. Bazı tedaviler uygulayarak bana bir sene tecil verdi.

Bir sene sonra tekrar gittiğimde yaptığı muayene neticesinde sabıka kayıtlarımı istedi ve kurula sevk etti. Daha sonra takriben 10 veya 15 tane doktordan teşekkül eden bir heyetin önüne çıktım ve çeşitli sorular sordular; ben de onlara cevap

verdim. Daha sonra gitmemi söylediler, aradan zaman geçince Kadıköy Askerlik Şubesi'ne çağrıldım. Bana ruh halim ve saldırgan kişiliğimin askerlik hizmeti yapmama uygun olmadığını söylediler; ben de oradan ayrıldım.

Sinir yapınız bozuk olduğu halde silah ruhsatı nasıl aldınız?

Nüfusum her ne kadar Sakarya olsa da kendim aslen Rizeliyim. Dülgerli köyünde ikametim vardır. Ruhsat aldığım tarihten 2.5 yıl önce henüz daha medyatik değildim, bu bakımdan memleketim olan Rize ilinde silah ruhsatı için can güvenliğinden müracaatta bulundum. Akrabam olan Yunus Eyüpoğlu evrakları tamamlamamda yardımcı oldu. Kendisi daha önce ruhsat aldığı için işlemleri biliyordu. Hatırlayabildiğim kadarıyla Rize Devlet Hastanesi'nden sağlık raporu aldım. Takriben altı ay sonra ruhsatım çıktı. Ankara'ya gidip, MKE'den Brasil Taurus marka 9 mm. çapında 16'lı bir tabanca satın aldım.

Siz ve birlikte olduğunuz arkadaşlarınız genelde 'örgüt' tabirini kullanıyorsunuz. 'Örgüt' demekle neyi kastediyorsunuz?

Samimi arkadaşlarıma altın tespih yaptırıp hediye etmiştim. Tespih çekerken aynı tespihten olan bir başka arkadaşımla tesadüfen bir pastanede karşılaştık. Tespih elindeyken, elini beline getirdi, ben de sırf gülmek için aynısını yaptım. O da bana, "Tamam sen de örgüttensin" dedi. Bu şakalaşma aramızda daha sonraki zamanlar devam etti. Başka amaç ve kastımız yoktur.

'Yeşil' kod adlı Mahmut Yıldırım'ı tanır mısınız, ne gibi bir bağlantınız vardı, açıklayınız.

Yeşil'i gıyaben medyadan tanırım, hiçbir şekilde kendisiyle görüşmedim, ancak 2.5-3 sene kadar önce cezaevinden tanıdığım Kürşat Yılmaz, açık cezaevinde yatarken bana telefon açtı, 'Yeşil' kod adlı şahsın telesekreterine Yeşil'in ailesine ve şahsına hakaret, tehdit içerici sözler söylediğimi, sonunda da "Ben Sedat Peker" diyerek telefonu kapattığımı duyduğunu söyledi. Kürşat Yılmaz bu olayın doğruluk derecesini sordu.

Ben de kendisine, "Kimsenin ailesine ve çocuğuna küfür etmem. Bunun 'Yeşil' veya başka bir şahıs olması önemli değil. Ama ben böyle söyledim diye ondan çekiniyorum yorumunu yapmasın, ona söyle" dedim.

Kürşat Yılmaz bana, "Ben onunla görüşeyim, tekrardan telefonlaşırız" dedi. Daha sonra tekrar telefon açtığında benim söylediklerimi ilettiğini, cevaben, "Bu konuyu düşünürüz" şeklinde cevap aldığını söyledi. Daha sonra Ankara'da Yarbay Ali Yıldız ile tesadüfen karşılaştık. Ali Yıldız'a bu konuyu açtım, o da bana dikkatli olmamı tembihledi. Ben de kendisine, "Bu dünyada herkesin kendisine dikkat etmesi gerektiğini, ayrıca bu konunun benim için fazla da önemli bir konu olmadığını" belirterek yanından ayrıldım. Daha sonra herhangi bir şekilde Yeşil'le temasımız olmadı.

Romanya'dan, Türkiye'ye dönmenizde aracılık yapan Enes Sülün kimdir, nereden tanırsın, ne gibi bir ilişkin vardır?

Enes Sülün, Marmara Ereğlisi belediye başkanıyken, o bölgeden arsa almak istemiştim. Bu vesileyle kendisini ziyaret ettim ve arazilerin imar durumlarını sordum. Bu vesileyle tanışıp, arkadaş olduk. Daha; sonra Enes Sülün, Anavatan Partisi'nden Tekirdağ milletvekili seçildi. Ben Romanya'dayken kendisine telefon açıp, Başbakan Mesut Yılmaz'ın, "Yurtdışında bulunan, ifade vermesi gereken herkes gelsin" diye açıklamasını televizyondan dinlediğimi, kendimin de dönmek istediğimi ve adil bir şekilde davranılacaksa Türkiye'ye döneceğimi söyledim. Daha önce görmüş olduğum haksız işkenceleri bir daha görmek istemediğimi belirttim. Daha sonraki telefon görüşmemde Enes Sülün bana hiçbir işkenceye maruz kalmadan ifademin alınacağını ve ertesi günü mahkemeye çıkacağımı söyledi. İşkence görmeyeceğime dair bana garanti verdi. Kimlerle, nasıl görüşerek bu bağlantıyı kurduğunu ve garantiyi verdiğini bilmiyorum. Benden, herhangi bir şekilde maddi menfaat talebinde bulunmadı.

Romanya'da bulunduğunuz sırada sizi kimler, hangi amaçla ziyaret ettiler ve kimlerle ne görüştünüz?

Romanya'da bulunduğum sırada, futbolcu transfer etmek için Fenerbahçe Spor Kulübü kafilesinin Romanya'ya geldiklerini duydum. Telefonla irtibat sağlayarak, evime davet ettim. Davete Fenerbahçe Spor Kulübü Başkanı Aziz Yıldırım, Fenerbahçe Yönetim Kurulu'ndan Şevket Yılmaz, Davut Dişli, Aziz Yıldırım'ın kardeşi Acar Yıldırım icabet ettiler. Toplantıda sadece güncel konulardan konuştuk; yeni doğan çocuğum için beni tebrik ettiler, daha sonra da ayrıldılar.

Kürşat Yılmaz, Alaattin Çakıcı, Sedat Şahin, Mehmet Köymen, Abdullah Çatlı'yla ilişkileriniz nelerdi?

KÜRŞAT YILMAZ: Kendisiyle 1993 yılında, Paşakapısı Cezaevi'nde yattığım dönemde tanıştım. Cezaevinde kaldığım bir aylık dönemde cezaevi arkadaşlığımız oldu. Daha sonra, ben çıktıktan sonra açık cezaevine gittiğinde beni birkaç kez telefonla arayarak halimi hatırımı sordu, en son görüşmemde bana yukarıda bahsettiğim Yeşil'le ilgili olayı anlattı. Daha sonra herhangi bir şekilde görüşmem olmadı.

ALAATTİN ÇAKICI: Alaattin Çakıcı'yla 1993 senesinde ismini hatırlayamadığım bir arkadaşımın vasıtasıyla tanıştım. Daha sonra kendisiyle bir kere Florya'da bir restoranda yemek yedik, sohbet ettik. Bundan sonra 4-5 kere telefonla görüştüm. En son telefon görüşmemde Türk Ticaret Bankası'nın özelleştirilmesi konusunu konuştuk. Bu konuyla ilgili ifadem daha önceki ifadelerimde vardır. Alaattin Çakıcı'yla bu konunun haricinde herhangi bir şekilde bir irtibatım olmamıştır.

SEDAT ŞAHİN: Kendisini gıyaben tanırım, herhangi bir arkadaşlığım yoktur. Herhangi bir şekilde yüz yüze veya telefonla görüşmedim.

MEHMET KÖYMEN: Hemşehri olduğumuz ve aynı semtte oturduğumuz için ortak dostlarımızın düğünlerinde

görüşüp tanıştığım bir arkadaşımdır. Herhangi bir iş ilişkim yoktur. Kendisiyle özel olarak görüşmüşlüğüm de yoktur.

İDRİS ÖZBİR: Kürt İdris lakaplı İdris Özbir'le 1992 senesinde Sürmene Oteli'nde ismini Celal olarak hatırladığım, nerede görev yaptığını bilmediğim bir astsubay vasıtasıyla tanıştım. Orada görüştük daha sonra da kendisiyle görüşmedim, hiçbir ilişkim yoktur.

DÜNDAR KILIÇ: Tanıdığım olan Metin isimli bir şahıs, Dündar Kılıç'ın oğlu Cenk Kılıç tarafından öldürüldüğünde bu şahsın cenaze törenine katıldım. Cenaze töreninde Dündar Kılıç aleyhinde bazı sözler sarf ettim. Bu sözlerim o tarihte bazı medya organlarında yayınlanmıştır. Dündar Kılıç'la herhangi bir şekilde görüşmem olmadı. Ancak kendisini basından gıyaben tanırım.

ABDULLAH ÇATLI: Kendisiyle hiçbir şekilde görüşmedim, ancak kendisini herkesin tanıdığı kadar medyadan tanırım.

Kitabın İçinde Geçen İsimler

Behçet Cantürk Kimdir?

1950 yılında Diyarbakır'da doğdu. Babası Kürt, annesiyse Ermeni asıllı. 1975 yılından itibaren, bazı kaçakçıların faaliyetlerine ortak oldu. 1975 yılında Türkiye Komünist Partisi'nin denetimindeki İlerici Gençlik Derneği'nin (İGD) tertiplediği Diyarbakır Lice protesto yürüyüşünü organize etti ve derneğe para yardımında bulundu. Aynı yıl askere gitmemek için rüşvet vererek çürük raporu aldı. 1977 yılında silah kaçakçılığına başladı. 1978 sonlarında Devrimci Doğu Kültür Dernekleri'ne (DDKD) üye oldu. Aynı tarihte, DDKD'yi maddi yönden kuvvetlendirmek amacıyla silah, mühimmat, uyuşturucu madde ve gümrük kaçakçılığına başladı. 1979 yılında Bulgaristan'dan kaçak olarak PKK'ya silah getirdi. 1981 yılında, illegal olarak Suriye'ye gitti. ASALA üyeleriyle, ASALA-DDKD iş birliğiyle uyuşturucu kaçakçılığı faaliyetlerini birlikte organize etme kararı aldı.

1981-1983 yılları arasında, Kapalıçarşı'daki bazı kuyumcu Ermeni ve Süryanilerle altın ve pırlanta kaçakçılığı yaptı. 1983 tarihinde Dündar Kılıç ve İsmail Hacısüleymanoğlu'nun, Kapalıçarşı'daki gayrimüslim ve Diyarbakırlılara altın ve pırlanta kaçakçılığını ele geçirebilmek amacıyla baskı yapması üzerine, ASALA'nın Kapalıçarşı'ya yaptığı bombalı ve silahlı eylemi organize etti. 1983'den 1994'e kadar Diyarbakır'daki uyuşturucu tekelini elinde tuttu. 22 Haziran 1984

tarihinde PKK üyesi olduğu gerekçesiyle Ankara Sıkıyönetim Komutanlığı'nca tutuklandı. Mart 1993 ayı itibarıyla Akdeniz'de batırılan Kısmetim 1 gemisinde bulunan üç ton uyuşturucuya Hüseyin Baybaşin'le ortak olduğu, PKK'ya para toplanmasında kaçakçılarla örgüt arasında aracılık yaptığı, Nisan 1992 tarihinde İranlı Hüsno adlı şahıs ile birlikte Pakistan'dan Türkiye'ye altı ton baz morfin ve beş ton esrar getirdiği iddia edildi. 14 Ocak 1994 tarihinde kimliği belirsiz kişilerce kaçırıldı. Cantürk'ün ve şoförünün cesetleri, bir gün sonra Sapanca yakınlarında bulundu.

Hakkında Yazılanlar

80'li yılların başında askeri yönetime rağmen uyuşturucu ve silah kaçakçılığında hız kesmeyen ve ülkenin, elinde en çok nakit tutan ailesi olarak tanımlanan Cantürkler, Lice'yi de "eroin başkenti" haline getirdiler. Diyarbakır ve Lice'de korkuyla karışık saygıyla anılan, uluslararası eroin kaçakçılığında etkin bir rol oynayan aileyle ilgili belgeler Narkotik ve MİT'te hatırı sayılır kalınlıkta dosyalar oluşturmaya başladı. Avusturya İstihbaratı'ndan gelen 'Cantürk' dosyasında bakın neler vardı:

Ağabey Nizamettin Cantürk'ün büyük eroin tüccarı olduğu hakkında dış basında çıkan, tekzip edilmemiş yazılar. Kayınbiraderi Vehbi Orakçı'nın, Lice yakınlarındaki Kılıçlar Köyü'nde basılan eroin laboratuarı ve elde edilen silahlarla ilgili bilgiler. Lice yakınlarındaki Kılıçlar Köyü'nde basılan eroin labaratuvarı ve elde edilen silahlarla ilgili bilgiler. Lice yakınlarındaki Sığınak Köyü'ne bağlı Şemo Mezrası'nda yapılan operasyonlar sırasında ele geçirilen 33 kilo eroin ve tam teşekküllü eroin laboratuvarının ayrıntıları.

Cantürklerin kirli çamaşırları, Emniyet Genel Müdürlüğü'nün 090681 "Şifre Yıldırım Telsizi" ile 4 Haziran 1981 günü 6 ilin valiliklerine duyuruldu. Behçet Cantürk'ün doğum yeri olan ülkenin bir ucundaki Lice'yi daha iyi tanımak için, Alman Quik Dergisi'nin 10 yıl önce, "Eroin kaçakçısı Türkler Lice'den geliyor" başlıklı haberinde yer alan, Düsseldorf Kaçakçılık Savcısı Hans Heliman'ın resmi açıkla-

malarına kulak verelim: "Türkler bizim için 1977 yılından beri dert oldu. Gün geçtikçe sayıları artıyor. Son günlerde yakalananların hepsinin Lice'den geldiği saptandı. Bu yüzden yakalanmaları da kolay olmaya başladı. Bizce, Lice'de mükemmel eroin laboratuvarları olmalı."

Quik Dergisi, Lice denilince ilk akla gelen, daha doğrusu akıllardan hiç çıkmayan Cantürk Ailesi'ni "Eroin Kralı" olarak kapağına çıkartmıştı. Lice'de yaşayan ve Cantürk soyadını taşımayanların yüz yüze gelmekten bile çekindiği aileyi böylesine açık ve tehlikeli bir şekilde teşhir eden dergi, her nedense tekzip edilmemişti.

Cantürklerin, kendi adlarını verdikleri sokağından hükmettikleri Lice için, Federal Alman polisi bir araştırma ekibi oluşturdu. İtalyan polisi özel bir arşiv, Amerikan Narkotiği FNI ise daha ileri gidip bir broşür hazırlattı. Kısacası, dünya üzerinde İstanbul ve Ankara'nın adını bile duymayan narkotik dedektifleri Lice'den haberdardı.

"Diyarbakır ili, Lice ilçesi halkından Reşit oğlu Behçet Cantürk ile Reşit oğlu Nizamettin Cantürk'ün İtalya'dan bir gemiyle 7.65 mm çapında Baretta marka tabancaları yakın bir zamanda Mersin-Antalya arasındaki sahilden çıkarttıkları ve çıkartma sırasında tabancaların bir miktarının ıslanarak paslandığı ve çıkarttıkları tabancalardan ün üç bin adedini Diyarbakır yakınlarında sakladıkları, iki bin adediniyse şu anda paslarının giderilmesi için Van ili Başkale ilçesi yakınlarındaki bir köyde silah ustaları tarafından paslarının giderilerek boyandığı, boyama işleri bitince iki bin adet tabancanın İran'a verilip karşılığında baz morfin alacakları, diğer on üç bin tabancanın da ülkemizde dağıtımını yapacakları, ayrıca Behçet Cantürk'ün annesinin Ermeni olduğu, isminin Hatun olduğu, 1965 yılında aile için bir çatışmada öldürüldüğü, fakat merdivenden düşmüş gibi gösterildiği, Hatun'un erkek kardeşinin adının Sietro olup, hâlen Halep şehrinde kuyumculuk ve ticaretle iştigal ettiği, Garabet isimli dayısınınsa hâlen İstanbul ili Kadıköy semtinde sigara bayiliğinin bulunduğu, ayrıca İstanbul Kapalıçarşı'da çok sayıda akrabasının bulunduğu, bu akrabalarından bir tanesinin adının Tato olduğu."

Eroin Âlemleri

"Ayrıca, Behçet Cantürk'ün kardeşi Sabit Cantürk'ün de, Lice ilçesi Kumlucaaltı'nda bir kulübünün olduğu, devamlı olarak akşamları eroin âlemleri tertip ederek halkı eroine alıştırmaya teşvik ettiği, bunu maksatlı olarak yaptığı, eroine bağımlılık kazandırdığı şahıslara eroin kaçakçılığı yaptırdığı ve bunların Marsilya'ya yakın İtalya'da bulunan Ermenilerle iş birliği yaparak, Ermeni ideolojisine yardım ettikleri ve halkı silahlandırmak amacıyla kaçakçılık yaptıkları, yukarıda söz konusu edilen tabancaları da bahis konusu Ermeniler aracılığıyla ülkemize soktukları, adı geçenlerin Halep'teki akrabalarının sık sık ziyarete gittikleri, İran'dan aldıkları uyuşturucuyu Halep üzerinden İtalya'ya kaçırdıkları, ayrıca Diyarbakır Lice depreminde Ermeni grupların depremzedelere para yardımı yaptıkları ve bu arada Behçet Cantürk'e 10 milyon Türk Lirası verdikleri, bu ailenin parayla kaçakçılık başlatmasının talimatının Ermenilerce verildiği istihbar edilmiştir.

Yukarıda belirtilen hususların, güvenilir elemanlarımızdan çok gizli tetkik ve tahkikatının yaptırılarak, konu üzerinde hassasiyetle durularak, suçluların suç delilleriyle birlikte yakalanmalarının temini ile neticeden bilgi verilmesini önemle rica ederim."

Büyük Göç

Polisin geçmişini didik didik ettiği Behçet Cantürk, işlerini daha da büyüterek 70'li yılların sonunda 50 bin liraya Diyarbakır'da Demir Otel'i satın aldı. 1979 yılında ailesiyle birlikte İstanbul'a yerleşerek otelcilik ve emlak alım-satım işlerine başladı. Diyarbakır'ı asla defterinden silmeyen Cantürk, Diyarbakırspor'a yüklü bağışlarda bulundu.

1983 yılında ASALA militanı Mıgırdıç Madaryan tarafından gerçekleştirilen Kapalıçarşı Baskını'nda parmağı olduğu ileri sürülen Behçet Cantürk, 1984 yılında dönemin Kaçakçılık ve İstihbarat Daire Başkanı Atilla Aytek'in düzenlediği bir operasyonla Diyarbakır'da ağabeyi Nizamettin Cantürk ve üvey kardeşi Azed Cantürk'le birlikte gözaltına alındı.

Behçet Cantürk, uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı, ASALA örgütüne yardım ettiği, Kapalıçarşı Baskını'nı düzenlediği gerekçeleriyle, Diyarbakır ve Ankara Askeri Mahkemeleri'nde idam talebiyle yargılanmaya başladı.

Behçet Cantürk'ün ASALA'lı Dostları

Ermeni ASALA örgütü tarafından düzenlenen kanlı Kapalıçarşı Baskını'nın planlayıcısı olarak suçlanan ve idam talebiyle yargılanan Behçet Cantürk 1985 yılında beraat etti. Cantürk, artık MİT arşivlerini zenginleştirmekten başka işe yaramayan ifadelerinde ASALA üyesi dostlarını şöyle sıralamıştı:

Garo Palancıyan: Teyzemin kocasıdır, Suriye Gizli Servisi El Muhaberat'a mensuptur.

Ohannes Palancıyan: Şato teyzemin oğludur. Kamışlı ASALA sorumlusudur. Muhaberat'a kayıtlıdır.

Samuel Nalbantçı: Süslü teyzemin kocasıdır. Muhaberat'a kayıtlıdır.

Setro Sarhıslıyan: Halep'te kuyumculuk yapar. Diyarbakır Ermenilerinin büyüğüdür.

Misag Sarhıslıyan: ASALA'nın üst düzeyinde bir şahıstır. Teyzemin kızıyla evlidir. Halep'te kuyumculuk yapar.

Aram Basmacıyan: Şam'da oturur. ASALA'ya maddi destek sağlar. Eroin işiyle de uğraşır.

Hayo Basmacıyan: Şam'da oturur. ASALA'nın üst düzey görevlisidir.

Agop: Soyadını bilmiyorum. Teyzemin damadı olur.

Dikran Basmacıyan: Eroin kaçakçısıdır.

Torko Kilerciyan: Doktordur. Amerika'da oturur. ASALA mensubudur ve örgüt adına eroin kaçakçılığı yapar.

Nubar Kilerciyan: Hollanda'da oturur. ASALA mensubudur. Örgüt adına eroin kaçakçılığı yapar.

Erkan Köroğlu: İsveç'te oturur. Mensubu olduğu ASALA adına eroin kaçakçılığı yapar.

Bedros Demirciyan: Annemin amcasının oğludur. ASALA mensubudur.

Cantürk'ün MİT İtirafları

Silah Kaçakçılığı Yaptım

Behçet Cantürk, sorgusunda yaptığı silah kaçakçılığını şöyle anlatıyor: "1975-76 yıllarından itibaren bazı kaçakçıların kaçak işlerine hisseli olarak girmeye başladım. Bilfiil işe karışmaz, belli oranda bir para verir ve hisseme düşen kârı alırdım. Bu tip iş yaptıklarımdan biri de Selahattin Delidere'dir. 5 Mayıs1977 tarihinde Diyarbakır'da Seyrantepe-Silvan yolu üzerinde yakalanan 300 bin adet 7.65 Geco mermi, 9.000 adet 38 kalibre Smith Wesson mermi, 197 adet 7.65 Lama marka tabanca, 68 adet Belçika 14'lü tabanca, 50 adet Arjantin 14'lü tabancayla 18 adet Unike Fransız onlusu Selahattin Delidere ile benim de ortak olarak girdiğim silah işine ait. Ben bu iş için Selahattin Delidere'ye 5 milyon Türk Lirası para vererek hisse girmiştim. Selahattin bu mermileri ve silahları Karadeniz kıyısına çıkarıyor ve oradan alıyordu. Bu bahsedilen mermi ve tabancalar Diyarbakır Seyrantepe mevkiinde emniyet kuvvetlerince yakalanarak müsadere edildi."

Terör Örgütünü Finanse Ettim

Cantürk, terör örgütleriyle bağlantısınıysa şöyle anlatıyor: "Ben aslen Kürt aşiretindenim. Kürtçülük davasına inanmış bir kimseyim. Bu nedenle 1978 yılı sonunda amcamın oğlu Abdullah Cantürk'ün ve Liceli Zarruh Vakıfahmetoğlu'nun teklifiyle DDKD'ye (Devrimci Doğu Kültür Ocakları) girdim. DDKD açık bir kuruluş olmakla birlikte Kürtçülük faaliyetinde ve bunu gizlice yapan bir örgüttür. DDKD'ye girmemi temin eden Zerruh Vakıfahmetoğlu o tarihte mezkur örgütün üst düzeyde bir yetkilisiydi. Celal Talabani kuvvetlerinden aldığı otomatik silah ve roketatarları Suriye üzerinden Türkiye'ye sokuyor ve bunları depoluyorlardı. Daha sonra da peyderpey örgüt militanlarına dağıtıyorlardı. DDKD'nin de diğer Kürt örgütleri gibi amacı Türkiye, Irak ve İran devletleri toprakları üstünde müstakil bir Kürt devleti kurmaktı. Ben bu örgütün en büyük finansörüyüm. Yani bu örgütün uyuşturu-

cu madde kaçakçılığından kazandığım parayla destekledim. Propaganda, örgütlenme ve eylem çalışmalarında fiilen rol almadım."

DDKD'ye Uyuşturucu Parasını Verdim

Cantürk sorgusunda DDKD'ye yaptığı uyuşturucu işinden pay verdiğini şöyle anlatıyor: "Uyuşturucu işinde ilk önceleri kendisi de DDKD'li olan Mehmet Deniz yüzde 30 hisseyle bu işe ortaktı. Gerek ben, gerekse Mehmet Deniz yaptığımız işten DDKD Orgütü adına Zerruh Vakıfahmetoğlu'na da yapılan işin miktarına göre bir pay veriyorduk. Daha sonra Zerruh, Mehmet Deniz'i işten çıkarmamızı ve kendisine pay vermemizi söyledi. Bu tarihten sonra Mehmet Deniz'e ait hissenin DDKD'ye verilmesi kararlaştırıldı. Ben, uyuşturucu işine başladığım 1978 yılı başlarından 1983 yılına kadar DDKD örgütüne pay olarak 100 milyon Türk Lirası civarında para verdim. Genellikle yapmış olduğum uyuşturucu kaçakçılığının gerçek rakamlarını Zerruh Vakıfahmetoğlu'na söylemezdim. Yaptığım işin yarısını yapmış gibi söylerdim."

ASALA'yla İş Birliği Yaptım

Cantürk, Ermeni terör örgütü ASALA'ya da yardım ettiğini yine aynı sorgusunda itiraf etti: "Suriye'de ASALA ile bağlantı kurduk. DDKD adına ASALA ile uyuşturucu madde kaçakçılığı ile ilgili anlaşma yaptık. Türkiye'ye döndükten sonra Suriye'ye, yani ASALA'ya eroin sevkiyatına başladım. Bu ticaret 10 sefer yapıldı. Toplam olarak 120 kilogram. Bu satıştan 195 milyon lira para kazanıldı. Suriye'de malı teslim alan ASALA elemanları eroini Amerika'ya, Fransa'ya, İsveç'e sevk ettiler. Maldan temin edilen gelir ASALA faaliyetlerinde kullanıldı."

Esenboğa'da Apo Parmağı

8 Ağustos 1982 yılında Türkiye'de en kanlı eylemlerden biri yaşandı. ASALA, Ankara Esenboğa Havalimanı'na baskın düzendi ve 8 kişi ölürken 72 kişi yaralandı. Cantürk bu olayda Apocuların parmağı olduğunu söyledi: "Abdullah

Cantürk Lice doğumludur. *1980* Eylül'ünden önce Diyarbakır DDKD Örgütü'nün sorumlusuydu. Ayrıca eylemci olduğunu da biliyorum. Abdullah bana Esenboğa Havaalanı'nda Ermeni militanlarının giriştiği terör eyleminden sonra bu eylemin ASALA ile Apocuların iş birliği sayesinde yapıldığını, bu eylemi Apocuların üst düzeyde adamlarından biri olan Mardin Kızıltepe'de mukim Türk Aşireti'nin mensuplarından Kızıltepe sorumlusu ve halen aranmakta olan Beşir Türk'ün desteğinin bulunduğunu söyledi."

ASALA Kapalıçarşı'da DDKD'yle Ortaktı

Cantürk ifadelerinde 16 Haziran 1983 yılında yine ASALA tarafından gerçekleştirilen Kapalıçarşı Baskını'ndaysa ASALA'nın DDKD'yle ortaklık yaptığını belirtiyor. Olayı ayrıntılarıyla anlatıyor: "Eylemden bir hafta kadar önce Bedros Demirciyan yazıhaneme geldi. Kendisini yurtdışından Zerruh'un aradığını, yakında bir misafiri Türkiye'ye göndereceğini söyledi. Kapalıçarşı eyleminden üç gün kadar önce Bedros ve misafiri taksiyle geldiler. Gelen misafir esmer, uzun boylu, kıvırcık saçlı, ince bıyıklı, tahminen 25 yaşlarında, atletik yapılı ve spor giyimli bir gençti. Türkiye'ye ne zaman geldiğini bilmiyorum. Tanışmamızda adının Nubar Sivasyan olduğunu söyledi. Düzgün Türkçe konuşuyordu. Kendisinin ASALA üyesi olduğunu ve Kapalıçarşı'da bir eylem yapacaklarını belirtti. Eylem DDKD'yle birlikte yapılacaktı. Sonra eylem yapıldı. Olayın ikinci günü Faruk bana uğradı. Konuşmalardan kendisiyle birlikte Şer lakabıyla tanınan Mahmut (soyadı muhtemelen Pamukçu) ve Hakkı Balta isimli kişilerle birlikte Kapalıçarşı'da olay yerinde bulunduklarını, kendilerinin kapı çıkışını tuttuklarını, görevlerinin Nubar'ın Çarşı'da terör yarattıktan sonra kaçmasını sağlamak olduğunu, bu hususta gerektiğinde silahlı çatışmaya girmeyi hazır bulunduklarını, ancak Nubar'ın elinde bombanın patlamasıyla öldüğünü, eğer kaçması mümkün olsaydı Beyazıt'ın Sultanahmet'e giden tarafından Çarşı'yı terk edeceklerini ve Gedikpaşa istikametine doğru kaçacaklarını bildirdi. Ayrıca eylemden bir gün sonra Nubar'ı kaçırmak için Mardin Nakliyat'tan bir kamyon tuttuklarını, kamyona ev eşyası yükleyeceklerini,

Nubar'ı ev eşyaları arasına gizlemek suretiyle Mardin'e sevk edeceklerini, bilahare de Mardin'den Kamışlı'ya geçireceklerini, ancak bu planın adı geçenin ölümü üzerine gerçekleşmediğini belirtti."

Babalar Toplantısını Anlattı

Cantürk, MİT'e 1980 yılında yapılan ünlü babalar toplantısı hakkında bilgi verdi: "Toplantıyı Oflu lakabıyla tanınan İsmail Hacısüleymanoğlu idare etmiş. Oflu İsmail Türkiye'de cinayet suçundan aranan ve uyuşturucu işi yapan bir kimsedir. Eroin satış bölgesi Hollanda'dır. Yani Hollanda'ya giden uyuşturucu trafiğini idare eder. Ayrıca silah kaçakçılığından sigara kaçakçılığına kadar her türlü işe girer. Son zamanlarda Türkiye'nin pırlanta ihtiyacını karşıladığını biliyorum."

Toplantıya Katılanlar

"Hasan Conkara: Topal Hasan, silah kaçakçısı ve Oflu İsmail'in adamıdır.

Enis Karaduman: Eroin kaçakçısı, Türkiye'de adam vurmaktan aranmaktadır. 1980 yıllarında Abdullah Cantürk'le ortak çalışmıştır.

Hikmet Uzun: Karadenizli uyuşturucu madde kaçakçısıdır. Osman Cevahiroğlu'nun kaçakçılık ortağıdır.

Hikmet Sevcan: Anteplidir. Silah ve eroin kaçakçısıdır. İstanbul Londra asfaltında Sevcan Tesisleri'nin sahibidir.

Doğan Çelik: Karadenizlidir. Silah kaçakçısıdır. İsmail Çelik'in kardeşidir.

Fikri Kocakerim: Anteplidir. Kaçakçıdır. Uğurlu ailesinin adamıdır.

Ahmet Uğurlu: Abuzer Uğurlu'nun kardeşidir. Hâlen aranmaktadır.

Suphi Aşçıoğlu: Anteplidir. Döviz ve kimyevi madde kaçakçılığı yapar. Hâlen aranmaktadır.

Ali Açmak: Büyük silah kaçakçısıdır. Karadeniz bölgesinin silah sorumlusudur. Hâlen Mamak Askeri Cezaevi'ndedir.

Bekir Çelenk: Anteplidir. Tanınmış bir kaçakçıdır. Sofya'da ikamet eder.

İlhan Sağlamer: Samsunludur. Silah kaçakçısıdır. Hâlen Mamak Cezaevi'ndedir.

Abdullah Cantürk: Enis Karaduman'ın misafiri olarak orada bulunuyordu. Toplantıya davet edilmemiş.

Avni Karadurmuş: Silah ve uyuşturucu madde kaçakçısıdır. Bulgaristan'da bulunduğu ve toplantıya davet edildiği hâlde gitmemiştir. Daha önceki beyanım yanlış anlaşılmış. Kendisi ve Abdullah Bulgaristan'da olduğu için konuyu biliyorlar. Ancak toplantıya gitmemişler.

Şaban Vezir: Suriyeli büyük kaçakçı. Bulgaris-tan'da ikamet eder.

Dündar Kılıç.

Mataracı

Behçet Cantürk'e bir dönemin bakanlığını yapan Tuncay Mataracı'yı tanıyıp tanımadığı soruluyor. İşte Cantürk'ün cevabı: "Kendisi hakkında müşterek arkadaşlarımızdan ve ayrıca kaçakçıların arasındaki konuşmalardan bilgi sahibiyim. İstanbul'a geldiğimde Mataracı'nın hızlı devresi bitmişti. Benim kaldığım İstanbul Sheraton Oteli'ni âdeta bir gazino ve eğlence yeri hâline getirmişti. Otelde birkaç kral odasını birden kapatarak sabahlara kadar yeraltı dünyasının babalarıyla birlikte, kızlarla ve içerek eğleniyorlardı. Bu otelin Mehmet Tunç isminde bir yöneticisi var. Kendisinin orada ne görevi olduğunu bilmiyorum. Ancak herkes tarafından MİT elemanı olarak tanınırdı. Kendisine de bu havayı veriyordu. Gece hayatını sever, polis müdürleriyle ve İstanbul'un zenginleriyle dolaşan bir kimsedir. Bu kişi de Mataracı'nın dostuymuş."

Fahrettin Aslan'dan Suudi Bakana Âlem

MİT sorgusu sırasında Cantürk, Suudi bakana kokainli âlem düzenlendiğini söylüyor: "Fahrettin Aslan işi gereği sık sık yurtdışına gider gelirdi. Gidişlerinden birinde yani 1983 yılı içinde Suudi Arabistan kralının yeğeni olan bir bakanın Türkiye'yi ziyareti tarihine tekabül eden bir zamanda, Fah-

rettin Aslan Fransa'dan yurda dönmüştü. Fahrettin bu heyet mensuplarına kadın bulmak suretiyle bir eğlence gecesini tertiplediğini, kendisinden kokain istediklerini, Fransa'dan çantasından getirmiş olduğu 150 gram kadar kokainin bir kısmını bu heyet mensuplarına kadınlarla birlikte sattığını, bunun karşılığından da külliyetli miktarda para aldığını kendisi bana söyledi."

Hanefi Avcı

1956 yılında Kahramanmaraş'ın Pazarcık ilçesinin Karabıyıklı köyünde dünyaya gelen Hanefi Avcı, öğrenim yaşamına doğduğu köydeki Kara Bıyıklı İlkokulu'nda başladı. Ortaokulu Gaziantep'teki Karşıyaka Ortaokulu'nda, liseyiyse Ankara'daki Polis Koleji'nde bitirdi. Ardından Polis Enstitüsü'nde eğitimine devam etti ve bilahare Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden 1980 yılında mezun oldu.

Polis Akademisi'nden mezun olduğu 1976 yılından 1984 yılına kadar Mersin ili Gülnar ve Mut İlçe Emniyet Komiserliği ve Mersin Terörle Mücadele Şubesi'nde görev yaptı. 1984 yılında Güneydoğu'da artan terör olayları sonrası Diyarbakır İstihbarat Şubesi'ne atandı. Burada 8 yıla yakın görev yaptıktan sonra 1992 yılında İstanbul İstihbarat Şube Müdürlüğü görevine atandı. 1996 yılındaki terfisi sonrası İstihbarat Daire Başkan Yardımcılığı görevini yürüttü. Susurluk olayları sonrası TBMM Araştırma Komisyonu'nda terörle mücadele adı altında güvenlik kuvvetleri içerisinde çeteler oluşturulduğunu ifade etmesi hakkında davalar açıldı. Tahkikatlara uğradı. Basına yaptığı açıklamalar üzerine açığa alındı. Devletin gizli bilgilerini temin etmek ve açıklamak suçlarından Ankara Devlet Güvenlik Mahkemesi'nce tutuklandı ve 10 gün hapis yattı. Ardından beraat etti ve idare mahkemesi kararıyla görevine döndü.

2003 yılına kadar geri hizmetlerde çalıştıktan sonra 2003 yılında Emniyet Genel Müdürlüğü Kaçakçılık ve Organize Suçlarla Mücadele Daire Başkanlığı'na atandı. Burada yaptığı yolsuzluk operasyonları hoşa gitmeyince 2005 yılında geçici olarak, 2006 yılındaysa asaleten Edirne İl

Emniyet Müdürlüğü'ne getirildi. Edirne Kapıkule Hudut Kapısı'nda polis ve gümrükçüleri rüşvet alırken gizli kameraya kaydederek mahkûm olmalarını sağladı. 18 Haziran 2009 tarihinde Resmi Gazete'de yayımlanan ortak kararname ile Eskişehir İl Emniyet Müdürlüğü'ne atandı. Avcı, Emniyet'te teknik-elektronik istihbaratın kurucusu olarak bilinmektedir.

Tutuklanma Süreci

Cemaat basınında sürekli olarak "Hanefi Av-cı'nın kitap yazdığı için tutuklanmadığı, tutuklanacağını bildiği için kitap yazdığı" vurgulanıp, onu Devrimci Karargâh örgütüne yardım ettiği için tutuklandığını göstermeye yönelik yayınlar yapılmaktadır. Gerek Haliç'te Yaşayan Simonlar kitabında, gerekse Avcı'nın beyanlarında açık, seçik ve tarih verilerek olaylar anlatılmaktadır.

Aşağıda Hanefi Avcı'yı tutuklamaya götüren süreç gün gün ve sıralı bir şekilde belirtilmiştir. Hanefi Avcı'nın kitap yazdığı için mi, yoksa örgüte yardım ettiği için mi tutuklandığını sizlerin vicdanına bırakıyoruz.

2 Ekim 2009 - Hanefi Avcı: "Emin Aslan'ın namusuyla iş yaptığına eminim, ben ona kefilim" dedi.

3 Ekim 2009 - İstanbul İstihbarat Şubesi operasyon başlatıyor (Emin Aslan'a kefilim dediği için cemaat tarafından Avcı'ya cephe alınıyor, itibarsızlaştırma operasyonuna fiili olarak başlanıyor).

12 Ekim 2009 - Hanefi Avcı İstanbul İstihbarat Şubesi'nin operasyonunu haber alıyor (Operasyon kararını, yukarıdaki ekibin konuşmalarına şahit olan ve Hanefi Avcı'yı tanıyan biri Avcı'ya durumu anlatıyor).

2 Kasım 2009 - 2009/1860 Kararla Hanefi Avcı dinlenmeye başlıyor.

14 Kasım 2009 - Hanefi Avcı dinlenildiğini öğreniyor (Yine o ekibin içindeki birisi haber veriyor).

6 Ocak 2010 - Emniyet Müdürü Oğuz Köksal Kağan ile görüşme.

6 Ocak 2010 - İçişleri Bakanlığı'na şikâyet dilekçesi veriyor.

12 Ocak 2010 - Adalet Bakanlığı'na şikâyet dilekçesi veriyor.

12 Ocak 2010 - Adalet Bakanı Sadullah Ergün ile görüşme.

28 Ocak 2010 - Emniyet Müdürlüğü şikâyet dilekçesini iade ediyor.

25 Mart 2010 - Adalet Bakanlığı dilekçeyi işleme koyuyor.

31 Mart 2010 - Adalet Bakanlığı'ndan dilekçenin işleme konulduğu tebligatı yapılıyor (Tüm şikâyet ve görüşmelere rağmen cemaatin yürüttüğü operasyon devam ediyor. Görüşmeler ve şikâyet dilekçelerine rağmen dikkate alınmayan ve cemaat tarafında kalemi kırılan Hanefi Avcı; zaten yazmakta olduğu anı kitabına ek olarak yukarıda da belirttiğimiz olayları anlattığı 2. Bölümü yazmaya başlıyor).

19 Ağustos 2010 - Kitap yayımlandı.

20 Ağustos 2010 - Bakanlık dört başmüfettişle soruşturma açıyor ve inceleme başlatılıyor.

27 Ağustos 2010 - Hanefi Avcı merkeze alınıyor (Kendi isteğiyle).

25 Eylül 2010 - Hanefi Avcı: "Her şeyi 30 Eylül'de açıklayacağım" diyor.

28 Eylül 2010 - Hanefi Avcı tutuklandı (Açıklamasını yapamadan susturulmak için tutuklanıyor).

Daha sonraki süreçlerde;

- Devrimci Karargâh Örgütü'ne yardımla suçlandı.
- Ergenekon Terör Örgütü'ne üyelikle suçlandı.

Hanefi Avcı'nın Suçlamalar Üzerine Yaptığı Basın Açıklaması

İç güvenliğimiz konusunda geçmiş mesleki yaşantımdan bugüne kadar gördüğüm bazı hataların eleştirisi ve bugün için devlet içinde örgütlenen bir cemaatin kendisi dâhil bu ülkeye ve hukuk sistemimize vereceği zararları bir nebze göstermek adına ülkenin iyiliği için "Haliç'te Yaşayan Simonlar" isimli bir kitap yazdım.

Geçmişte Susurluk olayları soruşturulurken ve 28 Şubat döneminde hatalı gördüğüm hususları, ülkemin iyiliği adına ilgili makamlara aktarmıştım.

Kitaptan rahatsız olan çevrelerin tepkisini bekliyordum; ama bu kadar haksızlık, bu kadar hukuksuzluk beklemediğim gibi, bu ülkede hukuku sağlamakla görevli olanların bu kadar hukuksuzluğa müsaade etmeyeceklerini, suçu olmayanların kısa sürede aklanacaklarını zannediyordum. Adalet mercilerinin kimsenin kininin aracısı olmayacağına inanıyordum.

Her şeyi beklerdim ama "Terör örgütüne yardım etti" suçlamasının bana yapılabileceğine hiç ihtimal vermezdim. Şimdi ihtimal değil ciddi olarak hem de "Bilerek, isteyerek terör örgütüne ve mensuplarına yardım etmekten" suçlanıyorum. Hayatımı terörle ve yolsuzlukla mücadeleye adamış bir emniyet mensubu olarak, bilerek bir örgüte niye yardım edeyim?

On milyonluk İstanbul ilinde, bu örgüte ve mensuplarına hiç yardım eden yok ama Eskişehir'de bir tek ben telefonla yardım etmiş oluyorum.

Bu soruşturmanın başlamasından dokuz ay önce, özel hayatım ve özel ilişkilerimin tespiti için, hukuka aykırı olarak benim ve arkadaşımın telefonlarını dinliyorlar diye İçişleri ve Adalet Bakanlarına şikâyet ediyorum, dokuz ay sonra telefonların dinlendiğini, arkadaşımın takip edildiğini bilmeme rağmen, kendisini sormasına rağmen taciz eden kişileri "Savcılığa şikâyet et" diyen telefon konuşmalarım, daha önce bakanlıklara kanunsuz dinleme yaptıkları için şikâyet ettiğim polis müdürlerinin etkin olduğu bir soruşturma sonunda, terör örgütüne yardım etmek iddiasından tutuklanıyorum. Davacı ve haklıyken sanık oluyorum.

Asıl hukuksuzluk: En ciddi olaylarda bile soruşturma için iki veya üç müfettiş görevlendirilirken, benim yazdığım kitap için bugüne kadar sekiz müfettiş görevlendirilip, kitaptaki her şeyin suç kabul edilmesiyle başlıyor.

Şu ana kadar kitaptan dolayı, dördünün davası açılmış, beşi savcılık soruşturma safhasında, geri planda birilerinin destek vererek yönlendirdiği basın suçlarından dokuz ceza

soruşturması; müfettişlerin kitapta buldukları suçlarla ilgili verdikleri tevdi raporlarına dayanarak sekiz ayrı ceza soruşturması, dördü meslekten ihraç cezası istemli olmak üzere, on bir disiplin soruşturması ve bir özel yetkili mahkemede suç duyurusu olmak üzere Ankara'da onlarca dava ve idari soruşturmayla karşı karşıya bırakıldım.

Evraklara, belgelere tutukluluğum nedeniyle ulaşma imkânım yok. Konular, şahsi bilgimde olan, benim inceleyerek cevap vermemi gerektiriyor. Bu kadar soruşturmaya savunma yazmak için bilgisayar veya yazı makinesi imkânım da yok. Her şeyi elle yazarak ve Silivri'de talimatla ifade vererek kendimi savunmaya çalışıyorum.

Tutukluluğuma itiraz ve tahliye taleplerim için verdiğim bir dilekçe hariç, diğerleri (üç) günlerce bekletilip ilgili merciye değil, başka merciye götürülüp karar veriliyor. Kanuna göre, üç-beş gün içinde karara bağlanması gereken taleplerim bir ayda karara bağlanmadığı gibi, yeni uzatma kararları alındığı için itiraz olmaktan çıkıp, başka mercilerde karara bağlanıyor.

Tutuklandığım davada dört aya yakın zaman geçti, hâlâ gizlilik var denerek dosyada olan hiçbir belgeyi görme, inceleme imkânım olmuyor. Ama dosya içerisindeki en gizli belgeler, medyada ve yazdırılan kitaplarda yer alabiliyor.

Tek suret yalnız İstihbarat Dairesi'nde, personel biriminde bulunan; ancak bir-iki görevlinin ulaşabildiği belgeler dâhil, olaylarla ilgili belgelerin tamamı verilse gerçek görülecek; ancak olayı farklı gösteren bir-ikisi verilip gerisi saklanarak, içerikleri çarpıtılan, yalnız beni kötülemeye yönelik kitaplar yazdırılıyor.

Günlerce önce tüm eşyalarımı toplayarak ayrıldığım Eskişehir Emniyet Müdürlüğü makamı Ankara'dan getirtilen görevlilerce aranıyor ve iftira amaçlı, benden sonra konan kaset ve CD'ler bulundu deniyor; ancak şimdi arama kararının yalnız ev için olduğu, makamı kapsamadığı, kararsız, hukuka aykırı arama yapıldığı anlaşılıyor.

Şikâyetim üzerine yapılan soruşturmada, eski makamda bulunan kasetlerin şahsımla alakasının olmadığı orada çalı-

şan görevlilerin beyanlarından anlaşıldığı gibi, kasetleri koyanları tespit için yapılan teknik incelemede emniyetin çevre kameralarının özellikle kayıt yaptırılmadığı anlaşılmıştır.

Tutuklandığım davayla alakası olmayan Eskişe-hir'deki evimde bulunan hukuki durumları, Eskişehir adli makamlarının incelemesi gereken OHAL ruhsatlı silahlar, kimlikler ve aynı şekilde Eskişehir adli makamlarınca değerlendirilmesi gereken, eski makamda bulunan her türlü eşya, İstanbul Özel Yetkili Mahkeme'deki dosyaya dâhil edilerek dava karmaşık hale getirilip hukuki süreç uzatılmaya çalışılmaktadır.

Hukukun, hürriyetlerin ve masumiyetin güvencesi olarak algılanması gerekirken, baskı ve korkutmanın aracı olarak kullanılması veya algılanması düşündürücüdür.

Bir gazeteciye yazılacak mektubun, o basın mensubu için şimşekleri çekeceği düşüncesiyle çok kişiye yazmak mecburiyetini hissediyorum.

Tüm bunlara rağmen Türkiye demokratik hukuk devleti midir?

Hanefi Avcı İçin Yapılan Soruşturma Raporu

Veli Küçük

9 Mayıs 1944 günü, Türkmen köyü, Gölpaza-rı, Bilecik'te doğan emekli jandarma tuğgenerali. Edirne, Van, Eskişehir, Ağrı, Kocaeli ve Hatay İl Jandarma Alay Komutanlıkları görevlerinde bulundu. 1996'da generalliğe terfi etti. General olarak Karadeniz'de Giresun'da konuşlandırılan Giresun Bölge Komutanlığı'nın kuruluşunu tamamlayarak iki yıl Giresun Jandarma Bölge Komutanlığı görevinde bulundu. Çanakkale Tugay Komutanlığı görevindeyken, tugayı Bilecik'e naklettirdi. Bilecik'ten 2000 yılında tuğgeneral rütbesindeyken emekli oldu.

Susurluk

Adı ilk kez Susurluk davasıyla gündeme gelen Küçük, Abdullah Çatlı'nın ölmeden önce telefonla görüştüğü son kişiydi. TBMM Susurluk Komisyonu Başkanı Mehmet Elkatmış, Genelkurmay Başkanlığı'nın Veli Küçük'ün komisyona ifade vermesine gerek olmadığı yönünde karar aldığını ve bundan dolayı komisyona çağrılmadığını söylemiştir. Bu dönemde davanın kilit isimlerinden Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın kullandığı cep telefonunun Küçük'ün üzerine kayıtlı olduğu saptanmıştı.

Adı Ermenistan'a yönelik kontrgerilla örgütlenmesine de karışmıştır. Kızılelma koalisyonunun mimarlarındandır.

Hrant Dink'in 301'den yargılanmasında başrolü oynayan Kemal Kerinçsiz'le birçok defa görüntülenen Küçük, Dink'in avukatı Erdal Doğan'ın iddialarına göre Dink'i telefonla tehdit etmişti. Üzeyir Garih cinayetinde de kendisine bağlı askeri personelin dahli olduğu iddiaları vardır. Finansbank'ın da dahil olduğu Fiba Holding'e bağlı Endi Market Firması'nda yönetim kurulu üyeliği yapan Veli Küçük'ün, Finansbank'ın Yunan Kilisesi Bankası'na satışı konusunda Hüsnü Özyeğin'e yardımcı olduğu da iddia edilmektedir.

Ergenekon

Veli Küçük son olarak 22 Ocak 2008 günü sabaha karşı 3 sularında Ergenekon örgütüne yönelik düzenlenen operasyonda gözaltına alındı ve 26 Ocak'ta "halkı isyana tahrik" suçundan tutuklanarak cezaevine kondu. Ergenekon davasında silahlı terör örgütü kurma, yönetme, Türkiye cumhuriyeti hükümetine karşı silahlı isyana tahrik, zorla hükümeti ıskata teşebbüs, kasten öldürmeye azmettirme, korku ve panik yaratacak şekilde patlayıcı madde atmaya azmettirmek, mala zarar vermeye ve ruhsatsız patlayıcı bulundurmaya azmettirme suçlarından yargılanmaktadır. Hakkında 2 kez ağırlaştırılmış müebbet ve 239 yıldan 524 yıla kadar hapis isteniyor.

Korkut Eken

Eken, 1945 yılında Ankara'da doğdu. 1963 yılında baba mesleği olan subaylığa ilk adımı Kara Harp Okulu'na girerek attı. Hava İndirme Tugayı'nda görevliyken 20 Temmuz 1974'de paraşütçü birliklerle Kıbrıs'ta ilk görev yapan askerlerimiz arasında yer aldı.

1978 yılında çok üstün eğitimli subay ve astsubaylardan oluşan Özel Harp Dairesi Özel Birlik Komutanlığı'na atandı. 1984 Eruh baskınıyla başlayan PKK terör örgütüyle mücadelede, birliğiyle birlikte Siirt ve Sason bölgelerinde görevlendirildi.

1986 yılına kadar devam eden bu görevinde sayısız sıcak çatışmaya girdi. Yaptığı çalışmalardan dolayı Türk Silahlı Kuvvetleri'nin en önemli madalyası olan Üstün Cesaret ve Feragat Madalyası ile Başarı Madalyası ve birçok takdirname aldı. 1981 yılından 1986 yılına kadar Emniyet Genel Müdürlüğü Polis Özel Harekât Timleri'nin teşkili, teçhizi ve eğitiminde görev aldı.

Kendi isteğiyle 1987 yılında yarbay rütbesindeyken emekliye ayrıldı ve hemen MİT'de Güvenlik Dairesi Başkan Yardımcısı olarak göreve başladı. Basına sızan ünlü MİT raporunu hazırlayan Daire'de görevli olduğu için soruşturma geçirdi. Başka bir bakanlığa atanacağını öğrenince 1988 yılında MİT'ten emekliye ayrıldı.

1993 yılında dönemin Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar'ın daveti üzerine Emniyet Genel Müdürlüğü'nde çalışmaya başladı.

1996 yılına kadar Özel Harekât timlerini yetiştirdi ve bunlarla birlikte operasyonlara katıldı.

Samsun Terme nüfusuna kayıtlı Korkut Eken evli ve 3 çocuk babası.

Mahmut Yıldırım (Yeşil)

Mahmut Yıldırım, kod adı: Yeşil ya da bilinen diğer adıyla Ahmet Demir 1951 yılında, Solhan, Bingöl'de doğan Zaza kökenli Türk kontrgerilladır.

1973'te Bingöl Genç İlçe Jandarma Komutanlığı tarafından kullanıldı ve ilişki aynı yıl MİT Tatvan Bölge Müdürlüğü'ne devredildi. Kasım 1975'te askerden geldikten sonra Milli Görüş hareketi içinde MİT adına çalıştı. Yıldırım, Elazığ'da 1977'de Etibank Ferro Krom Tesisleri'nde puantör olarak göreve başladı. İşlemleri 20938 sicil numarası üzerinden yapılıyordu.

Tam dört yıl sonra farklı bir göreve soyunup, farklı bir isimle anılmaya başladı. Operasyonlarda PKK'lı gibi giyinen Mahmut Yıldırım, güvenlik görevlilerince ayırt edilebilmek için 'yeşil fular' takıyordu. Susurluk kazasından sonra ortaya dökülen ilişkiler, pek çok cinayetin tetikçisi olduğunu ortaya koydu. Herkes Yeşil'den söz etti ancak bulunamadı. Dönemin Başbakanı Mesut Yılmaz, aldığı bilgileri aktarırken Yeşil'in öldürüldüğünü söyledi.

Ancak kısa bir süre sonra Yeşil, İHD Başkanı Akın Birdal'ı vuranların arkasındaki isim olarak ortaya çıktı. Daha sonraki bilgiler Yeşil'in hâlâ hayatta olduğunu ortaya koydu. Susurluk Raporu'nda da Yeşil'e 12 sayfalık özel bir yer ayrıldı.

Ahmet Demir ve Mehmet Kırmızı sahte kimliklerini kullanan, Güneydoğu'da 'Sakallı' adıyla bilinen Solhanlı Mahmut Yıldırım'ın geçmişi bir ölçüde deşifre edilebildi. Bir dönem MİT'te, bir dönem JİTEM'de görev aldığı anlaşıldı.

JİTEM subayı Ahmet Cem Ersever'in öldürülmesinden, güneydoğudaki pek çok faili meçhul cinayete kadar sayısız olayda tetikçilik yaptığı belirlendi. Hatta Abdullah Öcalan'ın Suriye'de öldürülmesi için görevlendirilen ekipte de yer aldı.

Afyon Cezaevi'nde Sabancı suikastı sanıklarından DHKP-C'li Mustafa Duyar'ı Türkiye'nin Şam Büyükelçiliği'nden alıp getiren ekipte onun da adı sayıldı. Ancak istihbarat birimlerinin kamuoyuyla pek de paylaşmadığı kanıya göre, aslında "Yeşil" tek bir kişinin değil, birden fazla görevlinin kullandığı ortak kod adı.

Yeşil kodunu kullananlardan biri üst düzey görevlerde bulunuyor. Bir dönem güneydoğuda PKK'ya karşı yürütülen mücadelede özel operasyonlar, karşı gerilla eylemleri ve taktikleri onun yönetiminde yürütüldü.

Mahmut Yıldırım ise Yeşil kod adıyla dolaşan bir tetikçi. Ankara'da bir pavyonda eğlenirken olay çıkarttığı için gözaltına alınan, götürüldüğü Emniyet Müdürlüğü binasında Orhan Taşanlar ve ekibi tarafından kaburgaları kırılana kadar dövülen Yeşil'i polisin elinden alan ve MİT'te tedavi ettiren kişinin Mehmet Eymür olduğu öne sürüldü.

Üzerinde taşıdığı telefonla aradığı yerler arasında resmi kurumların yanı sıra Abdullah Çatlı, Sami Hoştan, Sedat Peker gibi isimler de bulunuyor. Mesut Yılmaz'a Budapeşte'de yumruk atanlar da Yeşil'in telefonundan arananlar arasında yer alıyor.

Yeşil adının korkuyla anılması Susurluk çetesi tarafından tahsilât amacıyla kullanıldı. Susurluk çetesinin tehditle para topladığı kişileri arayan hep Yeşil'di. Ömer Lütfü Topal'ın öldürülmeden önce para yatırdığı Ziraat Bankası Ankara Heykel Şubesi'ndeki hesabın sahibinin de Ahmet Demir kimliğini kullanan Yeşil olduğu ortaya çıktı.

Musa Anter, Cem Ersever, Tarık Ümit ve Behçet Cantürk olmak üzere birçok faili meçhul cinayette 'zanlı' olarak isminden söz edilmektedir. Mahmut Yıldırım'ın izi uzun süredir bulunamadı. Yaşayıp yaşamadığı konusunda da net bir bilgi henüz yok.

Alaattin Çakıcı

20 Ocak 1953'te doğan Türk organize suç örgütü lideridir. Trabzon ilinin Arsin ilçesine bağlı Fındıklı köyünde doğmuştur. Alaattin Çakıcı, 17 Ağustos 1998'de Türk ve Avusturya polisiyle birlikte düzenlenen bir operasyonla, modacı Canan Yaka ve sanatçı Selçuk Ural'ın kızı Aslı Ural'la birlikte Fransa'nın Nice kentinde yakalandı. Çakıcı'nın üzerinden Nedim Caner adına düzenlenmiş kırmızı bir pasaport ve 17 bin dolar çıktı. Sedat Peker'in yeğeni Fırat Özer'le aynı suçtan hüküm giymiştir.

İşlediği İspatlanan Suçlar ve Aldığı Cezalar

Gazeteci Hıncal Uluç'u yaralamaya azmettirmek davasında 3 yıl 4 ay hapis cezası verildi.

15 kişinin yaralanmasıyla sonuçlanan Karagümrük Spor Kulübü Lokali'ne yönelik 26 Mart 2000 tarihinde düzenlenen silahlı saldırıyla ilgili davada, "çıkar amaçlı suç örgütü kurmak ve yönetmek" suçundan 3 yıl 4 ay, müessir fiile azmettirmekten de 14 yıl 9 ay cezaya çarptırıldı. Yargıtay çete suçundan verilen cezayı onarken, müessir fiile azmettirme cezasında usul eksikliği buldu.

Borsacı Adil Öngen'in arabasının kurşunlanmasıyla ilgili olarak 10 yıl 10 ay cezaya çarptırıldı.

Uludağ'da, 1995 yılında eski eşi Nuriye Uğur Kılıç'ın öldürülmesi olayında azmettirici olduğu iddiasıyla yargılandı ve 2006 yılında Bursa 1. Ağır Ceza Mahkemesi tarafından

önce ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Mahkeme, Kılıç'ın Çakıcı'ya söylediği "Öcalan senden daha şerefli" sözü nedeniyle tahrik indirimi yaptı ve neticede Çakıcı'ya 19 yıl 2 ay hapis cezası verdi.

Derin Devletle İlişkisi

Borsacı Adil Öngen'in kurşunlanmasıyla ilgili davaya katılan Çakıcı, yurtdışında Milli İstihbarat Teşkilâtı adına çalıştığını ve hep devleti koruduğunu ama "piyon gibi" kullanıldığını öne sürdü. Çakıcı, en demokratik ve gelişmiş ülkelerde bile derin devletin var olduğunu ve olması gerektiğini savundu; "Ama bizdekilerin cılkı çıkmış" diye ifade etti. Milli İstihbarat Teşkilâtı'nın eski Yurtdışı İstihbarat Başkanı Nuri Gündeş, NTV'de derin devlet konusunun tartışıldığı canlı yayında Alaattin Çakıcı'dan söz ederken, "Dinliyorsa yanaklarından öperim; eğer devlete bir hizmeti varsa..." diye konuştu. Hâlen cezaevindedir.

Abdullah Çatlı

1956 yılında doğdu. 1996'da Balıkesir'in Susurluk ilçesi yakınlarındaki trafik kazasında öldü. Kaza sırasında Çatlı'nın yanında, arka sol tarafta oturan Gonca Us ve arabayı kullanan Emniyet Müdürü Hüseyin Kocadağ da ölmüştür. Mercedes'in içindeki 4 kişiden sadece o zamanki DYP milletvekili olan Sedat Edip Bucak sağ olarak kurtulabildi.

1977'de Ülkü Ocakları Ankara İl Başkanlığı'na, 25 Mayıs 1978'te de Ülkücü Gençlik Derneği Genel Başkan Yardımcılığı'na seçildi. 11 Temmuz 1978'de Ankara'da Hacettepe Üniversitesi öğretim üyelerinden Doç. Dr. Bedrettin Cömert'in öldürülmesi olayının faili olarak Ankara 5. Sulh Ceza Mahkemesi'nce hakkında gıyabi tevkif kararı verildi. 23 Ağustos 1978'de Sakarya'da yakalandı ve gözaltına alındı.

Abdullah Çatlı'nın, 9 Ekim 1978'de de Ankara ili Bahçelievler semtindeki 7 TİP'linin öldürülmesi olayının planlayıcısı ve baş sorumlusu olduğu iddialarına ilişkin tutuklama kararı olayın üzerinden 4 yıl, 4 ay geçmesinden sonra gerçekleştirilebildi.

Çatlı, 12 Eylül Darbesi'ni izleyen aylarda yurtdışına çıktı. Bulgaristan ve Viyana'da bir süre kaldı. 22 Şubat 1982'de, İsviçre'de Mehmet Özbay adına düzenlenmiş pasaportla yakalandı, ancak serbest bırakıldı. 22 Ekim 1983'de Paris'te MİT

ile ilişkiye geçtiği ve ASALA'ya karşı beş eylemde kullanıldığı MİT resmi belgelerine yer aldı. 22 Ekim 1984'de Paris'te yakalandığında üzerinde Hasan Kurtoğlu adına düzenlenmiş bir pasaport vardı. Çatlı, Fransa'da yedi yıl hapis cezasına çarptırıldı. 16 Eylül 1985'de Papa Suikastı davasında tanık olarak konuştu. Oral Çelik'in suikastla ilgisi olmadığını, Ağca'nın Bulgar ajanı olabileceğini iddia etti. Çatlı, kısa bir süre sonra Fransa tarafından yedi yıl ceza aldığı İsviçre'ye iade edildi. 21 Mart 1990'da Bostadel Cezaevi'nden kaçtı.

1993'de Türkiye'ye gelen ve taşıdığı Şahin Ekli adına düzenlenmiş pasaportla gözaltına alınan Çatlı, aynı tarihte serbest bırakıldı. Çatlı'nın 26 Nisan 1996'da Ömer Lütfü Topal'la aynı uçakta Kıbrıs'a gittiği ve aynı otelde kaldıktan sonra 1 Mayıs 1996'da geri döndüğü de kayıtlardan ortaya çıktı.

Son Söz

Yaşadığım süre içersinde şans meleği gelip hayatımı değiştirecek diye bekleyen insanlardan olmadım. Ama şans yoktur diyen karamsarlardan asla olmam. Bence şans meleği inandığı değerler için mücadeleye hazırlanmış kişilere yardım eder. Varılacak liman aynıysa gemilerin farklı yolları takip etmesinin bence fazla önemi yok. Dostluk kurduğum insanların hepsi onurlu insanlardır. Hepimizin isteği belki aynı limana gitmek ama belki yollarımız farklı. Gidilecek liman, mensubu olduğumuz ırkımızın dünya konjöktüründe hak ettiği yere gelme mücadelesidir.

Beni tanıyan tüm dostlarım şu özelliğimi çok net bilirler: Hayatımın hiçbir döneminde parayla işim olmadı. Zannederim ki pratik zekâmdan ötürü hızlı para kazanmasını becerebiliyorum. Ama bunları hiçbir zaman yatırıma dönüştürme gayretinde olmadım. Hayatımın hiçbir dönemin de yat sahibi olmadım. Uçağım da olmadı. Çok cüzi paralarla bunları kiralayabilirsiniz. Yaşadığım evlerin kiralık olduğunu beni tanıyan dostlarım bilir. Yaşamım boyunca ezik kalmayı sevmedim. Kazandığım paralarla düzinelerce yatım, uçağım, villam olabilirdi. Bana çok saçma geliyor. Tabii bana saçma gelenler diğer insanlara çok doğru gelebiliyor. Bir gün, bir arkadaşım büyük bir inşaat firması kuralım dedi. Kendime bir şeyler ayırmanın doğru olacağını düşünmüş. Ben de kendisine gülerek şu cevabı verdim: "Depremler oluyor, bak bütün bina-

lar yıkılıyor, ben insanların gönlüne apartman dikiyorum. Bu diktiğim binalar yaşadığım dünyada iç huzur ve cesaret, hak dünyada da onur ve şeref mertebesi olarak bana geri gelecek." O arkadaşım umarım ne anlatmak istediğimi anlamıştır.

Bana komplo kuruyorlar dememim sebebi maddi delillere dayanıyor. Eğer bu operasyon şahsıma yapılmasaydı kısa bir süre içinde Organize Şube'nin bazı üst düzey yöneticileri tutuklanacaktı. Ben cezaevine girdikten bir ay sonra haklarında üç ayrı dava açıldı. 1. dava geçmişte yapılan işkenceyi örtbas etmek için yaptıkları baskıydı. Dava açıldı. İstanbul 7. Ağır Ceza Mahkemesi'nde hâlen devam etmektedir. 2. dava suç oluşturmak kastıyla komplo kurarak görevi kötüye kullanmak. Suçlamam eldeki delillerle desteklenmiş ve Fatih 1. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştır. 3. şikâyetim menfaat temin etmek amacıyla komplo kurup görevi kötüye kullanmak. Eldeki deliller ve şikâyetim uygun görülmüş ve Fatih 4. Asliye Ceza Mahkemesi'nde dava açılmıştır. Bana komployu düzenleyenler Organize Şube'deki üç üst düzey yönetici. Arkalarındaki güçse içişleri bakanlığının üst düzeyidir. Yaptığım şikâyetlerin bir nüshasını da içişleri bakanlığına vermiştik. Bakanlık müfettişleri bu kişileri suçsuz bulmuş ama Fatih Cumhuriyet Başsavcılığı'nın polis suçları bölümüne bakan birimiyse üç şikâyetimizden de suçlu bulmuştur. Bakanlık üst düzeyi suçları sabit olduğu hâlde bu yetkililere güvence vermiş, haklarında işlem yapmamış ama benim de imha edilme şartım ön koşulmuştur. İçişleri bakanlığının şu anda ki durumu herkes tarafından bilinmektedir. Geçmişte çatışmalarda öldürülmüş veya hâlen yaşayan birçok uyuşturucu kaçakçısında içişleri bakanlığı imzalı taşıma ruhsatlı silahlar vardır. Komplo kuranlar gerçek devlet değildir. Benim için gerçek devlet Türkiye Cumhuriyeti Devleti'dir. Ben Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne teslim oldum ve onun vereceği her kararı da şerefle kabul ederim.

Çocuk yaşımda hangi inançlarla ülkeyi sömüren gerçek mafyayla savaşmak için yola çıkmıştım. Ama onlar ellerindeki imkânlarla halkın bir bölümüne kalkıp beni mafya olarak tanıttılar. Zannederim büyük oğlum da bunlardan biriydi. Sıkılmadan üşenmeden ona anlattım. Kendisi daha 8 yaşında

ama Türk Tarihi ve Din Bilgisi kendi yaşıtlarına göre değil 25 ve üzeri yaş grubu için düşünürsek bile çok üstlerde. Artık çocuğumda gerçek mafyanın ne olduğunu öğrendi. İnsanlarımızın milyonlarca dolarını çalıp daha sonra da bilmem hangi fokları kurtarma ve yaşatma faaliyetlerine 50.000 dolar bağışladı diye iyi insan görünüp, şilt alanların kim olduklarını öğrendi. Lütfen yanlış anlaşılmasın, fokların kurtarılmasına karşı değilim. Ama öncelikle smokinlerinin, papyonlarının altındaki çaldıkları paranın milyonda birini yardım diye vererek kendini iyi insan gösteren bu yaratıklardan dünyamızı, vatanımızı kurtarmanın daha öncelikli görev olduğuna inananlardanım. İnandığım değerler için ödenecek bedel çocuklarımdan ayrı kalmaksa, bundan bile zevk duyarım.

Hayatımdaki en büyük sevincim, yaşadığımız dünyadan ebedi istirahatgâhımıza geçene kadar dostlarına karşı boynu bükük olanlardan, ebedi istirahatgahımızdan hak mahkemesi Mahkeme-i Kübra'ya çıkarken de Mevla ve şanlı ecdadın huzurunda boynu bükük olanlardan olmamaktır. Her canlı gibi nefs taşıdığım için başarabilir miyim bilmiyorum, ama şu ana kadar durumu idare ettiğimi sanıyorum.

Adaletin beni temize çıkarıp çıkarmayacağıyla veya bunun yeterli olup olmayacağıyla çok ilgilenmiyorum. Çünkü ben suçsuz olduğumu biliyorum. Eğer ben haklıysam şu an veya 500 sene sonra hakkımın bana iade edileceğine inanıyorum. 1500'lerde kilise tarafından cadılık suçlamasıyla yakılan (tabii ki İngiltere kralının baskısıyla) Jean Dark'a 500 sene sonra itibarını iade eden Yüce Yaratıcı'dır. Dinlerin cadılık ve büyücülüğe karşı bakışı sizlerin de malumunuzdur. İnsan olarak bile kabul etmezler, bu yüzden yakılarak öldürülürler. O iğrenç unvandan 500 yıl sonra azize unvanını kazanmak, ilahi adalet değil de nedir?

Yüce Yaratıcı hiçbir kulun arasında ayrımcılık yapmaz. Eğer bir hakkınız varsa bir türlü muhakkak iade edilir!

FOTOĞRAFLAR

1971, Sakarya doğumlu Sedat Peker, Kafkasya kökenli aslen Rizeli bir ailenin en küçük çocuğu. Kendisiyle birlikte 4 erkek, 2 kız toplam 6 kardeşler. Bir kardeşinin Rus ruletinde öldüğü söyleniyor. Lakabı 'Köroğlu' ama herkes ona 'Reis' diyor.

1996'da yayımlanan MİT raporunda,"1983 itibarıyla Almanya'da, 1992 itibarıyla İstanbul'da ülkücü faaliyetler içinde bulunmaktadır" notu düşülüyor. Uzun bir süre Almanya'da kaldığı ve burada büyüdüğü söyleniyor. Ancak kendisi ısrarla bunu reddediyor. "Adapazarı'nda doğdum, 5 yaşında İstanbul'a geldim" diyor.

Ortaokuldan uzaklaştırılma öyküsü de bir hayli ilginç... Kendi ifadesiyle, Almanya'dan kesin dönüş yapan Türklerin çocuklarının yaşadığı sıkıntılar ve uyum süreci problemlerinin yoğun olduğu bir dönemde, Almanya'dan dönüş yapmış bir kız öğrenciye, sigara içtiği gerekçesiyle okuldan uzaklaştırılmak amacıyla disiplin cezası veriliyor. Okul müdürünün başkanlık ettiği Disiplin Kurulu'nu basıyor küçük Peker. İçeride arkadaşı ağlıyor. Sonra müdüre ve öğretmenlere sayıp döküyor. Bu olay üzerine de okulla ilişkisi kesiliyor.

İstanbul Organize Suçlarla Mücadele Şube Müdürlüğü'nün çetelere yönelik yürüttüğü "Kelebek Operasyonu" kapsamında Sedat Peker ile kardeşleri Atilla ve Vedat Peker gözaltına alınmıştı.

Veli Küçük verdiği bir ifadede, Peker'in babasını tanıdığını ve subay olduktan sonra ilişkilerinin iyice arttığını söylemişti. Sedat Peker'in, bir otomobil ile şoför tahsis edip etmediği sorulduğunda, emekli olunca kendisine bir şoför aradığı sırada, "nereden gönderildiğini bilmediği" Emin Caner Yiğit'in geldiğini ve 6 ay kadar şoförlüğünü yaptığını söylemişti.

Sedat Peker ile Veli Küçük'ün tanışıklığı, iddiaya göre, 1993-1996 yılları arasına dayanıyor. Peker'in henüz 20'li yaşlarda olduğu bu tarihlerde, Veli Küçük ise albay rütbesiyle Kocaeli İl Jandarma Alay Komutanı görevini yürütüyordu.

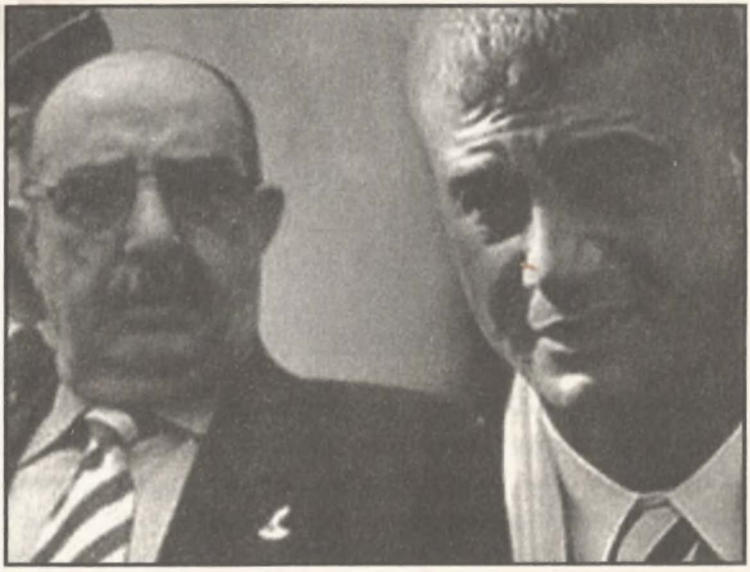

Sedat Peker,"Gizli tanık, benim 'babalar üstü' konuma getirilmek için Veli Küçük tarafından desteklendiğimi iddia ediliyor. Benim vücudumun çeşitli yerlerinde, kollarımda ve kasıklarımda işkence ve yırtıklar var. Veli Küçük tarafından desteklenen birinin vücudunda nasıl bunlar olur. Ben her dönem işkence gördüm. Asayiş şube müdürü işkence yaptı. Ben desteklenmedim. Desteklenseydim bana niye işkence yapılsın" dedi.

"Sedat Peker'le sadece sosyal bir ilişkiniz mi var?" sorusuna Muzaffer Tekin, "Evet, sosyal ilişkimiz vardı. 2002'de Öztürkler gezisinde tanıştım" yanıtını verdi.

İddianamede, "Sami Hoştan'ın başkanlığını yaptığı grubun üyesi olduğunun" yazıldığını belirten Peker, "Askerlik raporumda bile emir altına giremeyeceğim yazıyor. Sami Hoştan ne kadar iyi bir insan olsa bile, onun emri altında bulunmam mümkün değil. Gençliğimin ilk yıllarında tercih ettiğim aksiyonel bir hayatım vardı. Sami Hoştan'ın adını da o zaman duydum. Sami Hoştan, iyi niyetiyle gerçekten barışı sağlayan bir kişidir."

Organize suç örgütü lideri olduğu gerekçesiyle cezaevinde yatan Sedat Peker'in 'manevi oğlu' olarak bilinen Olgun Aydın Peker, soyadını Peker'e olan hayranlığı nedeniyle mahkeme kararıyla değiştirdi. İstanbul 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen ve Sedat Peker'in 14 yıl 5 ay hapis cezasına çarptırıldığı 'Kelebek operasyonu' davasında Olgun Peker de çeşitli hapis cezalarına çarptırılan sanıklar arasındaydı. 3 Temmuz 2011'de "Silahlı suç örgütü kurmak ve yönetmek" ve "Şike yapmak" iddialarıyla gözaltına alınmış daha sonra serbest bırakılmıştı.

Sedat Peker'in eniştesi Mecnun Otyakmaz, 2001-2002 sezonunda Sivasspor'da genel koordinatör olarak göreve başladı, 2002-2003 sezonunda yönetici, 2003-2004 sezonunda Başkan Yardımcısı, 2004-2005 sezonunda başkan olarak görevine devam etti ve Sivasspor'u ilk defa Süper Lig'e çıkaran başkan unvanını elde etti. Örgüt üyeliği ve 2010-11 futbol sezonunun son karşılaşması olan Sivasspor-Fenerbahçe maçında şike yaptığı iddiasıyla önce gözaltına alındı; daha sonra çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. Yaklaşık 12 ay cezaevinde kaldıktan sonra tahliye oldu.

Trabzon'daki silahlı saldırı olayını azmettirdiği iddia edilen Olgun Peker'in Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy ile Sedat Peker'i zaman zaman bir araya getirdiği biliniyor.

Zaman Gazetesi'nden Fatih Vural'ın Ecevit Kılıç ile yaptığı röportajda şöyle diyor: "Mecnun Odyakmaz ismi çok önemli. Bülent Uygun sonradan yapıya dâhil oldu. Olgun Peker, eskiden beri içinde. Trabzonspor eski 2. Başkanı Atilla Yıldırım vardı, daha sonra çekildi. Dönem dönem kardeş Vedat Peker, Rizespor'da başkanlık yaptı. Tepede Sedat Peker, etrafında bunlar var. Olgun Peker'in yürüttüğü bir menajerlik şirketi var. Dört büyüklerdeki yerli futbolcu transferlerinde söz hakkı tamamen bu şirkette. Bununla kalmıyor. Sedat Peker, her futbolcunun düğününe hediye gönderir. Kumarda, Borsa'da para kaybeden ona gider. Bütün bunlar geri alınır. Bu, kulüp yöneticileri için de cazip. Almak istediğin bir futbolcu varsa, bunu bu çete üzerinden yapabiliyorsan, daha ucuza mâl edebiliyorsun!"

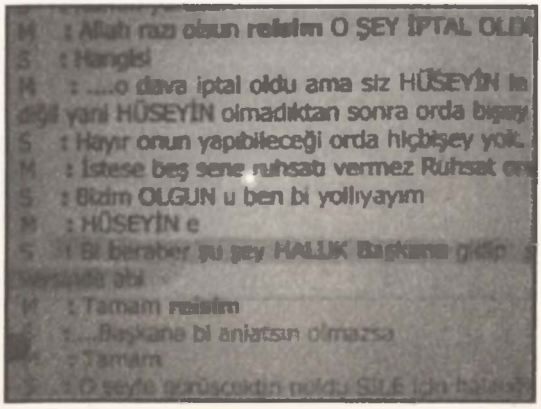
: Allah razı olsun reisim O ŞEY İPTAL OLDU
: Hangisi
: .....o dava iptal oldu ama siz HÜSEYİN le
değil yani HÜSEYİN olmadıktan sonra orda bişey
: Hayır onun yapabileceği orda hiçbişey yok.
: İstese beş sene ruhsatı vermez Ruhsat ora
: Bizim OLGUN u ben bi yollıyayım
: HÜSEYİN e
: Bi beraber şu şey HALUK Başkana gidip
: Tamam reisim
: ....Başkana bi anlatsın olmazsa
: Tamam

Sedat Peker'in konuşması olduğu iddia edilen tape

Reis'in aile fotoğrafı

Ooo! Herkes burada

Sedat Peker'in yeni açtığı internet sitesinin gecesinde Susurlukçular, eski bakanlar ve sanatçılar buluştu

Plaketler verildi

Herkes oradaydı

23 Mayıs 2002 günü "ozturkler.com" adlı internet sitesinin tanıtımı için büyük bir davet verdi. Kimler yoktu ki davette: Futbol Federasyonu Başkanı Haluk Ulusoy, Mehmet Ali Yılmaz, Emekli Orgeneral Muhittin Füsunoğlu, Emekli General Veli Küçük, İbrahim Tatlıses, Adnan Şenses, Seda Sayan, Gönül Yazar, Osman Yağmurdereli...Veli Küçükle olan derin bağı da bir kez daha ortaya çıkıyordu.

Hakan Şükür'ün "Benim çok değerli arkadaşlarım var, çocukluğumuzu beraber geçirdiğimiz. Ama ben sporculuk hayatımda hep yalnız kalmayı tercih ediyordum, çünkü çok içli dışlı olduğunuz zaman bazı şeylerden ister istemez belki tehditle belki başka şeylerle işin içinde olabilirsiniz" demesine rağmen arşivlerde Şükür ve Peker'in beraber yüzdükleri görülüyor...

Seda Sayan, yanında Gökhan Şükür, Nur Yerlitaş ve Stelyo Pipis varken, Sedat Peker'le konuşuyor: "Yeni kasetim çıkacak, bana sponsor olman lazım."

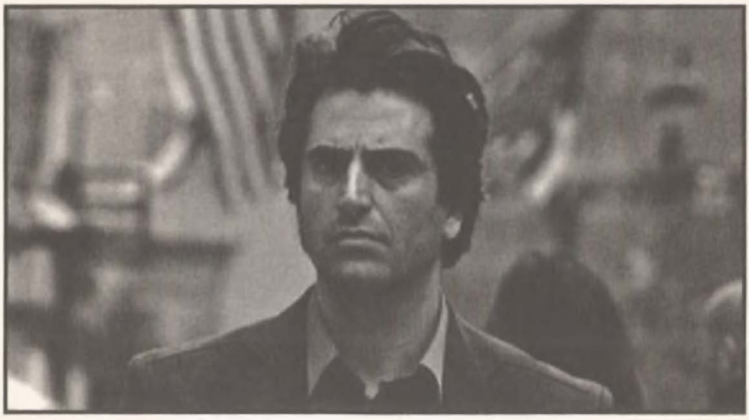

Vergi borcundan kurtulmaya çalışan Mahsun Kırmızıgül, Sedat Peker'in yardımcısını arıyor: "Abi yardım edin, kasetten gelen bütün para bu cezaya gidecek yoksa."

Serdar Ortaç, Sedat Peker'e "Babacığım" diyerek hitap ediyor: "Çiçeğiniz gelince çok mutlu oldum, Allah razı olsun."

Kelebek soruşturmasından serbest kalan Küçük Onur'un ifadesinde, "Sedat Peker'le ağabey kardeş ilişkimiz var. Sevdiğim, saydığım bir kişidir." dediği iddia edildi.

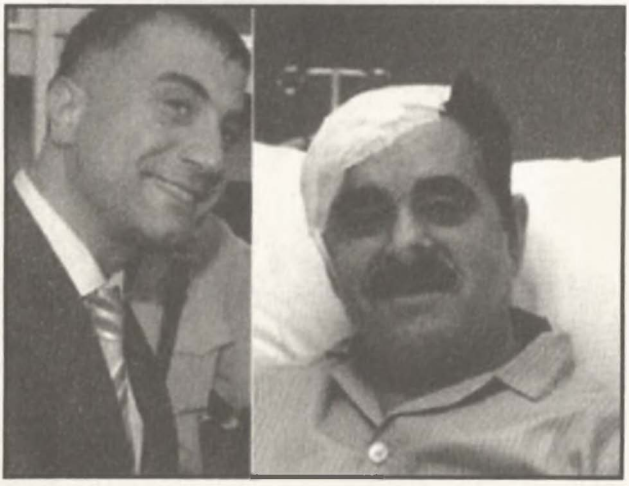

Gizli tanık Poyraz, geçen yıl silahlı saldırıya uğrayan ünlü türkücü İbrahim Tatlıses'in korunmak için ilk olarak Drej Ali lakaplı Ali Yasak'a gittiğini, ancak ücreti fazla olduğu için sırasıyla Kürşat Yılmaz ve Sedat Peker'e sığındığını iddia etti.

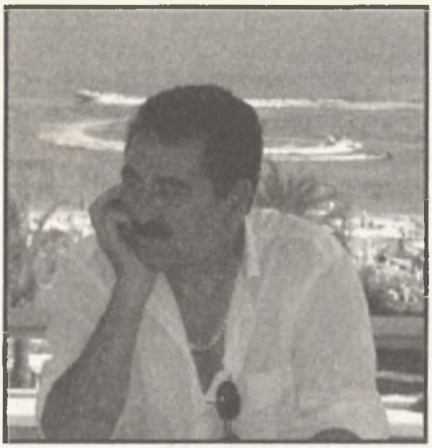

Vedat Peker, İbrahim Tatlıses'i arayıp, bir istekte bulunuyor: "İzmir emniyeti bana çok ters davranıyor. Birkaç gündür burada acayip tatil yapıyorum, acayip para harcıyorum. Gazetecilere bir haber yaptırır mısın? Vedat Peker ve Tatlıses birlikte tatilde, diye."

Gizli tanık Poraz, eski futbolcu Sergen Yalçın'ın, Cem Uzan döneminde Beşiktaş'tan İstanbulspor'a 400 bin liraya transfer olduğunu belirterek, parasının 300 bin lirasını alamayan Yalçın'ın Sedat Peker'e geldiğini iddia etti. Gizli tanık Poyraz, "Peker, Sergen'i anlından öptü. Sergen de bizden oldu. Etiler'deki bir bara Sergen ortaktı. Olgun Peker de o dönemde sosyeteye girdi" diye konuştu.

Annesini kaybeden Oktay Kaynarca'nın acılı gününde Sedat Peker'in gönderdiği çelenk dikkatleri çekmişti. Oktay kaynarca daha önceki demeçlerinde "Sedat Peker ve Alaattin Çakıcı'yla ilişkim, sokaktaki herhangi biri gibi ilişkidir. Gördüğümde selam veririm, o kadar. Tanışıklığımız vardır ama ilişkimiz bir merhabadan ibarettir."

Ergenekon tanıklarından İnce, Ergenekon sanığı ve eski organize şube müdürü Saçan ile Peker için, "Âlemde herkes Adil Serdar Saçan'ın Sedat Peker'e yol verdiğini bilir" dedi.

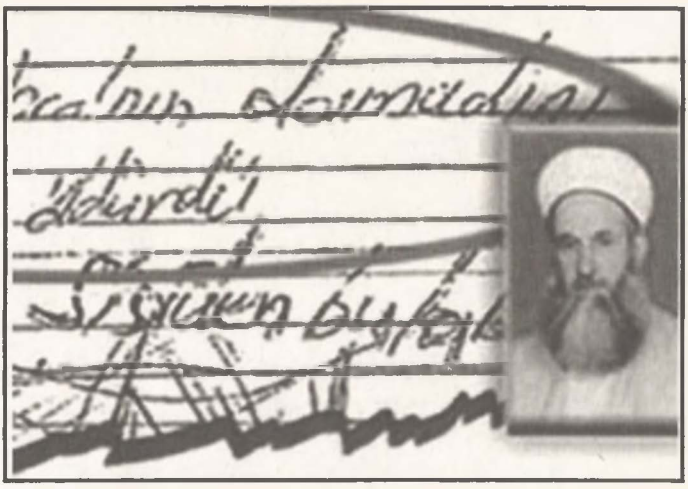

Adil Serdar Saçan'ın, Ergenekon soruşturması kapsamında el konulan ajandasında, "Mahmut Hoca'nın damadını Sedat Peker öldürdü. Nurişleri Sisi'den bulabiliriz" ifadeleri yer alıyor.

Sedat Peker, eski polis şefi Adil Serdar Saçan'ın kendisini kalorifere kelepçelettiğini, Mecnun Odyakmaz'ın da işkence gördüğünü öne sürdü.

İddia edilen Ergenekon örgütünün şeması

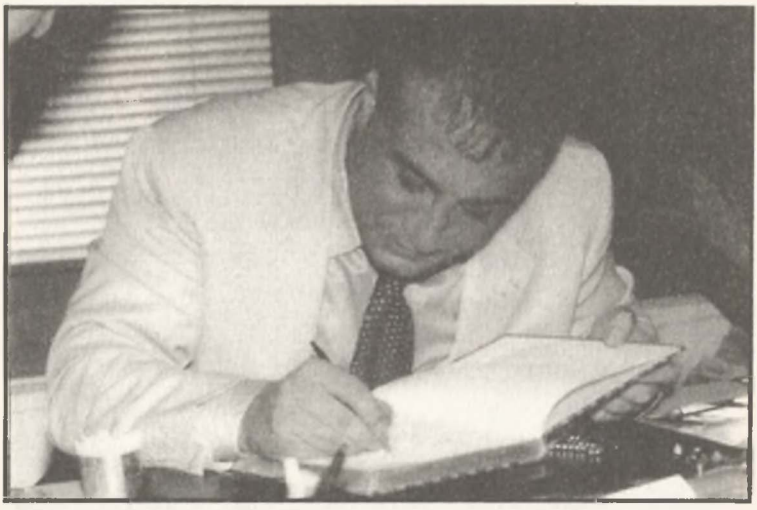

Sakarya'daki Çaybaşı Yeniköy nüfusuna kayıtlı Sedat Peker, 17 Ağustos Depremi sonrası Adapazarı'nda Atatürk Stadyumu'nun yan tarafındaki Sakaryaspor altyapı tesislerine çadırkent ve aş evi kurduğu biliniyor.

Sedat Peker, adının "uyuşturucuyla mücadele eden baba" olarak zikredilmesinden büyük memnuniyet duyduğu biliniyor.

KAYNAKÇA

Saygı Öztürk: Aynadaki Reis, Birharf Yayınları, İstanbul 2006

Saygı Öztürk: Son Babalar, Doğan Kitap, İstanbul 2014

Arif Doğan: JİTEM'i Ben Kurdum, Timaş Yayınları, İstanbul 2011

Tuncer Günay: Kayıp Bozkurtlar, Timaş Yayınları, İstanbul 2011

Tuncer Günay: Jöleli Pu*şt, Andaç Yayınları, İstanbul 2014

İsmail Oğuz: Babalar Koğuşu, Akis Kitap, İstanbul 2004

Ecevit Kılıç: Kirli Kramponlar, Timaş Yayınları, İstanbul 2011

Muhammet Emin Tokcan: Kafkasyalı, An Yayıncılık, İstanbul 2002

Şamil Tayyar: Operasyon Ergenekon - Gizli Belgelerde Karanlık İlişkiler, Timaş Yayınları, İstanbul 2008

Şamil Tayyar: Pusu - Derin Devlet Kurbanları, Timaş Yayınları, İstanbul 2009

Mahir Kaynak, Ömer Lütfi Mete: Ergenekon - Darbecilerin Son Çırpınışları, Profil Yayıncılık, İstanbul 2008

Cengiz Köylü: Ergenekon'dan Balyoz'a Asrın İftirası, Kaynak Yayınları, İstanbul 2014

Hikmet Çiçek: Ben Veli Küçük, Kaynak Yayınları, İstanbul 2013

Aytekin Gezici: Derin Baba(MİT'in Çok Gizli Babalar Raporu), Tutku Yayınevi, Ankara 2000

Zihni Çakır: Ergenekon'un Çöküşü 1-2 Dünden Bugüne Devletin Derinliklerindeki Kirli İlişkiler, Neden Kitap, İstanbul 2008

Kolektif: Türk Mafyası, Profil Yayıncılık, İstanbul 2010

Doğan Yurdakul, Soner Yalçın: Reis, Doğan Kitap İstanbul 2003

Doğan Yurdakul, Soner Yalçın: Bay Pipo, Doğan Kitap, İstanbul 2000

Doğan Yurdakul-Cengiz Erdinç: Çetele, Ümit Yayıncılık 2. Basım, İstanbul 1998

Saygı Öztürk: Kırcı - 5-6-2 Tamam Reis, Doğan Kitap, İstanbul 2007

Saygı Öztürk: Devletin Derinliklerinde, Doğan Kitap, İstanbul, 2007

Saygı Öztürk: Madalyalı Mahkûm, Doğan Kitap, İstanbul 2007

Uğur Mumcu: Silah Kaçakçılığı ve Terör, Um:ag Yayınları, 24. Basım, Ankara 1996

Halil Nebiler: Mafyanın Ekonomi Politiği, Sarmal Yayınevi, İstanbul 1995

Metin Kaplan: Matruşka, Timaş Yayınları, İstanbul 2008

Cemal Anadol: Teşkilat-ı Mahsusa'dan Mit'e Susurluk Dosyası, Bilge Karınca Yayınları, İstanbul 2009

Cüneyt Arcayürek: (1950-2007) Darbeler ve Gizli Servisler, Detay Yayıncılık, İstanbul 2007

Atilla Akar: Horzum Labirenti, BDS Yayınları, İstanbul 1989

Ferhat Ünlü: Eymür'ün Aynası Eski Mit Yöneticisi Anlatıyor, Metis Yayınları, İstanbul 2001

Zülfü Canpolat: Canpolat / Sonunu Düşünen Kahraman Olamaz, Timaş Yayınları, İstanbul 2009

Ergün Poyraz: İplikçi(Kirli İlişkiler Yumağı), Tanyeri Kitap, Ankara 2013

Necdet Pekmezci: Kanlı Kumpas(Türkiye'nin CIA'sal Darbeler Tarihi), Tanyeri Kitap Ankara 2012

Hanefi Avcı: Haliç'te Yaşayan Simonlar, Angora Kitapları, Ankara 2010

Doğu Ergil: Türkiye'de Terör ve Şiddet, Turhan Kitabevi, Ankara 1980

Faik İçmeli: Kırık Kurşun, Truva Yayınları, İstanbul 2009

Mehmet Eymür: Sentez, Milenyum Yayınları, İstanbul 2009

Mehmet Eymür: Analiz: Bir Mit Mensubunun Anıları, 9. Basım, İstanbul 2010

Talat Turhan: Derin Devletin Peşinde, Destek Yayınları, İstanbul 2013

Murat Yıldırım: Yeşil, Timaş Yayınları, İstanbul 2009

Hakkı Öznur: Muhsin Yazıcıoğlu Külliyatı 1-2-3, Akçağ Yayınları, Ankara 2012

Tuncay Özkan: Bir Gizli Servisin Tarihi, Milliyet Yayınları, İstanbul 1996

Tuncay Özkan: Operasyon, Doğan Kitap, İstanbul 2000.

Doğu Perinçek: Çiller Özel Örgütü, Kaynak Yayınları, 5. Basım, İstanbul 1997

Doğu Perinçek: Bir Devlet Operasyonu, Kaynak Yayınları, İstanbul 1999

Erbil Tuşalp: Ben Tarihim Bay Başkan, Bilgi Yayınevi, 3. Ba¬sım, Ankara 1990

Veli Özdemir: Susurluk Belgeleri-1, Scala Yayınları, Nisan 1997

Mark Zepezauer: CIA'nın büyük Operasyonları, Kaynak Yayınları, İstanbul 1996

Adnan Akfırat: MİT'in Yalanları, Kay¬nak Yayınları, 2. Ba-sım, İstanbul 2002

M. Emin Değer: CIA-Kontgerilla ve Türkiye, Yeniden Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Yayınları, İstanbul 2006

Çetin Agaşe: Kurt Dalaşı, Paraf Yayınları, İstanbul 2011

Çetin Ağaşe: Kod Adı Yeşil, Pencere Yayınları, Ekim 2000

Emin Demirel: Terör, Alfa Yayınları, İstanbul 1999 Ankara 1977

Ecevit Kılıç: Jitem(Türkiye'nin Faili Meçhul Tarihi), Timaş Yayınları, İstanbul 2009

Ecevit Kılıç: Özel Harp Dairesi, Timaş Yayınları, İstanbul 2010

Atilla Akar: Derin Devlet, Profil Yayıncılık, İstanbul 2011

Hasan Taşkın: Şu Derin Devlet, Paraf Yayınları, İstanbul 2010

Belma Akçura: Derin Devlet Oldu Devlet, Güncel Yayıncılık, İstanbul 2006

Belma Akçura: Teşkilatın Adamları, Postiga Yayınları, İstanbul 2010

Enis Berberoğlu: Susurluk Yirmi Yıllık Domino Oyunu, İleti¬şim Yayınları, 1. Basım, İstanbul 1997

Türker Yıldırım: Türkiye Sizinle Gurur Duyuyor, Türk Siyasal Kültüründen Portreler, Metis Yayınları, Ankara 1998.

Emin Özgönül, Fikri Sağlar: Kod Adı Susurluk - Derin İlişkiler, Arkadaş Yayınları, Ankara 2007

Orhan Tüleylioğlu: Neden Öldürüldüler, Um:ag Yayınları, Ankara 2007

Gültekin Avcı: Karanlık İlişkiler - Susurluk, Şemdinli ve Danıştay Olanlarının Şifresi, Birey Yayıncılık, İstanbul 2006

Dergiler ve Gazeteler

2000'e Doğru
21. Yüzyıl Akit
Aksiyon
Akşam
Aktüel
Alperen
Anadolu
Avrasya Dosyası
Aydınlık
Birikim
Bizim Sivas
Cumhuriyet
Cuma
Demokrasi
Devrim
Devrimci Alternatif
Doğru Haber
Gelecek
Genç Bakış
Girişim
Global Strateji
Gündüz
Günlük
Hakikat
Hicret
Hira
Hürdoğan
Hür Gelecek
Hürriyet
Millet
Milli Gazete
Milliyet
Muhalif
Nizam-ı Alem
Nokta
Ortadoğu
Ortadoğu Analiz
Ortadoğu Etütleri
Özgür Bakış
Özgür Gündem
Özgür Halk
Özgür Politika
Özgür Ülke
Özgürlük Yolu
Radikal
Sabah
Star
Selam
Serbesti
Strateji
Stratejik Analiz Stratejik Araştırmalar Dosyası Taraf
Tarih ve Düşünce
Tercüman
Teori
Türkiye
Ülkede Gündem Vakit
Yedinci Gündem
Yeni Asya
Yeni Çağ
Yeni Hafta
Yeni Politika
Yeni Şafak
Yeniden Özgür Gündem
Yeni Ülke
Yeryüzü
Yön
Yörünge
Zaman

Artık hiçbir şeyin üstü örtülü kalmayacak.
Kriminal Kitaplar

sedat peker

hedefteki adam

Sedat Peker, yeraltı dünyasının son dönemlerde adından en çok söz ettiren mafya babalarından biridir. Diğer mafya babalarından farklı olarak gülümseyen, okumayı seven, ülke meselelerine kafa yoran ve uyuşturucu işine hiç girmemiş bir karakter olarak karşımıza çıkar. Susurluk Olayı'nda hüküm alan ve cezaevine giren bu sıra dışı karakter, mafya babası imajını değiştiren bir yapıdadır.

Sanat ve iş, siyaset, ordu ve polisteki sıra dışı ilişkileri onun medyadaki popülaritesini arttırmış ve en çok tanınan baba hâline getirmiştir. Sedat Peker, Öztürkler adında bir internet sitesi kumuş ve burada Türklükle ilgili makaleler yayınlamış, cezaevinde okuduğu kitapları kendi sitesinde takipçileriyle paylaşmış ve önerilerde bulunmuştur.

Bu okuma listesinde kimler yok ki: **Paulo Coelho, Mario Puzo, Stefan Zweig, Vedat Türkali, Ernest Hemingway, Şevket Süreya Aydemir, Dostoyevski, Balzac, Trevanian, Yaşar Kemal, Zülfü Livaneli...** Dediğimiz gibi çok alışık olmadığımız bir durum bu.
Eğer Sedat Peker'in hayatını merak ediyorsanız ya da yeraltı dünyası, mafya, derin devletle ilgili kitaplar okumayı seviyorsanız bu kitabı bir çırpıda okuyacaksınız.

Almanya'da doğan Rizeli bir ailenin çocuğu olan Sedat Peker'in, genç yaşta nasıl hatırı sayılır babalar arasına girdiğine siz de şaşıracaksınız. Kitapta ayrıca görüşleri, hangi davalardan neden hüküm giydiği, konuşma tapeleri, kurduğu derin ilişkileri, spor ve sanat camiasındaki dostlarını öğrenecek ve onu daha yakından tanıyacaksınız.

twitter.com/kriminalkitaplar
facebook.com/kriminalkitaplar
www.kriminalkitap.com.tr
TAKIM